Marija Pērkšēna V

Laiku ziedi, pēc Lett-
eru pilskungi un Lellegrieži
Luga.

## Stunden-Verzeichniss für das Semester 18 . Росписаніе уроковъ за полугодіе 18 г.

| Stund. Часы. | Montag. Понедѣльникъ. | Dienstag. Вторникъ. | Mittwoch. Среда. | Donnerstag. Четвергъ. | Freitag. Пятница. | Sonnabend. Суббота. | Bemerkungen. Примѣчаніе. |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| 8—9 | | | | | | | |
| 9—10 | | | | | | | |
| 10—11 | | | | | | | |
| 11—12 | | | | | | | |
| 12—1 | | | | | | | |
| 1—2 | | | | | | | |
| 2—3 | | | | | | | |
| 3—4 | | | | | | | |

**Ottomar Grünwaldt & Co.**, Riga, Städtische grosse Schmiedestrasse № 6, neben dem russischen Club.
**Оттомаръ Грюнвальдъ и Ко.**, Рига, городск. большая Кузнечная ул. № 6, рядомъ съ русскимъ клубомъ.

Bemerk. Примѣч.

(Ka nu uzdos sevar ceramas-liparinges-saruna-
ļanos-.)

weenu no jaunamdáms, Ernar waj
Zeti, lai taisni winus jautaschanas
nu - ká atreebschanás dsirdu - buht
tu wairak motiwetu. - Jaunais
Abelkaulens nedrihkstetu aisbehgt
kas tas par brahli, kas jauns brahlis
netiklschus - eewainojis waj - ma
nis - dehl - nonahwejis, woretus
aisbehgt! Kadehl Kari? Waj winus
jauda jabihstas? Par netiklschu no
nahwescheem nau jauda. Bestam
ari brahlis tikai eewainots. Uz
turescheem schaubigi nau domas
jama tik ilga, ja wispahri, kur
pat jau kaujas laikâ ari zitreis
palikgâ. Ernai neder palikt
atpakaļ. Atpakaļ tikai
tad war nodomat tikt (wisu no jaunu)
kad tas ijswirsch waj attihstijis,
jeb ijsrahjas dsihwoklu sihs
ņas-.-

Zeen. jaunkundse!

Sche sluht uffibmejus, pehz kuŗ
wehlescheeds, jaunas dsimtes, par to
lugâ lukstu pahrgrohsumus. Lab
mus un jaunkundses, kuŗas tej
sir leels dauds, schim weet
nepasmu nemeklis. - Labi lukst
ja tuks ilgu dotu ari sahdam
zitam laikâ, woršuht pee nah
konstantinam. Walodas jim
asmu eewehrojis tikai nedau
nesworigu kļuhdinju.

Ar augstcenibu

Rigâ,

Luhsis
Purinsch Kla

№ 210.

Šis lugas izrādīšanas = Teesiba uz skatuves no varakšīto- jas izbrivejama.

„Laiku zeeši."

jēk

„Lekt = ezer = seils = Kungi un Lekt = ezereeši."

Original skatu = luga peecās celeenōs.

Marijas Pēkschen.

Mana vectēva:

Jāņa Ķeniņa,

Valtenbergu-Mārsalacas Kalnu-blāķu mājas, nelaiķa, saimnieka,

un mana tēva:

Jēņa Ķeniņa-Ķēkscheņa

Valtenbergu-Mārsalacas Kalnumāçus mājas, nelaiķa, saimnieka,

pieminai.

## Personas.

Volfgangs, barons f. Abelhauzens, Zelzerzpils-īpašnieks.
Irmgarte, baroniene f. Abelhauzen, viņa kundze.
Haralts, barons-jaun Abelhauzens,
Hajors-Vinibalds, barons f. Abelhauzens. } viņu dēli.
Ludmilla, baroniene J. Abelhauzen, viņa kundze.
Vinets, viņu dēls-3. gadus vecs.
Šejieeemi, saimnieks-Zelzerzvalsts-vecakais.
Šejieemene, viņa sieva, sauktos „Dzeesmu-grāmata."
Šete, viņu meita. Sulģīte
Orols, saimnieks.
Orolene, viņa sieva. Orol-ceemu Ķingalts. ~~Ruģes~~-
~~Ilma~~, viņu meita. Alvīna Ruģineeks.
Zeltiņš,
Vējaušs,
Apsītis- } saimnieki.
Aberdzējs-Kora diriģents. Kurbuļeš-Skrīveru.
~~Burtnieks~~ Volgaņa kaimiņš f. Abelhauzena zaudzēm-dēls.
Erna, Viņa bonne, ~~Zete~~-Traucene. ~~Dz~~ Bērziņa
I. Sulģītes
II. Dzeesvarotaji.
III.
Ķikuts,
Zemītis,
Abazuškeeks, } f. Abelhauzen baronu sulaiņi.
~~Kurzaitis~~, Rāds zēns. Abazuļš
Krabene,
Gusnene, } vajineeces.
Šavuļiņš,
Matisiņš,
Bumburneeks, } vajineeki.
Atkals,

Laudis, dzeesotaji, dzeesotajas, Šejieemu saime,
Deputacijas-locekļi, Dzeesvarotaji, berineeki, muzikanti, Kareivi.

Pirmais un trešais celeens, cetortá celgena ôtra vala, un peektais celeņs noteek Zeltezerpils mezmalá, otrs — Zeltezerpilí un cetorta celeena pirmá vaļa noteek Zeltezermalá.



## Pirmais celeens.

Pa kreiso roku (no skatuves) nemaz mežs un krúmi, aiz kuŗa klajums. Pa labo roku Rokeem apgazdnis Kalniņš pee ta važi sedekļi. Dibena zeltes celš. Dibena, at-talumá, vaivak uz kreiso pusi, redz Zeltezerpili un uz labo pusi Zeltezeru.

### 1. skats.

Ozols, Ozoleene, Anna, Vitauts, Zeltiņš, Apsiti, Aboleji, Auzáziti, Skabene, Guļņeni, Dzeedataji, Dzeedatajas, ļaudis.

Zeltiņš: (uz Rokgalu, kas paša Kalniņa vidū un kuŗš augstaks par celeem (kaudzeŗaneem) Zeņ! Zeņ! Auzaziti! vai ne mani vel neka no gaidamá?

Auz-aziti: (mineta kokgalá sededams) Ne, Zeltiņu saimneek, it ne neeka.

Zeltiņš: Itin (ne kas) gan gahaliņá —

Auzaziti: Iegan, gahaliņá —; bet nupat sedzás patums makonitis viņas glóznam vaivai-ņam preekšá — ja ne tahdiņš leetu.

Zeltiņš: Ne, ne vis! Šodeen kas akal ista, zeena-zaļe" — aká norebreju. (uz Klabbutaneem) Bijam gan nodomajuši, šai zeenai austoš mus ceeviciei, kumás válas greest. — Skúņa-lejas Svetiba, gods Deevam! jau pajamtē — te atnes munis Skabene negaidíto zinu —

Apsīti: Nu, tapat jau mes ar-: Abēs, ar gribējam
putniņu pīrmāu vitu-Vecmāmiņ atskanot
uz musu sīlmalas-plavām laistees — visi seena-
laika ecoņi no jauna inlabati uz-asenāki —
Let tik tikām bez atpakaļ palikšanas saukti —
Vīsauti: Pee mums atskreja Guļņene — bij gluži aiz-el-
susees!
Apsīts: Un Bumburneeks eešavās musu mājas — jāsus.
Leltiņš: Sašus —!
Apsīti: Ar valsts-vecaķa sirmo —
Vīsauti: Ta —!
Apsīts: Un Kustonīts ne kāj vis solajis — putas veen ķīsa uz
viņa...
Leltiņš:
Vīsauti: Ta —!
Apsīts: Ozol-Lel'ka jūs tad ne valodrīgi un
ko domīgi veen, ko —?
Leltiņš: Ja, teicees, runājees jel vai jums ne jaus-
mas, ka labi gan mūs valsts-vecaķais mūs visus ķe
ķoķā sasaucis —!
Ozols: Ne jausmas —!
Leltiņš: Bet senāk jūs gan un sazu labu reiz, no Lej-
ceema vikošanās veen skaidri nogīdat, kas vi-
ņam padomā, bet ka tad nu ta —
Ozols: Ne maz Leltiņ, dēls, neatminos jel kad pareģo-
bijis; Lejceema sareizīgā pavele ir tapat man
ka jums ne atminama mīkla.

Leltiņš: Ta, ta —! Vīsauti: Nu sakat tak —
Apsīts: Bet kad jūs, Ozol-Lel'ka, tad nakt pa-
runā? to miglaiņš miklaiņo ķeņu nesa!
Ozols: Saulīte bij vakar vakarā ķen novreetejusi, kad
ari Varbeem nogurusi devaneer pee meeta. Salts
meedrīņš mīdzināja drīz veen manējus, ka sai-
mes-bērnus, tik ķīvel bija nomodā domadams uz
vitšeenas pēlēm. Te tā tārdeja zirga aukšlekšoša-
nu, te rikšus, galus — te jau ari pieklaudzināšam
pee durvim; devos cik ātri jaspeedams ārā: — Lej-
ceema vakars-puisis, Stīka, bij velais ceemiņos. Ko-
treekta zirga mugurā sēdēdams vienaja viņš gāz-
kusis uz maniņ šādi: — Ozol-saimneek, valsts-veca-
kais jums un visem jūs-majas-laudim ceesi no-
teic, rītu, vislabākās-Vrēbēs Cerbuļsmeeš un jau saulītei le-
cot, uz musu pilsmeža-malu, pee Ozolu-Kalniņa
no-eet; valsts-vecakais bušot kopā-tur jau ķeķša
pats — valsts ķēķeles gaidīšot. Un jau nedaudz
mi vēki, kad ās ķauķoņas leekas ķeeroka, tad visās
esot līdzi ņemamās. "To teicis aiņšavās Stīka
drīz tapat — Kad ves...
Apsīti: Ja, ja! tapat aizskreja, ari Bumburneeks romanis.
Vīsauti: Un drīz veem ķeķšeem, vārdeem, ka Stīka, runā-
ja ari Guļņene mūs-mājā.
Leltiņš: Skaļene pee kopīnaja man, uz to viņeešako,
jo agraki, jo labaki ķe eerasteem, lai valsts-ve-
cakam ne-es-ot uz mums jo gaidot; bet nu
gaidam mes ķen gaidam velti uz viņu. Ej, stuz-

áriti—! (uz klaškušaneem) Ja ne uz nák jeníkam snaušeens, ja ne nobrauc no Rokgala zemé.—Ken! Aurariti! vaj uel ne neeka nesaredzi?

Aurariti: Neeeka! Gaideet veem vel.

Vidauti: Gaideet un gaideet — nepatikama kušana.

Apsiti: Lejceems ~~zviķos~~ uz laikam, ka laguma = svetkus.

Vidauti: Hahaha! tas izviķošot ka laguma = svetkus—! ~~uz~~ varbu = teená, un seena laikâ — hahaha!

Apsiti: Kas tur ko smeet? Valsti, jeb citu kadu severoja = nu šarišanu dél, nesasauktu vinš mus de pils = mezmalá. Un ko tad ~~viņi~~ tee seeveeši, ko tee ber = ni lai te—? Un tad ar paši ~~izrotaļāsies~~, uz = posušees, ka peļeu = zeedi —

Vidauti: Nu, uz Lejceema praveli.

Zeltiņš: Klauseet, šautiņi, paklauseet, ja ne bušim mes Zelteerpilskungen laká se kôpá sarunoti: — ja ne bus pili, kas seviški ~~nesaprotot~~ kas šarmu ~~noticis~~.

Apsiti: Seviški—? Kas tur seviški lai notiekot? Saunais barons nošaukojas, ka jau ar veenu, gar puķem, akmeņeem un akmentiņeem vecais barons pár = valsa pili, ~~auguši tek~~ skrejot jaunskungis ~~šaunieciņas~~ vien šarkus, un — un vairak ne ka... Á ne kas!

Vidauti: Nu, nesaki vis tá! Drivé šautz kas un jo abri veen párverzas... Bez tam vecais barons pastáj laikâ, tas uz šauktu, uzkustinaš, ~~veen~~ ~~uz~~ ~~viņi~~ ~~ispoļi pret mums valsts ļaudim~~, ka šaušu, ka saskakis veen ~~tas~~ no prâta.

Ozols: Ja, teenzel ka tas tá... Un, Dievs zin, kad pa tas vel reiz ņems.

Apsiti: Ak, ko jus ar veen gar pilskungeem, gar baro = neem nospuleješ, nobeidzat, ~~nav tak vairs~~ ne deet kad nu vaina ~~vecie laiki~~—... Kâ mums jau—! Nav tak vairs vecie laiki—... Kâ mums jau—! Nav tak vairs

Ozols: Nav gan, nav, bet mes Zeltzereeši esam vel mu = su pilskunga apakšneeki, šaņa zeņa.

Zeltiņš: Lapan, Ozol-tet! jagan.

Ozols: Un manim skeet, ka musu pilskungs senaká saticiba, it sevišķi ka viņu senaká uzticiba pret mums valsts ļaudim veeniģi tad vareetu no jauna atkal uz = zelt un zaļot, ja Vinkalna barona kungs ~~tas cilvēka trauks~~, ~~kaudzes~~ reiz atkal (mu = su vidú...

Zeltiņš: Ja, tas—!

Apsiti: Nu, ko nu no tá runaš—!

Vidauti: Jums taisniba Ozol-tet! ķilnija taisniba.

## 2. skats.

Bijušee, Ozoleene, Anna.

Ozoleene: (uz Annu) Nu lai veens cilvek luká, ka mums te jastav! un Dievs zin ko vel sastavs sim!—! Tiriņa—! Un maja tik šautz šeitsamu varbu! Ko tas Lejceenu-tevs un atkal ievoma jees, ko ne! Un mus tevs neļava nav ar meitáms ne visus kaprostiņus apleet ne ka — paliks ot velu — velu! bet un stavi cilveks te, ka ovet = teená! Ar tev, Ann', meit, tavs audzinus já ko = vé: náks-brâlis, náks-Ļeciti, Šeriti no

skolas mojá, vajadzēs abeem jaunu vasaras kar-
tu, bet jaunu kroku gahalinš – vel skelēs nepabeigts
tiri ka –!

Anna: AK, mát', lai es eet jūs vaj kur vajmaja, vaj laucka, i
ja, jo kar teem jums alaš bēda, kur veen stargalvá jaratā.

Orolene: Nu, ka nu ne! jo viņi abi, meit, dajeat ka tu jo
lela bala manas dēvikas – un tai jau ištáv več-
ta sirdi, jeratā... Bez tam, Anniņ, meit, man vel
nupat kas sakams... Hedz, meit! cik patika-
mi inskatās – tas vīsas – ceeņ-meitas – tau-
tas apģerbós. Hedz! Tu viņam gluni jeti
matiņi, un visam galvá vainagi: vīsas gliža
kar jear tevi... redz!

Anna: Gliža kas –? hm! To jūs ta domajat! Katrs
cilvēks tak var gerbties, var savus matus
pīt, ka viņš jeatī-grib.

Orolene: Ja, jo! var gan var, bet netiku vis, ka tu sa-
vá tik vintažada apģerbá, savcem vīcirloteem
uzskrueteem matcem esi pate sev un ariká
tam citam, apdomigam cilvekam par jeatīk-
šanu un pa pratam.

Anna: Ka ta –?

Orolene: Ka to –? ak tavu jaukajum! Nemaz jau
neizskatees, ka pašnolaužu-bems – tīri ka kur
no svešatnes, no taleenes žurnāla atsperucei –- ar
tadu sturaini, lipaini un ploraiņu un brīnu-
maiņu apģerbu! Kaut viņus vilks paraudu vi-
sus tos mozu-pīrdomataju visus –! Nemaz
jau tev cilvekam nepatikás = tiri ka!...

3. skats.

Bijušee, Skabene, Guļņene.

Skabene: Guļņen! luk, luk! ko ta Orolsaimneece ar sa-
vu meitu ta – vaj tu ko nenoprati –? Tu jau
reizam tadu iz-rīdu neececi, tadu –!

Guļņene: Ja, jo! reizam, bet nupat es ne ko citu tik la-
bi nerēmu, ne ka to, ka man no manám ka-
jám ļati maz kas vajutams: jo stāv un ja-
stás un spreeksu, vaj atpeakal, ka uz stalleem
veen. Tas luk! no vakarejás skreeļanas.

Skabene: AK, mosiņ! dajeat veicás – jau man arī veccás.
ko nu darit, jo skaceeļás. Esam visi te kopá
satreekti – jāeztura un ne ko vairak. Dzīvosim
redzesim, kas te ist notiks.

Guļņene: Ko, satreekti: akal satreekti. Ja, nu jā. cīti Visi jau, bet Ievi
jau Skabenit ne veens ne treeca: pate skrej žurn
un nu surojees, ka esi treekta – hahaha! AK tu
veco Skabenit! Ka tu alaž in jociņa esi! ...

Skabene: Nu paklausees nu! Nu lūka nu veens cil-
vēks –! Ta Guļņene tīri tada ka –! Es ar Ievi lo-
bak nemaz vairs nerunāju, ne maz nemetišos –

Guļņene: Un veccai Skabenitei aiz breesmigas žurn
skreeļanas, vaj treeksanás – kas ļoti vilces –

Skabene: Ko, ko, vilces –? Kas tad man vilces –?

Guļņene: Lūk tat, ka Dirgu jau rīkkais go-lakatī

uz=lejées kreisá pusé uz galvas...

Skabene: Ak! tas nu tik—! (Ta Guļņene ļiri tada ka—

Guļņene: Sirdejies jau nu veen mášiņ, iz=sirdejies la=
ki! Bez manis tikpat neiztiksi, tapat, Ka es=
ne bez teris—vaj ne, Ko? (smeiligi) Skabenīt, pa=
klausies, es=tev Ko teikšu. (teic Skabenei Ko peeauš)

Skabene: Viteeniņ, viteeniņ! Bet ja tik tee nav ļaunie
li veen Ko—?! (abas saruna jas klusi, laipni)

4. skats.

Bijušee. Zeltiņš, Vidaušs, Apsitis, Mirdzejs (pee=
dejain dažas=nošu gramatas=rokā)

Zeltiņš: (uz Vidaušu) Mirdzeja kungs ļķeet pret valsts=
vecaká nosleepumáņo=ziņu gluži veen=al=
šaiņs esot.

Vidaušs: Ka tu to zini?

Zeltiņš: Nu, viņš tak arsaváinu nošu=gramatáin
veen rikojas—un ne tee ne ļaudis ne tada varda.

Vidaušs: Ja, skirsta un lasa tik veen—; ne zemeet
ļaunā Mirdzeja Kungs! jus ļoreiz pee musu
galvas=lauriešanáin ne mazu nepeedalatees, nepee=
beedrojatees—

Mirdzejs: (leek nošu gramatas sev peduse) Nkijn vel
šeesmu vēļ, pilnigi skaidribá un tadēļ mana
veenaldziba pret visu citu un tadēļ—aizbil=
dinaet!

Zeltiņš: Ne Kaŗ, ne Kas!

Skabene: Ak, tas nu tik—! (raisa lakatu no galvas, apgreež
uz Abu pusi un seen tad atkal uz galvu)

Guļņene: Ļen ka nu Skabenītei aciņas=lakatu noraisstja—
uz vireešu pusi, ~~uz vireešu~~ veen viéņas—

Skabene: Ka, Ko? Kaŗ pat vireešu peļs?

Guļņene: Ja, vaj Kads ļiņš nepamanita, Ka tev masiņ
uz peeres veen vel Kaŗi peeci modeņi ļuvis. Leet
uz kakausiņa jau sen ļu=ļuk!

Skabene: Lai Dievs=svgreež! Ta nau uz to viteesa Ko peeKo=
Guļņene ļiri tada Ka— šanu Dzeesmu=vacelé sadarinot
Guļņene: Sirdejies jau nu veen—grautus...

Apsitis: Ak ta—?! Mirdzejs: Nu ja!

5. skats.

Ozols, Ozoleene, Anna, Mirdzejs, Apsits, Vidaušs, Zeltiņš, Skabene, Guļņene, Auz=aziti, ļaudis.

Auz=aziti: (uz traukti) Braucc, braucc! nupat gaidamaj
ar jo ábrit braucc! (sapulcejjee ļoti uz=traukti,
visi raugás uz labo pusi)

Ozols: Kaŗ, vaj ja—?

Mirdzejs: Nu jau!

Auz=áziti: Ja! balstvecakais braucc—! (laižás no koka, tzeme)

Vidaušs: Ļiņaus braucat—

Apsitis: Ka tad, braucat—

Zeltiņš: Nu, ja braucat!—

Ozoleene: Palīdzees Dievam—!

Anna: Kas tur Dievam Kopa teikt—nesaprotu!

uz-šeje
Skaben: Ak!
Gaŗņene: Šird
bi! Ber
ne bez
klausee
Skaben: Viseem
li veen kō-!! (aka

4. skats.

Bijuşee. Zeltiņš, Vidaušs, Apsi
šeja ar vaŗas nošu gramatas

Zeltiņš: (uz Vidaušu) Mērnieka kungs, šķeet pret valsts-
ecaka noslepenu maiņu ziņu gluži veen-al-
šņigs esot.

Vidaušs: Ka tu to zini?

Zeltiņš: Nu, viņš tak arvaram nošu-grāmatām
veen rikojās un ne tecis ne šņabi ne tabaku varda.

Vidaušs: Ja, skirsta un lasa tik veen-; ne zemeet
ļaunā, Mērnieka Kungs! jūs ŗoreiz pee musu
galvas-lauzīšanām ne maz nepeedalaties, nepee-
bee trojaties —

Mērnieks: (leek nošu gramatas zem pasušē) Nekāda vel
treesma dēļ, pilnigi skaidribā un tadēļ mana
veenaldzība pret visu citu un tadēļ — aizbil-
dinaet!

Zeltiņš: Ne kaŗ, ne kas!

Ozols: Kad sasneegtas šis
musu sirds dzīvenigas ilg-
šanas — veleşanās: lūk paša
ausim!
Lejeenes: Amen...

Vidaušs: Ak ta —!

Apsiši: Ehe vaj tad jus Mērnieka Kungs, pateesi šķeet,
ka te bez dzeeršanas vis nepār-ees, ka —

Mērnieks: Nu saprotama leeta, ka nepārees —!

Zeltiņš: Bēš ne neeka nemakam inšeratot, ko jus do-
mājat? Kas tad te ūti pļisīs-vadā!...

Mērnieks: Nu teešam kas svariņš: neeciga atgadīju-
ma dēļ nedsaukt vis Lejeenes visu valsti
kopā, nelikt vis man uz to visceešako peeko-
šinat, lai es savā dzeesmu-vācelē sadarinot
vis-svariņakos graudus...

Vidaušs: Ta —!!

Apsiši: Ak ta —!! Mērnieks: Nu ja!

5. skats.

Ozols, Ozoleene, Anna, Mērnieks, Apsiši, Vidaušs
Zeltiņš, Skabene, Gaŗņene, Auz-ozīti, ļaudis.

Auz-ozīti: (uz traukti) Braucu, braucu! nupat gaidamaj
un jō ātri (tzerš) braucu! (sapulcejšee ļaudi uz-traukti,
visi raugās uz labo pusi)

Ozols: Kas, vaj jā —?

Mērnieks: Nu jā!

Auz-ozīti: Ja! valstsvecakais braucu —! (laižās no kokā (tzemē)

Vidaušs: Lūdzams braucot —

Apsiši: Kad tad, braucot —

Zeltiņš: Nu, ja braucot!

Ozoleene: Šaubees Dievam —!

Anna: Kas tur Dievam kopsaukt — nesaprotu!

Gusņene: Skaben! man nupat tik modigi aps sirdi.
Skabene: Aban ar, mās, ta ka preeks kabāles kā —!
Apsits: (un cīti vīreši kāp kalniņā un raugās uz lako pusi) Lo, ja! kas ir Lejceems! kad ir mūsu valsts vecakais!
Vidauts: Lūk! lūk! ka viņa ūkainais zurgs nesās aukšlekšeem veen —
Zeltiņš: Un pēc viņa pasa rateem brauc vel veeni un vel veeni rati —
Ozols: Nu kad! Lejceems nāk tapcat, ka viņš mūs ņe sasaucis ar visu savu majā saimi.
Vidauts: Un dreesmu-grāmata jeate! Ķeet ari pie mās ratos sēzat — aktu brīnums! Viņa jau tik reti kad ir majas ceet laukā...
Apsits: Un veeni rati ka mauķām, ka kalāmlektām jeekraukti —
Zeltiņš: Nupat viņi brauc gar birstaleem, pirmee rati jau tiltiņam pāri —
Ozols: Nu bus jau drīz klāt —
Abidzeji: Sveicam viņus —!
Ozols: Lo sveicam!
Sapulcejšee: Sveiki —! mūsu valsts vecakais! (seeveši plēvinā mut-autus, vīreši vedīnā cepures) Sveiki — Lejceenu-tevs, sveiki!
Anna: (pie sevis) Ak, cik te neomuligi, ka aukstā ka-



## 6. skats.

Bijušee. Anna, Zete.

Zete: (kautas apģerbā, nāk no lakās puses; viņai puķu cemori un puķēm pildīts kurvītis rokā) Sveikas Zeltezereeter! sveiki Zeltezereeši!
Sapulcejšee: Sveika, Lejceenu Zeltiņ, sveika!
Zete: (sneeg Ozolu Annai roku) Sveika, Annīņ! (labas saskatās un apskatās)
Anna: Zeti, ka? Tu ari kautas-apģerbā?
Zete: Linaus —! ko tu gan domā!
Anna: Bet kas tad te kus —? Sevīs ka — nepareizēta!
Zete: ~~Sveiks~~ atgadījums — nepareizēta Goda-deena!
Anna: Zeti, ko tu saki! Tad man gan ir kas cits neatlikšees, ka —
Zete: Sargerbtees — Ka lai es veena ka
Anna: Nu, ja, ja! Zeti! to jau es ar gribu. Es steigšos, skreešu, ne, es braukšu lakat, un musu maja jau nāk tālu — (aiņ ceet pa zemes ceļu uz labo p.)
Zete: Mudīnajees, meiģi, mudīnajees —!

## 7. skats.

Bijušee. Lejceens, Lejceenene un viņu saime nāk no lakās puses.
Lejceens: Sveiki, brali, draugi sveiki!
Sapulcejšee: Sveiki — musu Lejceens! sveika Lejceenen!
Lejceenene: Paldees, paldees! sveiki visi jeaši ar!
Lejceens: Bijat gan jau nemeeriģi, ilgi mānis gaidāt —
Ozols: Nu, cik pat —

Zeltiņš: Ka nu ne—!
Vīvauts: Ziņams gan—!
Apsīts: Ne kas, ne kas jau to—!
Aberdžejs: Un nav jau ar vis tik velu... (Reģas pulkstenis paskatīdamees) Pulkstens tik ko ģetri.
Lejiecems: Nejaredzēta klūme cilā kļūt aizkavētajā aizbildinieci. Un es ceru, ka jūs goda-vīenas prāta darbi tomēr ilgā laikā galā nevīsees...
Orols: Goda-vīenas — kāda goda?
Apsīts: Preču-darbi — kas par jēkeem?
Vīvauts: Luterticieeti!
Zeltiņš: Ja, ticieeti jēl!
Aberdžejs: (uz Zeltiņu) Kam nu to pārtraukt ļāva.
Lejiecems: Zeltzēreeģi: ļi vīena vi preeks mums no visa ieela svara; no viņas atkarāsees mūsu nākoša labklājāna dažāda ziņā...
Zeltiņš: (reizē) Ta?!
Apsīts:
Orals: Bet ka to Lejiecem?
~~Guļņene: Auz-aziti! Ko tee saimu-ļevi te iļti spreež ko runā?~~
Vīvauts: (uz Apsīti) Kāds likumais mūsu valsts-vecākais ļaudīs valdā—.
Apsīts: Un tāds noslēpumains, tāds tomiģs—
Guļņene: Auz-aziti! Ko tee saimu-ļevi te iļti spreež ko runā?
Skabene: Ja, brāliņ! pasaki mums ar—
Auz-azitis: Ums! Ko runā? Ko ģaw runā, to runā!
(pee sevis) Cik viņas vel ļumas... (uz Guļņeni)
Un to jau notiek visās apkaimēs, sa-ceļa-nās, to noteek pat vi baznicā: — paskatieeksu ērģelneeks spēļ un spēlē un spēļ un spēlē to-pat veen un to veens pats iļti nezin, kas tas vi, kas ne... Bet tik lūk ka viņš laiž iļtai melšļai plist valā — na!! uz veenu un to pašu ar veenu visi baznieneeki, ka atskārsās, ka pa mostās — un sāk tulīn ērģelneekam ļzeet ļaut lidzi... Nu, vai tā nav?
Guļņene: Ja ja! Ta, ja—!
Skabene: Deewgan ļaunka vēriņš—
Auz-azitis: Nu, labi! ~~Un~~ Klausāt tik nu meerā: ģan jau mes pēc (pēc) ļirsu nogaidīsim... (pee sevis) Cik viņas vel ļumas—!
Guļņene: Kuš! Kuš, ļaunka— (Ūķas ģan Krustā—)
Skabene: Ja, mut-ceet! valsts vecākais ļaužu runāt—
Lejiecems: Zeltzēreeģi: ļi ļus labi zineet, ka mūsu vecais baronu Valfgangs fon Helhauzens pret mums ļenāk iļturējās un ka viņš atkal tagad viļtojās...
Sapulceļļi: Ziņam! Ka tad zinam! mu ja, ziņam—
Lejiecems: Bet to mes ari zinam, kad kauna un greku-darbi vēsturē notikuši, un ļeņzel ar veen vel notiek...
Sapulceļļi: Ja, ja! ar veen vel... Lai Deevs ļasarģ!... Deenvidū, ka tas ta...
Lejiecems: Draugi, brāli! Un to mes ari it labi zinam, ka mūsu ļarģā vidzemitē atronas ļeģgan

Saudz valsķu un franču, kuŗ ne prieksnieku
un apakšnieku, ne ari tautiešu pašu starpā,
jēk kad kāds ģuģums, ne vel sūkšanas-bubu nodi-
zis... Ak, paldies-Dievam! mes Lettiereeši varam
jūs valstim, ar to vislabako sirdspaziņu, pieskai-
tīties.

Sapulcējušee: Lagan! nu ka tad! zināma lieta, ka va-
zam!

Lejceems: Ak, jaldies-Dievam! musu starpā nav, an-
šķiŗitiem, ka ari ne kādas ļaunas! kad pieķīlā, ne
sešķita lauslā pārkāpēju jēk kad vareku pārkāpj.

Ozols: Ne, Lejceema, tad ne —

Sapulcējušee: Ne kad reiz ne! ne kad ne! muzuteem ne!

Meitrejs: To ticetim, cerētam! (Un sapulcējušee:) Jo jusu mutes, Dieva ausīs —

Lejceems: Ak musu starpā nav ne viena, kas zavu roku
uz ugunsgreku = grekiem jēk kad vareku pa-
celt...

Sapulcējušee: Ne, ne, ne! Dievs augstais tu zini, ka ne!

Gušķene: Aiz-ariši, nu, jeusaki nu —!

Škabene: Ja, lūk, no tās vaļa jalisanas.

Aizariši: Abeerā veļas! pats-vēl ne neka nezinu,
jāu jau laiš sakat — tadas-ka!

Škabene: Ķuikas, mut-ceet!

Gušķene: Ja, ja! mut-ceet! valsts veca kaiš-ko runās —

Škabene: Nu pat bus-kas-šķirstams, ja ari vel ne protams.

Lejceems: Ja, Dievs-pats-visu ļaunu no nāves novērš
šķirstams, mums-līdz-šejen jaliešķejis un jaliešķēs —
ari turpmak... Ja nozēlo kāpēc ar noskumšanu,
ka musu prieksnieku galvās, pār mums es-

par mums

zašķirstas Tomas: — ka ari mus Lettiereeš uz,
jo Kingras, as ar jārvaldības, laiku-straume,
paraušot uz nebēdnieku, uz ļaundaru cēļeem...

Ozols: Nu, pasarg Dievs!

Leitis: Lejceemu-tēt! Kas var kas-šķirstams
to zaciet!

Vidauts: Nu tas tok traki!

Apsiti: Jagan, pa dies i traki!

Vidauts: Kas tā par onurgošanu!

Leitiņš: Kad pārvaldība tad mums-ērsti vaja dzēja?!

Lejceems: Nu, nu, jēlenam! brāļi, draugi! jēlenam!
Man vakar, zilite, ta kuŗ cedzeedajas, ka
musu nakšņai pārvaldnieks, it levišķi mu-
zu nākšņai šarģi un glābēji, no pasta un bāreneem
kundzi un mazo dēlu, no kreevijas jaušā cēlo-
šanas, nonākšņat sadzeen Lettiereši... [Eerēj

Leitiņš: No kreevijas —

Ozols: Bet kas jaši tadas —

Vidauts: Ko jaušā-zemnieki-tēzinās —

Apsiti: Ja, kas-kas-pati-un ka skan viņa vārds:

Lejceems: Leitis augsta dzimuma: vārds [illegible] skanoš,
Aldis —

Ozols: Ta: skanoš, Aldis —!

Lejceems: Majors, Vīlibalts, barons f. Helhauzens!

Ozols: Lejceem! brāli! Ko, Kokļu zaciji —! Vīlibalts!
musu Vīlibalts! vaj jaatzīsti —!

Lejceems: Jaatzīsti!

Ozols: Slavēts-Dievs —!

Apsiti: Draugi, kad jau draugi!

Leltiņš: Vīnikalts! Vīnikalvīņš nāk atkal pee mums!
Vrols: Nu kas mums tad ne kaitēt—!
Lejceems: Pālenam ļaudīņi, palenam—! Abes pārinam gan jaunekli, no Dēra paša, apšavinātu ar augstu gaisu prātu un silku sirdi, drīz vīneseli.. bet šis pats jaunekli ir vaciņā svešā zemē svešos ļaudīs vīrs tapis:— vīrs, kurš ne sen vēl Krievu-Turku-kara-ugunīs ārigi, un, kas zin, vai arvien ceļķigi noceetinajees; un nu no tava tēvu sauktā, nāk mūsu vidū:— pār tavas drīnītes, mantas, goda aizsargu:— pār mūsu glabeju no posta, ļaunēem celeem... šāds gabjums no visai augsta svara: no viņa tad ko teikt, ko domāt...
Apsīts: Tagad!
Leltiņš: Nu saprotama lieta!
Vrols: Ja, Lejceem! Draugs un brālis! šāds gadījums no visai gauža svara!
Lejceems: Šī svara kreisā puse iesāpinājās pārimināt un talāk sauc es jus visus seitan kopā; jo cels še jaunem garam, augšteem cēlmeekeem:— še gaidīsam, apsveicīsam viņus un lūgsim pie mums Druvciņ apmesteeš. Še celsam goda-vār-tus, skaistinasam dzeesmās, še klasīsim galdu un celu puskošus ar puķēm meijām:— pār zemi, ka pret jauno valstneeku, mūsu ēstas meera, preeka, labklājības Vomas!
Leltiņš: E', Kur galviņa! ē', Kur valsts vecākais—!
Vītauts: Lūk! Kur uzmanība asprātība visu labad!
Apsīts: Viņi ko brīnītees—!

Leltiņš: Slavēsim!
Vrols: Kas mūsu slava, Kur darbi pati viņu uzteic leeli!
Lejceems: Nu, nu! necelat manī greciniecku debesis! Esmu tikai darījis, kas darīt manam nacāt. Bet nu pateicīsamees pee darba! Še celsōm vee-nu goda-vārtus uz Krasta-celeem abus un tre-šos taisni uz pils-robežu.— Nu, puiši, nesat šurp no vagoeem visus nesamos:— (Puiši aiz-ceļ uz lako pusi) Sunis meiçam jo-pārdzīs jaukes-plūkšķ, pirkšķ, jaukeem, vainagceem. (Abeitas ee-ceļ meža pa kreiso-roku) Uz, Leltiņ, ter un Vrol atnīņai šos māte darbu. Bet Kur vel atnāca Kavejās-? Kur viņa, pirmāk, aizstei-dzās-?
Leltiņš: Bēs, bēs, Vīzu Klat. Atnāca bij kā vecenīts cin-mājeeš....
Lejceems: Ak, ta, nu ja.— Un tu, Leltiņ, Auz-ārīt! Kāpo tuliņ kokgalā, noskatees visu laki, kas šurp nāk vai brauc un to mums tuliņ ziņo.
Auz-ārīts: Tuliņ, tūliņ—!
Gaišene: Nu, Auz-ārīti, nu—!
Skalene: Ja, kā nu bij arto— jēēē nopūtās—!
Auz-ārīts: Mums atskreešot no [Krievijas] Kreevzemes jaunā karoņa—!
Skalene: Vīzeenīņ! bet Kur tad vecais nabadzīņš lai paliekot—! (Auz-ārīts kāpj kokgalā, kā kalniņa vidū. Lejceems puiši, no labas puses

nákšanai, nes gaidu Kreslus, sievekli, cirvus, kur-
vus, saiņus un preeks gova-vārdeem, pagatāvotus
skujaņu apetītus rokus.)

Lejceems: Da, berni ta —! Še cirvus, rokus, kur saiņus,
kurvus liekat zemē — tēt saimes-mātes, dāļa
(uz Lejceemeni) šeit, vai tev vis labi prātā,
ka šarkus, še uz-rikotā nurunajam?

Lejceemene: Prātā, muzin, prātā!

Lejceems: Nu, Ābrāzej Kungs! Kā šar uz Preesmām?

Ābrāzejs: Aber Parisam, kartīk but spejam!

Lejceems: Nu, labi, labi! Šūt, Ozol, Zeltiņ, lūdzu
pieņemšanai še — mans-rokas-puišis Ābi-
ka gova-vārdu salikšanu zin un meiģas —
nāks ar puķēm, meitām un šarkš jums šek-
miģi un godam vedīsees. Kas Kruzla-celos un
pilī robežā pašteikšanu šas pieķert mums,
kaut jel ar veiklumu, ka domāti, prātats kū-
tu vis-pabeigšanu — jūs šķesit, vidaut, puiši,
nākat nu! (aiz ceļa pēlako roku)

8. skats.

Lejceemene, Ozoleene, Lete, Ozols, Zeltiņš, Ābrāzejs,
Skabene, Gaišene, vēlāk Anna. Lete vij vainagu.

Lejceemene: (zem uz Kurva spoži baltu galdautu un klāj
uz galda) Nu, Ozolen, nāc palīgā! paklasam
aukstēem veesēem galdu, (ahas-cēļ galdu vairāk uz
priekšu) un kopsdu vīzu, ka ciešpetamas ar ēdma-
niņeem, ko Dievs pats mums devis —

Ozoleene: Palīdzi Lejceemen! Kā savu pidiņu un gāvu sa-
rokojāt, mani palīgā saucat, zemeet.

Lejceemene: Ak, māsiņ! Kam un ta, kam lieto veltus var-
tus —

Ozoleene: Ka nu veltus —! (uz saiņeem kurveem radīšana)
Jūk! Kas še nav vis redzams! Un vis tās valrīgas

Lejceems: Len nu manas labas Ābrāzej. vai Jāzeem Ka pabut Krievu Preesmu-vaceli pieķarināšat —!

Ābrāzejs: Vēlos jau it no sirds, ka mums
šeizgan veiksmes-lietus, skandināt tēkš
tadas Preesmas, kurp speķs-caur-traucināts
lauķus-mežus (kā virši-tīrumus.

Lejceems: Palīdzi — ar ista, laiku grieķu šaušanās —! Labi.

Zeltiņš: Jūk! Še vajaga cirva, Ābika, pieķert! Da, da. (Āb-
ka šit.) Vel veenreiz! vel veenreiz! Da, da! un šar
šaisni!

Ozoleene: (uz Lejceemeni, kura patlaban baltmaizi uz kur-
vu ņem) Preeks-ko redzēt. Kas jums par gli-
zeem, augšteem raušeem! preeks-ko noskatīt!

Lejceemene: Da, izdevās gan, tā cepšana, ka vārīšana —
tā augsto veesu laimē! — Nu, lūdz nu, lūdz —! (Ozolee-
ne bēg baltmaizi uz šķeķavu šaurā galdu)

Ozoleene: Glīzi, ka konfekte! zelti!

Lejceemene: (zem uz kurva ēdmaņeem pilvētas klēpas) Un še mans
cepti cāliši — še atkal galerkiņš — še novārītais
šķiņķītis — na! lūdz nu, lūdz! (Ozoleene bēg uz galdu)

Ozoleene: Veens ēdmanis glīznaks par otru! Uz gan jums

nákšami, nes galvu Kreslus, sveķeļi, cirvus, kur-
vus, saiņus un preeks gova-varēšanai, pagatavotus,
skujaņu apetītus rokus.)

Lejceemens: Ha, berni ta—! Še cirvus, rokus, kur saiņus,
kurvjus leekat zemé — tee saimes-mateš, dalā

(

k

Lejceemen

Lejceems

Abi tae

Lejceem

naksnīgi un godam vedīsees. Kas krusta-celos un
pilī vēlēja pasteigšanu, kas preekš mums,
kauš jel ar veiklumu, kā domāts, prakatstu-
vu vis pabeigšanu — jus ķēsīt, vīdaut, puiši,
nákat nu! (aiz ceļa pa labo roku)

8. skats.

Lejceemene, Ozoleene, Lete, Ozols, Leltiņš, Mērzējs,
Skabene, Gaišene, velāk Emma. Lete vij vainagu.

Lejceemene: (nem iz kurva spoži baltu galdautu un kļāj
uz galda) Nu, Ozolen, nāc palīgā! paklasam
aukstteem veeseem galdu, (ahas-ceļ galdu vairāk uz
preekšu) un kopsdam vīnu, kā ees pēdamas ar ēdma-
nīgeem, kā Deews pats mums devis—

Ozoleene: Paldees, Lejceemen! Kā savu pīdnīku un gāvu sa-
rokojāt, mani palīgā saucāt, zemneeku.

Lejceemene: Ak, māsiņ! Kam un ta, kam lieto veltus var-
tus—

Ozoleene: Ka nu veltus—! (uz saiņeem kurveem rādīdama)
Lūk! kas še nav vis redzams! Un vis jus galviņas
vīdomāti, jūs uz vēiņa ūn spēlēt!

Lejceemene: Nu, mana jaunā veenīša darbiņš vareja peekrist
manu vecai tēkā bij dzīvējis, kas to veen mūsu
valstei gaidāms. (ņem ahas uz kurvā telekus
nozņus, gāheles, glazes un citus vajadzīgus drau-
kus un leek uz galda)

Zols: (pee govā-varu celšanas darbodamees) Hēiķa!
cel, jacel vel augstāku—! Ta, ta—! Nu, peeturu nu
ceet—ta, ta!

Leltiņš: Lūk, te vaja ga cirva, Hēika, peesit! Ta, ta. (Hēi
ka sit) Vel veenreiz! vel veenreiz! Ta, ta! un stav
taisni!

Ozoleene: (uz Lejceemeni, kurā patlaban kaltmaizi uz kur-
vaiņeem) ~~Preeks ko redzēt~~. Kas jums pavalī-
zeem, augsteem raušeem! preeks ko noskatīt!

~~Ozole~~ Lej-
ceemene: Ja, izdevās gan, ka cepšana, kā vārīšana—
ta augsto veesu laimē!— Nu, lūdz nu, lūdz—! (Ozole-
ne liek kaltmaizi uz lelekas un tad uz galda)

Ozoleene: Glīzi, kā ~~konfektē~~ rēdzi!

Lejceemene: (ņem iz kurva ēdmaņeem pildītas klodas) Še te mans
cepeši cāliši — še atkal galerkiņš — še novārītais
ķiņķītis — na! lūdz nu, lūdz! (Ozoleenei leek uz galda)

Ozoleene: Veens ēdmanis glīznaks par otru! Uz gan jums

uz édeenu taisīšanu vinteriba un veiksme, Lejceemeņ

Lejceemeņi: Tā augsto veesu laimē — (ņem uz kuru seenu, nedu) Aut te man Jāņu-seeri te svaigais meriņiņš — na! leec, nu leec. (Ozoleeni leek seenu Lejceemeņi meriņi uz galvu)

Skabeņi: Guļņeņ! Ļūk, ļūk Gaļņeņ! Kad saimnieku-mātēm seeri! Ak tu cik leeli, cik breeni, cik glīži! Ak tu — ! man ūdeņi veen sasaujas mutē kopā, tādus Jāņu-seerus eeraugot! Vaj ter ar ne tapsat, Guļņeņi!

Guļņeņi: Ne brēc, ne brēc! Ko tu tos brēc! Kur kas redzams, ja skotees, kur kas dzīvams nokļausees: ļūk ne soļi par ne ko ne neeka — ta manam peenākās, ņem klājās vīru dzīvotees! Bet tu, ļūk ko seraugi seerus, ta na! lai Deevs palīdz —

Skabeņi: Ja, jā! lai ter paleek taisnība... Bet esam vismazāk tīrāki, paskatīsameeš tak veenkuscīņ — (Skabeņi un Guļņeņi turējās galvām, pēdēja atdusa palaižas ņēmuši)

Anna: (tautas apģērbā, nāk no labās puses) Ja steidzos-beidzamees, ka ne paleeku pār vēlu! Ak, cik man karsti! Nu, Leti! vaj nu būsi ar manu apģērbu meerā?

Leti: Ļoti! Ļoti! Māmiņ! paskatees jel ar, cik Anniņa glīzna!

Lejceemeņi: Ja, meit! nu ir preeks ko noskatīt! (uz Ozoleeni) Jur Anniņa ta glīznākā pār cītām meitām! Macees tu ar Leti, lai tās skaistās izjūsmas, preeks, tam tas apģērbs, pate ver pagatavot.

Anna: (uz Leti) Bet Leic nu mani, kas ņe (kuš-kas-ņe) tiks? (Leti un Anna varenajās Kļusi.) Abi tās nāk uz meņa un kreisās puses, ozolu-zaru, puķu-puškus un vainagus nesdamas)

Ozols: Ta, ta, meiciņas! un cik jums glīži kapļi vainagi ar ozol-hari, ka vīlādiņi; ap-puškošim nu ņo-vainakus! (meitas puņ ko gova-vārdus) Tad būsim drīz ar darbeem galā un gaidīsim tik mūsu augstos-veesus...

Ozoleeni: (galvu, ēdamgaņus, sarikodama) Ne var ne salīkt ne sarikot veen! kur tik daudz gārdumu jums bij pee rokas!

Lejceemeņi: Kas nu par daudzumu te kas! — Un pate reiz, ka pašeem mums, pa vasaru ar jeenu maziņi vi Deevs un gan: — viss cīts, ko Deevs dod, tas pašas. Bet ja kad atgadās reiz veesi, kuŗi tad ko ņelas, kuŗi ko taupās!

Ozoleeni: Tees a, tees a!

Lejceemeņi: (ņem uz kuru vai tas puķes un dod Ozoleenei) Nu, ņe nu tās te ar, leec nu uz galvu!

Ozoleeni: (puķes sajemdama) Nu, lai vien cilvēks ļūka, kad jums pār vīna-puķēm, cik leelas, resnas! Te vaj ne ņaupsaņi vīns sekšā?

Lejceemeņi: Tagad, jogad!

Ozoleeni: Bet kur jūs ātrumā ar viņu —?

Lejceemeņi: Tas ņeļej vāzu gadu mūsu pagrabā.

Ozoleeni: Ta!

Lejceemeņi: Ja. Reiz bij sieva, un tad bij dakters-ma-nam vecam cīņeicei, ka man vīns jāzeroš, tad tik ņelas ar to.

Ozoleeni: Un vaj tas ta ar bij?

Lejceemeņi: Bij, ko nu bij, neeku! Neimaz jau nedzeru, lai

viņā vīram neklausīja vis: — vins tak kā auļas prikšā, kaŗēs slima: pati neziņ ieši, ko izrēņā šara; un nelaimja ne nauda, ne ar situ ko tik velās iman kā lidzēt. Bet mūsu jaules ir tak veltas veen: — Dēvs ir, kas uzlēk slimību: Dēvs peeškir atkal veselibu — tur vīna žērsana nekam var lidzēt...

Ozoleene: Lāgan, lagan...

Lejceemene: Un un jis šagais vīns, uz augšto veesu galda vis-īstā veetā! — Lētiņ, meit, nāc nu ar puķēm un puķu-vāzēm. Lai uz Annīņu loi da termaca zaļa, kā galds vislabāk, glīzāk bučēs puškojams.

Lēte: (puķes uz galdu likdama) Ko tu zaki, Annīn: vaj tu te bez labi?

Anna: (sprauž puķu-puškīšus pee galdauta.) Tik glīži puķu-cemoŗi, kaŗāvi, stāv visur, alaž labi; lai viņus šolaik šo vaļ ta.

Lēte: Neglaimo!

Anna: Nešomāt! Lai nu, nāc! sprausīsanu te te vel vairāk puškīšu pee galdauta un te atkal nemaz, ta labāk izskatīsees —!

Lēte: Sprausīsanu! Ja, nu ja.

Skabene: Lūk, luk! Gušņen! Ko nu ēdmaņeem apkraut tais galds, no jaunavāns, tad ap-puškāts!

Gušņene: Bēda Nebrec, jau atkal!

Lejceemene: Nu mums vel sešķīsts veen ja-uzkopj, tad mes ar šaveem šarbeem galā!

Ozoleene: Kāds sešķīsts! te šeen jau kreslu —

Lejceemene: Kreslu? ir gan kreslu — tec stāvēs šeit pee galda; bet sešķīsis bus beigajams kad veesus vadīsim uz pili...

Ozoleene: Ka? kad vadīsam uz pili —

Lejceemene: Gan redzēsi, gan peredzēsi;.. (zem uz šaeņu. Divus špaņi baltus špilvenīņus un lūk uz sešķīsa) Lūk tad! Veens špilvens augšā maiņai, otrs viņas šargam bernam. (zem uz, šaina divus peašanās gulēt-šegas, tad veenu Ozolenei)

Ozoleene: Cik jeeveicīgi šegi! un nešen laikam aust?

Lejceemene: Tagan (paklusu) vislabāk no šeit pura-šegeem.

Ozoleene: Tā! Bet ka jūs viņus te —?

Lejceemene: Peeraksti! tik augšā veeņai ja-uzklāj vislabākos —

Ozoleene: (sešķīsi apskatīdama) Kāds šadam sešķīsis ar šetram ilkšķeņam —

Lejceemene: Aban necais! Ka nodomājis — tecēs Ozoleenei ko pee aus) pēc uz pili — ja!

Ozoleene: Nu laiveens cilvēks-lūkā! Ko tad Lejceemu-šeit — ak tu brīnums!!

Lejceemene: Ja, ja! Bet klusām, segšam nu! (apsedz sešķīsi gultšegeem)

Skabene: Gušņen! lūk, lūk! kad atkal redzams! Lūk kādi paš-audi šegi, špeituplaukšāi veen!

Gušņene: Rūmsti, brēka —!

Skabene: Buču šrūpar ja-nāk, bet kur te drīkšņēs.

Gušņene: Ja-nāk? Kad tur ko tik? Berns jau var tādas šrūpar tapšat nolikt verā. Tumš-zaļi segeem

vidi un malás ķiņķauras un ķauras baltas un tapat ķiņķauras un ķauras gaiši ražas un plašas un ķiņķlatas ķunņu vrelkenas stripas — kas tur ko tēt?!

Skabene: Kaķ stripas, Guņņenīt! ka —?

Guņņene: Ja, Ko, kuj! Kauš vērmiņreiz tev ko no veeta, ka ko, pēc tik pat vairs ne neeka nerēni.

Skabene: Kam tu nu atkal ta —?!

Guņņene: Un kam tev stripeņ vajaga? Iz jeņa tunáun laikam strijņ vērpsi, gultiņeņ auņsanai; ~~bet, salmus gabaliņus ar ne šáks vairs pēctevis vedīsi, ha ha ha.~~ Es, kur nues? Bat.

Skabene: ~~Ak! Ko nu tobaģēt!~~ — ~~tkam~~ vinņeem kaķa ár valsti saimneeku meita ~~mani~~ to vēleja i — dat man no ķaukzeem miltuneem ja vaujai un avuša rijņu klat, ja es gadzāšat viņai jaun-uzceltas zeņ stripas? Un, saki, Guņņenīt! voj man, kam nav ne kūts, ne klēts, ķaš apsolījums jo leek vezóv? Ko?

Guņņene: Kad ta, tad ta, tas cita sa aleeta, un manis pēc, lai atlec tev no árvalsts meiča ar pelņu; nuu, uz klausees!

Skabene: Palvees, palvees!

Guņņene: Tunņ-kalī zepeem viņi —

Auz-ázīti: Láj, jáj! ļaudiņi, nupat veens ábrijņurs jáj?

Ozols: Ko? jáj? Auz ázīti!

Leitiņš: No kuras puses jáj?

Auz-ázīti: No pils puses!

Ļejceemene: Bus varbūt kas árvalstneeks —

Ozolene: Dzirdēs, redzēs —!

Leitiņš: Auzāzīti kad zurgs jātneekam?

Auz-ázīti: Tad ka vzenis.

Ozols: Kaiks! tad jau bus jājejs laikam Auzeņ jaunkungs?

Leitiņš: Laikam! Viņš jás varbūt garam.

Ozols: Varbūt uz ak-tālam pils-plavám, jo ko viņš te?

Auz-ázīti: Ne, ne! ~~Ka~~ Dod tais ni zurgs un leelá ábrumá! Kūs tuļņi klaat — jau lec no zirga — seen to pret kupelá bērza — un nák pa ķaki zurgu — un atkal aiztajás ...

Ļejceemene: Dievs laimē! Kaj mani vecaji nav vis že! To viņi ~~aiz~~ ~~vecus tam~~ laikam ~~ne~~ ~~tēvu~~ ~~ar~~ ~~vecmāti~~ ~~tā~~, ~~ka — tobulēsa pēc ar Raiņu-tapēteem~~ ...

Ozolene: Nu, just to veicās ar iciņeem, viņeem ...

Skabene: Guņņenīt, ko tu saki? man ta ķēkeet, ka tas jāneeks bus — bus tas vecais barons ~~Ko?~~ Kungs?

Guņņene: Nereibsti! ~~Jo vecs ženņa nevāks ta pēc viņa ar mūs ženņu jāņus nevelbarons!~~ ...

Auz-ázīti: Nák! nák! nupat viņš nák!

9. Kats.

Bijušee, Auzeņi.

Auzeņi: (nák pa leelceļu no Kreisás puses, apskatijees smej) Hahahahaha! Nu, ķaperveļ to zalo krūzi — kas tad te par (Krámu un lopeņi) ~~bagu~~ tirgu?! hahaha!

Ozols: Abrīvēja Kungs, Leitiņ, ne-ceverosim ķo tēvi-

ņu it nemaz, un lai viņš saka, par mums, ko saka: ne ceverosam! Tas bus viss jēzatīgaki.

Ābrīzejs: Ne, ne!

Leltiņš: Agani jāēc...

Ķurens: Un pilskungs nosļēcenis tak sa-osts: un talab gan viss slavenais rumpeis "valsts prieksā" veenā galā: tik pasa galvas (cepures) ruksti... Tam laikam, avi, leelem, ārkārtīgeem gudrumeem vispretīgākā skrubelī izpaiskt un nu kāj ja-treecai tās meklēt — ja! Lejceenem, ej! Tas har pie parāda (vīs) pukri tariti: tik svarīgā, acumirkli, ka šis te, savu rumpeli "vaj ari tik uz, acumirkļeem jaamest" teenu! Ja nu sagaidamais patlaban braucktu — tad tā sajaukšana, Kas te iz-celtos! Dāzs labs vaj nosistos aiz — aiz, aug-stas-laimes! Ē! to redzēt, tad tik butu pabaļ-šķīgums pēc manas garšas — e!!

Leltiņš: Lūk' kur vēlegems —!

Ābrīzejs: Pateesi, nedzirdēti!

Ozols: Nu, kads jau cilveks, tādā vīnā preekšā ...

Lejceenene: Lai jau nu turās virēeši, ja grib, Ķurena kunga runāšanai preekš, nelikšanees mes teevē-ši viņu nedzirdēt ne prostāt.

Ozoleene: Nuja, Lejceenen! Ko tad nu cītādi;

Ķurens: (gods-vārdeem apskaidrams) Hm! un kad tad vēl aiz uzceltās un ne ko ne var sacīt, teezgan gļēžas, Bet ne nu var ikkreens, kam ši pasaule pa tam-lēdzīga, jēl uguns aiza un kam šķiet tālab tā te



meš (velk ar roku pār degunu) ar kāda valga-ļala laipnu pacēlāšķibu eešautees viņā: ka stasta, gļuži nedzēlaiņā ķērijā — hahaha! brau-ģi! pakāsi, brangi! ja... (cepure gāta, apskata)

Leltiņš: Teicees Ozol, Ābrīzeja Kungs: vaj var vel kāds gaužaks pārgalvis, par to tur (rāda uz Ķurena) zemes virsū atrasteet:

Ozols: Lai jau Dēvs pasarg no tāda paša! Kur nu vel no gaužaka domāt, runāt

Ābrīzejs: Un vaj tad pats ne lahāis viņu, kurp atpruvēs!

Leltiņš: Nu aiznesis vecam baronam Kungauzēnu, kur mes te un kas te —

Ozols: Ka tad, nu ka tad!

Ķurens: Gļā! kā te rožamo, rijamo sakrauts! Sakrauts, ka preeks, zvērnīcas, jēl leel-lopu baro, kura pirmi cauru nedēļu un ne ar jaus ēnā lizas-nes atkusees — hahaha! Rādīs, nāc mājā!

Leltiņš: Ozol! ej vairs ne varu savaldīteeš: es lo pajaun-micīšu, berzīšu milkās!

Ozols: Tagad ķildu celt, vaj tev prāts —?!

Ābrīzejs: Izmaksasim balamutim cīkstēs, ķēs teenam nopelnu ar augļeem! (zem Leltiņu pēc rokas)

Leltiņš: Bet tāda zaimošana, zelešana nav cītama-ma — laideet man roku valā!

Ābrīzejs: Leltiņ! eseet prātīgi!

Ozols: Lapaceeš as: ne ko vairāk.

Ķurens: Dzīvi musu vīru (arī teezgan šāvušees par lik-teem grutteem laikeem; teic, Kas ši tukšā

ņu it nemaz, un lai viņš saka, par mums, ko
saka: ne ceverosam! Tas bus vis prātīgāki.
Mārtiņš: Ne, ne!
Leltiņš: Manis pēc...
Auzeņš: Ēn pils kungs nosleņcis tak sa-osts: un tālab
gan viņš slavenajs cempeis valsts prieksā iecēlāts te
veenā galvā: tik pasa galvā (vecā) bruksts... Tam
laikam aiz leleem, ārkārtigeem gadījumeem
vispredzīgākā skrūve izgaisusi un nu bij ja-
treecās tās meklēt — ja! Ļeļceem, ej! Tas mar
ne parko
zis gudri varīts: tik svarīgā, acumirklī, ka
šis te, savu cempei vaj ari tik uz acumirk-
ļeem jaunestāeenu! Ko nu sagaidāmais pat-
laban braukta — tad ta sajākšana, kas te iz-
celtos! Dāzs labs vaj nosistas aiz — aiz, aug-
stas-lauces! Ej! to redzēt, tad tik buču rabas
šķīpsnas p...
Leltiņš: Lūk' k...
Mārtiņš: Pāteē...
Ozols: Nu, kas...
Ļeļceemene: Lai j...
kunga...
ši viņ...
Ozoleene: Nuja, a...
Auzeņš: (gode-
ļe azis uzcelt tas un ne ko ne var sacīt, ieezgan gliža,
Lai te nu var ikreens, kam šī pasaule pa tam
leelīga, jeļ uguns aiz un kam šīne tālab to te

Mārtiņš: Leltiņ, milīs! Ka nu ... tad ta goda-deenā jūsu
ikkas sasvinīšanā pee tada bezgotža, neleeša —
Leel-lopiņ —

mēr (velk ar roku pār degunu) ar kāda valga-
gala laipnu pieķeļdzīgu eeķautēes viņā: ka
šausta, gluži nesubloziņā ķēvija — halaha! brau-
gi! jāteesi, brangi! ja... (cītas gāzā, apskata)
Leltiņš: Teicees Ozol, Mārtiņa kungs: vaj vav vel kāds
gauzāks pārgalvis, par to tev (rāda uz Auzeņu)
zemes virsu atrastees!
Ozols: Lai jau Dievs pasarg no tāda paša! Kur nu vel
no gauzāka tornadā runāt
Mārtiņš: Ēn vaj tad pats ne labāki viņu varētu aizrunāt!
Leltiņš: Nu, aiz nesīs vecam baronam Kungauzēņu,
kā mēr te un kā te —
Ozols: Kā tad, nu kā tad!
Auzeņš: Ļeļa! Kā te rožaino, rijamo sakrauts! Sakrauts,
kā preeks, zvērnīcas, jeb leel-lopu bāze, kura
kuņģi caurumu nedēļu un ne aiz pus sēnalīgas-
ēdas! Rāšiņ, nāc mājā!
...ru savaldītees: es to pagaņu
...ilkās!
...aj tēv prāts — ?!
...klamuzīm cīkureiz, šīs deenas
...ņu! (ņem Leltiņu pee rokas)
...na, ieleša na vēlētāju-
...u roku valā!
...šīņi!
Ozols: Šķapačeēs as! ne ko vairāk.
Auzeņš: Dzīvi musu vīri (ieezgan šūrāstees par dēl-
deem grūteem laikeem, teic, kā šīs bruksts

Mārtiņš: Leltiņ, milīs! Ka nu ... tad ta goda-deenā jūsu
ikkas sasvinīšanā pee tada bezgotža, neleeša —
Leel-lopiņ —

naudas, tam ne esot ne grasa vairs jee dueseles un cik-
kats nezinot no parádneekeem vairs kur glabtees – ja...
Bet, lukš, še! (nem šampanij vina pudeli no galda un
tura to pacellu augšá) Kur visu istenaká slikto gru-
to laiku ~~zinot~~: lúkš, še! Kur naudiņas Brukumov Ri-
ne – ja... Bet ko un darit! Kur Majors Vinkalšs,
barons fon Ahlhauzena Kungs – lai cikur valsts
šampanij-vina nostertees, ja ne Letterer-Vož-
valsti – ja... Lenta tad šis Vež-valstes locekleem
bij ja cet vaj jee mirona naudas ragot, lai ciet pa-
ņáktu labo vinu – ja... Kāziņ, nác mája-!

Ozoleene: (paklusu) Lejceemen', nu, lai veens cilveko-lúkā,
ko tas un melš jeav jusu vinu!"

Lejceemene: Vinš maldās, nabadziņš –! Ner ikveens tavá
reizá, savá ziņá maldījees un maldamees – vaj
tas pats greks –?"

Aurens: Ahā! Brinums tik, ka šai te Vež-valstei nav (arī)
traha maizes-kuŗķa, sestraka peokalu serga pee
lipusi! Daudz citái-malái, ka avizes apleecina
ka seergan dūli, reizám, plosijees: – še rokáu
taustamá sav-pašu-pagodinašana – ja... ha
haha! –

Ozols: (uz Leltiņu) Kaut atkal tu tik ne meeriģs un tik uz-
budinats!

Aurens: Ka Vež-valstes galvai pastiģá skrúve ka šim vina
rumpim valodu šķeet izgaisusi. Bet, peaģ! paraudzi-
šu Daudz maz Ko vi-siet... (Turjás Lejceemenei)

Bihelneec –! ak, ne, ne! pástarneec –! Ne, jau ne!
grámatneec –! ari ta ne! „Dzeesmu-grámatiņ!"
ja, ta lúkš sauc valsts galvas labako pusiku!... Ko
teic „Dzeesmu-gramata", jus neesat visas Dzeesmu un
visas Deev-vard-ábeces Dev-svatbenes! – Ko teic, jus
burtiņot no tam izdeenas apmulsuseem, kas jaeš jums
nakat no tur- un tálenas... Ka teic: jus jeprotat gan
atnest iz kuŗam lieliņiga kripsi – ja, vaj ja?

Leltiņa: Ne, ne! kas jeavairak! tas jeavairak –! Ozol! vaj ari
un vel klusu ceetisiņu, kur balamutis Deevetei tur jéz
zi"?!

Ozols: Nekustees vis! gan Lejceemene paate zinás, kat isto at-
bildu. (Sapeelcejees uzbudinati, tik veen ne Lejceemenei, vi
zu stat meerigi raugás veenáu aciņu uz Aurenu)

Aurens: (laipni) Grámatiņ! es, neleetis burtaus nekaroju Dev
vesmakai, no jusu salašanu... bet kas tees berzeet vai
zak manam raugam: – manam zirgam vinš
tads gļuns Kustonitis... Nu, lai eet pastaigajetvalá

Lejceemene: Vaj tapeec Deevs ter apsvetijis,
Ka tev lieš apsmeet viņu?
Lai šķeetet nesamanigi,
Kai ceļotāj ter ar zeņu.
Vaj esi práta apnicis,
Ka tu pati taisees negudris
Un tavás grekós kriti!..."

Aurens: (smej ironiski) Hahaha! hahaha! (raujas uz
Kreiso pusi) Skaisti, Draugs! vaj izdirdi ko? Ka pa-
starneec – ne, ne, ne! ka, Dzeesmu-gramatas ter no-
spreež Deevu! (Atbrivejs zarunajas klusi ar Ozolu

Lelteņu, un citeem vēreņeem un nostājās tad viņi ceļā-
nis pret Auzeni) Tu esot raibā negaršs: tu esat gre-
kós ecētājs —?! Teic, runā pats, vai meli tas, vai
tuvu?! (rausta plecus) Viņš nu atbild: ten, un, kas
nu atbild un apvainojumu, tads vairāk vairāk, nu
ko pret-runāt vainīgs: un ne ver ne ņemt elē, ka sāņs
saka, jā!...

Abrīņeji:
Ozols:
Zeltiņš: (rēķinā) * „Ak vai, ak vai tam cilvekam
un cīti
vēreņi: Kas laimes celus gājis: —
Vai, Dieva vārda smejejam!
Kas lecēju maņtas krājis:
Tas Dieva preeksšo nepaliks,
Bet ees no Viņa, kails un pliks
Pēc vīneem veleem elē!..."

Auzens: (nepatikami pārsteigts) Kas jums vaļas —? Ko jūs
nomanīs gribat? Vai es ar jums runāju? Es jau ar
jums ne neeka nerunāju: Ak, jūs tādi —!! (aiz eet
uz kreiso jeusi)

Ozols: (uz Abrīņeji) Paldees, par jusu padomu — Lūs' perša
neleetīm ģan skita šņaut!

Zeltiņš: Un Ka, aiz šņaukts viņš steidzās prom.

Abrīņeji: Ja, ta bij ģan.

Lejceemeņi: Abes-lēkam Auzen Rungam pa daudz preti!
Viņš mums ko atstāris —

Ozols: Cik ātri spēdams — (* cetortā perša aiz Dzesmas: „Sīs teesam in
Abrīņeji: Ta —? (tas pēdīgs laiks — " un kura atrodama Vidzemes ģariņa Dzies-
mu grāmatās no: 1799, 1833, 1852, un 1891. g.



Zeltiņš: Lai atnāk ~~vaens~~ veen — es ne baidos no tada.

Abrīņeji: Es ari ne.

~~Lejceemeņi~~ Ozols: Nu, nu. Lūs, Abrīņeji Rungi, ne sen vel mūsu vidū:
vel nepazīstecī —

Abrīņeji: ~~Vai, tad?~~ Bet lūdzu, leicecī man, kur Auzena
Rungs dzīmis, audzis — Kas viņa vecāki vai bijuši,
ka viņam tads, tik sarāds raksturs —?...

Ozols: Vecāki — vecāki —? Tas nav ātri skaidrs ziņams...

Abrīņeji: Ka, ta —? vai tad viņš nav vis ģis valsts-loceklis —?

Ozols: Jēs valsts-loceklis — —? ja, un ne!...

Abrīņeji: Ka tas sapērotams —?!

Ozols: Zeltenerķpilī ~~dzīvens~~ viņš dzīmis — kur dzīvoja ar viņa
māte...

Abrīņeji: Ta —? un tevs —?

Ozols: Nezinu... varbūt nomiris.

Zeltiņš: (jēeceris) ~~Kāpēc nomiris, kur~~ varbūt.

Abrīņeji: Nomiris —? vai Auzenam ne kādu sanejis?

Zeltiņš: Ne kādu. Vecais barons, Krust-tevs budams, rupe-
jees un rupejās vēl šņalabdeem par viņu.

Ozols: Ak, ko nu skaidrāt spreedelēt par vecam leetām:
mums jāsēem teezgan cita ~~laba~~, ko apņemat, ko
pār-runāt.

10. skats.

Bijušee. Lejceemeņi, Apsīti, Vidauti un cīti no
lahās jeuses:

Lejceemeņi: Ar mūsu darbeem esam gatavi un kā redzu, ar
jūs ar darbeem. Nu, paldees Dievam! Ka viņš
mums palīdzējis. Bez tam mums šodeen necerēta

Laižņē: satikām muriņkaulus = celgājējus: ar mak-
šķerēm/ķēm/ķēm/ķ

Anna: Bet vaj mans vaiņags Kar Laisni?
Ozoleene: Laisni, Annīņ, laisni!
Lete: Mámuliņ, mīni, urmīni, Ka man nupat apsviti!
Lejceemene: Nu?
Lete: Luste ka kartat, Ka man vedī bazniekungam
vis pirmo reiz — preekšá..."
Aun-aziti: Ļaudeņi, ļaudeņi —!
Sapulcejšee: Aun-aziti: Ko teica — Ko viņš teica? Kuš, Kuš!
Klausisameer, ja! Klausisameer —
Aun-aziti: Nu kur viņi vinš pee Krust-ceļeem! Ak tu
cik gliža karste! Spiežam laistās veen saulgrēķ!
Kalts leelskungs sēž karietē — skaista leelkundze
lizrās — puisenins vīnu ar klepē — nupat, nupat!
(Virsvirzá saukšanu, šaušanu)
Skabene: Vaj Deeviņ! Ka es nabijos!
Gušuene: Tatad Ka —!
Skabene: Nu, Ka nu cilvekam nenobitees — uz veenreiz
tāds Ka ribeens, Ka šimdeens Ka —! (Dzird muzi-
ku, spēlēta tāpo Vecsma: „Ši ir tā Kunga deen-
a no Hendelsohna.
Sapulcejšee: Lau muzikanti spelē: Ak tu gliža (kā vi-
ji) kā glauzās pee sirds... Ceļa gliža skan!
Vai pēgabals-s Kam!
Lejceemene: Nu Annīņ, Lete, nostajatees pee godavar-
teem! (Anna un Lete nostajās Kabra sarā, puš
pee goda vārteem, Kabrai jaukēms pildīts kurvīti-
ņā?)
Lejceemene: Ak, Ka man peemirsees —! Apsīt, ļaudiņi,
atsvabinet pa vāļai (iz vīna pudelēm ravīšana)

aiznākšķējumus, lai tas nav pāc vairs varams, ~~nuš~~
augsto veesu preekšá — nu, žigli, žigli! (Eeraugot puš. Apsī-
tam.
Apsīt: (nemanot iz pēcas) Tas mana leeta, cikos nav ta-
šaun
šaun leetāun strādāji, Ozolmuižā, Grafa Kunģaun
veenetāus — ta tas ir gatavs.
Lejceemene: Paldees! Apsīt — (leek vīna pudeles uz galda)

II. skats.

Paldees, Lejceemen — Es jūs Alai pazīstu
Lejceemene: Vaj ~~Trinom-tīvel~~ barona Kungs
Viņš! Nu ~~vārdā~~ uz manis atminas
~~Kārtā~~ Kārtā! Un jūs Lejceemen, ~~Kad~~
ne mar necaka nestāpāt, ~~tas nak~~ ~~tā~~ Ka
~~tas nak~~ tāpāt vēr jūsu viņš ne!...
Ket, ~~kāpt~~, sakat ~~tas~~, Ka tas nak —!
Lejceem: ~~Tas to baronas~~
~~Kungs tas~~ No
va Kar Veenas zaun
jauna Kungs!
barona Kungs. Nova
Kar Veenas mīļais
Preekš muzi
Sviņš!

Baumaņu Karļa.

Lejceems: (pec beigtas Vcedāšanas) Augsti ceenīts barona
Kungs! Augsti ceenīta, želejā baronaKundze!

Anna: Bet vai mani vaiņags kar taisni?
Ozolceļ: Taisni, Annīņ, taisni!
Lete: Mámuliņ! mīļi, urmīļi, ka man nepatīk apsvīst!
Lejceemene: Nu?
Lete: Lustīga kā tā, kad man vedīs kāzniekiem
viss pirmo reizi preekšā..."
Aiz-aiziet: Ļaudīņi, ļaudīņi—!
Sapulcējas: [illegible]

Aiz-az[illegible]

(

Skaņenes
Ģipsēne
Skābene

no Mendelsohna.

Sapulcējas: Lai muzikanti spēlē
jās, ka glaužās pret sirs
Tīsapgabals-skan
Lejceemene: Nu, Annīņ, Lete,
teem! (Anna un Lete
pie galda sarīkojas, kāzu
zoka)
Lejceemene: Ak, kā man pieminēs=! Apsīt, lustīgi,
atsvabinies pa vāļai (ar vīna pudelēm rādīdama)

um, pēdējā tantzē
dējā-!
Vīnbalts: Ta, ta—?!
Lejc: Bet mīļā mazmiļā

aizkorķējiemus, lai tas nav jāc vairs taisnus, nu!
augsto vēsu preekšā — nu, ziņģi, ziņģi! (Cenšas pavīstīt
Apsīt: (nemanāmi viņķējas) Tas mana lieta, cik es nav tā=
šaun
šaun lieta ar tiesu, Ozolmuižā, Grafa kungam
ceneties = tā tas ir gatavs.
Lejceemene: Palīdzēt! Apsīt — (liek vīna pudeles uz galda)

II. skats.

Bijušee. Vīnbalts fon Abelhauzens, Ludmilla Abel=
hauzen, Vīnīti, Lejceems, Ozols, Zeltiņš Ķikums, ļaudis
nāk pa labajām pusēm.
Sapulcējas: Urrā urrā urrā! (Vīnbalts, Ludmilla, Vīnīti,
nāk cauri godā=vārtiem, Anna, Lete ceļ pa priekš
ņu, pukes-kaisīdamas;)
Vīnbalts: Labdeen, labdeen!
Lud=
milla: Labdeen! (~~Lejceemenei un Ozolceemei roka~~)
Lejceemene: Sveika! Zeliņā barona Kunga! sveiki ja=
ronā Kungs! (pazemīgi liekas, ~~aupst~~ baronā
Kungs, baronā Kungs ~~baronā Kungs~~ pēc mutes galdiņa, apse=
zaķēs ~~zaķēs~~ un mīļā mazā gāta pazaļam ~~pēdā~~.
Vīnbalts: Palīdzēt, Lejceemeņ! labpriāt — (sēžas)
Ludmilla: Paldies! (sēžas pie galda, Lejceems ~~cel~~ Vīnīti
Vīnīti: Lieku, mīļ vīņ—! (sēdās) uz krēsla
(Pātan dzied dziedātāji: „Ak Dievja tu dārza
svētā—" no Lappas Martiņa.
Baumaņu Kārļa.
Lejceems: (pēc beigtas dziedāšanas) Augsti cienīts barona
Kungs! Augsti cienīta, zeliņā barona Kundze!

No sirts preecajos, ka man tas godo un lakpatikums peeskirts, augsti ceenito barona Kungu, zeligo barona Kundzi un musu maso jaunlel Kundzeniņu, visu Seltezer-valsts locekļu vardā sveicen apsveikt! No sirts preecajos. un lidz ar manim visi, kas se sapulcejuseeš, jus, augsti ceenitas, sveicus un veselus musu viņu redzet... No sirts preecajameeš! Ka augsti ceenito barona Kungs un zeliga barona Kundze, musu pirmo lūgumu: mus zai jaukā Dabas-mātes-pagalma, ar savu apceemošanu pagodinat, laipni ievērojat!... Mes ludzam jus, augsti ceenitee: sazemeet (mūsu) pazemigako un pateicigako pateicibu par to. Mes ludzam it sevišķi, ka augsti ceenits-barona Kungs un zeliga barona Kundze, ~~mus vidus~~, no sīs stundas (mūs vidus) pateicigeem un uzticameem kalpeem un kalponēm uzskatit gribetu, kas ne-apnikuši gribeenstees: no visas sirts un dveseles-ceenstees, augsti ceenitā barona Kunga un zeligas barona Kundzes labpatikšanu sev iegut, uz viseem laikeem iegut... Augsti ceenitee! Zeligais Debesu-tevs pats: lai svetī jusu atnakšanu Kundzenē, jeb kurā zinā: lai dod jums tevs-tevu-pili spozi baltas, tikai baltas-veenas pievzivot!... Ši ir visu Seltzereeschu, lielu un mazu, vecu un jaunu sirdsdibeniga veleşanās! (uz sapulcejuseem) Draugi, brali! Stipri ticetami, ka si musu veleşanās jauki piepildisees un dzeetasim un ka ar veenu mut' unsirdi augsti ceenitam barona Kungam, zeligai barona Kundzei un mazam jaunlel Kundziņam „Augsta laime!" (Dzer lej vinu glazēs, augstee vesi dzer)

Sapulcejuşee: (dzer veenbalsigi) „Augsta laime teem, augsta laime teem, ja, augsta laime teem!"

Lejaceems: Vel veenreiz! (sapulcejuşee dzer veenbalsigi) „Augsta laime teem! augsta laime teem! augsta laime teem!" (Muzikanti spelē vz operas „Dzīvojuši mežinieku rozi")

Tikums: Na, Seltiņ. Teic, vai tu, vai citi kadi mani ar vel vezet?

Seltiņš: Tik pat, ka ne!

Vitauts: Neesam vis tik aizmirsigi.

Apsits: (sneeg Tikumam roku) Sveiks, veco Tikum, dargā dzīvē tenē, sveiks!

Tikums: Paldies, paldies! un sveiks-pats-ari! Nu ja, labi gan, ka jus mus ar ka ne ka sagaidseet, sazemeet, jo neesam tik ilgi mājā bijuši... Bet kad tad nu jums pateem veicas-ko?

Apsits: Paldies! Sabriš ļoti jauki—!

Tikums: Nu, Klaus-nu tam—! Ļoti jauki?! hahaha. Tu, un, kad tad nu jums tas galva?

Apsits: Tas-pats Lejaceems, ka ar veenu.

Tikums: Ko? Lejaceems? Lejaceems?!

Seltiņš: Ja, Lejaceems! Bet kas ter, Tikum tur ko brinitees?

Tikums: Deews-Tevs! ko nu ne?! Kur tad ja jusu galvai galvā? ka viņa ļauj jums, saveem lociņeem skreet necelus: ka viņa ļauj jums darit grekus, breesmu darbus?!

Seltiņš: Tikum—?

Apsits: Ko tu runā?

Vitauts: Kas par grekiem-breesmu darbeem Ko?

Tikums: Nu, rauj kāds nezinteeks—! Kad tev mums uzmanīt traukteeš—?! Sen, sen jau atskanēja tālā svešumā: ka bāri, (nu jau bāru) sakremneekus-nelabais-pats dzīvot...

Seltiņš: Ko? Kas par nelabo?

Tikums: Nu, lūk kads, lūk! viņš grib vel teepteet—!

Apsits: Ne kas-no teepšanas—!

(Ka ari vēzēmē (uz) vairāk Vēzemneekus nelabais ļaun (tas) dzīvot

Ļikums: Nu, ka tad ne! Drīz katra avīze nes ziņas: ka mūs semīti krapjat, zogat: ka nodedzinat ēkas:... ka — aktu Kungs un Dievs! Ka ķeratīes pat cilvekiem jau tē, te klāt... (rāda uz kaklu)

Vīvants: Leltzereeses tad nav noticis —

Leltnis: Un nekad nenotiks!...

Ļikums: Nē leelatīes, ne leelatīes! Cik reizam nestāv peelaist tā bise ilgi, ilgi: uz reiz speroģēt vaļā un — breeš nav rokā... (Ludmilla noskatās visā ķermenī klāt esošeem laudīm)

Vīzikalts: Ko tu tik cees i raugees, skatees Milli!

Ludmilla: Es nemīlē ačh! na, ka tev tad tā? es nemīlē kā tu — Krūtūrvēļļļpūpnomiņ, aber ne vairs nemīlē.

Vīnikalts: Un nesanemīlēji ar...

Ludmilla: Ta? ja, ja, ja! Es tauza uzskatīt, tautu vīnāk ja domāt: no aitām jērāmi, jēli cita kaut bez vainiņ vainīgiem, bet ne par ko nē, no — Krūkšķi un krokodeemiņ... Aber ko nu bus tak un doma, no to, ko mes te peedzīvoj? No visa lelu lelu — Ovācion, kai preekš mums še notika! Nu, atbild tak man! (Vīnikalts brauka dzelzbarzdu) Ter jau ar veenam visur un par visu spreedums gatavs, aber un tu domaj un domaj veen...

Vīnikalts: Jāreiz ter preekšroka: spreed! es klausīšos.

Ludmilla: Labprāt Vīnikalt! aber ko ne vīr preekš man vēļu lēkt!... Aber, ja! Vīnikalt, ja! vēļ ne teesa? no to cilvekam varēs un ļaut — var to cilvekam pateikt, ka no to auglīs, to kaut, pazīnet?

Vīnikalts: Teesa!

Ludmilla: Nu, labi... Aber to leltzereeci un vīs to vīzreen veeki esam tik ļauna un breesmīga likta cilvēk veen: — aber ka nu grib un var to likta cilvēk tadu smuka, jauku un labi ļaužu, ja tad, ko ņe in?! Nu, atbild nu!

Vīnikalts: Tulin, Milli, tulin!

Ludmilla: Tam tev sauc tevim šurp nāk, par valdnieck un vogļu preeku, koblezeni, ļaundarim: — un mēs ar nāk šurp — — aber nāk ar bet un kailes: — aber to bet un to kailes — ja cet, ceļtan augštam preekš! Leltzereeci sagaid un sazemē mūs kaujā lī: ka vīs uz lakatam draugs! Ka — ka —

Vīnikalts: Ka Rēzeknes ieņēmēs —

Ludmilla: Jo, jā! Ja, ja! Un ka visa to lauz pa tevim akmeņi —

Vīnik: Aber ja, Reet, ka no Latgaļeem, vīdzem nelabumeem, ļaunumeem, ļe nevar but ne runas!... Bet: — to laiku-reeti "nelabumu ļaunumu tēvīņvīnoda ji, kuri šņūpu visā pasaulē... ja! "eesāk" laikam ari šai klusā Rēzeknes-stūrī pumpurot...

Ludm: Jo laiku-reeti "aber ko to ir, ka vīņam varēs?

Vīnikalts: Pēc prakšanas pārgurīka, nevīcīga, nelabuma ieka un vel daudz citi vairāk...

Ludm: Ak ja! to vīr teesam sliktu, gaužam sliktu leeti!... Aber kā tu grib pret vīņ ļe pavāries?!

ļe pavāries?!

Ludmilla.

Vīnikalts: Ka visā pasaulē ta laikam ari Brēzeknes-stūrī tad, to laiku reeti! rīkojas

Tikums: Nu, ka tad ne! Diez kādra arine nesziņas: ka mies
semitē krajajat, rogat: ka notekinat ēkas: ... ka —
ak tu Kungs un Dievs! Ka ķeratīes pat cilvekeem jau
tē, tē klāt ... (rāda uz Kaklu)
Vitauts: Lelkrecreeģos tad nav noticis —
Leltinš: Un ne kad nenotiks! ...
Tikums: Ne leelatīes, ne leelatīes! Cik reizam nestāv peelas=
ta bise ilgi, ilgi: uz reiz ejerogst valā un — brees=
mas rokā ... (Ludmilla noskatās visāpkartuz klāt=
esošeem ļaudīm)
Vitauts: Ko tu tik ceesi raugees, skatīees Milli?!
Ludmilla: Es nekļē ach! no, ka bus laika? es nekļē ka=
du — Pīņūbes zeļģīsvņmonieš, aber ne var sa=
nekļē.
Vitauts: Un nesanekļeģi ar ...
Ludmilla: Aber, ja! Vitauts, ja! vaj ne teesa,
no to cilvekam varīs un ļaužu var to cilvekam
pat — ka no to auglīs, to raks, pazinet?
Vitauts: Teesa!

Ludmilla: Nu, laki ... Aber to Lelkrecreeģi un vis to vidzem=
neeku esam tik ļauna un brecsmiģlikta cilvek
veen: — aber ka nu grib un var to slikta cilvek
tadu smuka, jauka un laba ļaužu jeatrast, ko ļe in?!
Nu, atlido nu!
Vitauts: Tulin, Milli, tulin!
Ludmilla: Tam tevs tanc tevim ļurps nāk, par valšneeku
un zogu preeku, tobleziņu, ļaundarinu: — un mes
ar nāk ļurps — — aber nāk, ar bertu un bailes: —
aber to bertu un to bailes — jaredz ļeitam augštam
preekš! Lelkrecreeģu zagaid un ļaužem miņu kaibrā=
li: ka vinu labakam drangs! Ka — ka —
Vitauts: Ka Rēnimes ēnģeļus —
Ludmilla: Ja, ja! Ja ja! Un ka visu to lauz pa tevim
akmeņi

Vitauts: Kaut Reet, ka
Ko ideem, ļaudeem nelabumeem, ļaunu=
meem ļe ne var kāt ne runas! Bet, bet! —
Ļaužu zeet! Kuri zvilo visā paraulē
zeļ, laikam ari ļaužu klus ā zemes — Tur!
Ludmilla: Ja laiku zeet! aber (Ko to vin? Ka vinam
Vitauts: Pārpratumi, pārgudriba, neuzticiba,
nelabvelība un vel ļaunu ceļi vairak ...
Ludmilla: Ak, ja! To vi teesam slikta, ļaunam
slikta tu leeti! ... Aber ka tu grib pretvin
ļe pastāvi?!

Ludmilla.
Vitauts: Ka visā ļaužu zeļ, ka laikam ari ļaužu klaušu
zemes — Tur — to breest! — ja laiku zeet! rikšiem aki

Ķikums: Nu, ka tad ne! Dīvs kaŗa avize nes ziņas: ka mūs semīte krajajat, rogot: ka notekēnat ēkas: ... ka — ak tu Kungs un Deevs! Ka ķeratīes pat cilvekeem jau te, te klāt ... (rāda uz kaklu)

Vīzaukts: Leltereerešos tas nav noticis —

Leltiņš: Un ne kad nenotiks! ...

Ķikums: Ne leelatees, ne leelatees! Ķīk reizam nestāv peelaīta tā bise ilgi, ilgi: uz reiz sperogst vaļā, un — breesmas rokā ... (Ludmilla noskatās visāpēkaŗtuz klatesošeem laudīm)

Vīzihalts: Ko tu ķīk ceesi raugees, skatees Ābilī?!

Ludmilla: Es nekļē āch! na, ka kas tad ka?! es nekļē ka tu — Ķīnīberu zfzfsīvgnomi, aber ne varsa nekļē.

Vīzihalts: Un nesanekleesi ar ...

Ludmil

kundzi un barona Kungu, k[illegible] ķīk lai
tuvāk nākt, ķe ree musu galdiņa apsestees
un musu maņu gāru —

[illegible]

[illegible] Kunigs

[illegible]

Vīzihal

Ludmill

... ka ... ka ...

Vīzihalts: Teesa!

Ludmilla: Nu, labi ... Aber to Leltereereeš un vis to Vīzreenceku esam tik ļauna un breesmiņķīkta cilvekveen: — aber ka nu grib un var to dīkta cilvekdaru smuka, jaukš un labs darbs, jeatzīst, ko ņe in?! Nu, ābilīt nu!

Vīzihalts: Tulin, Ābilī, tulin!

Ludmilla: Tam tev sauc tevim ķurpnīk, parvaldneek un svogis preeķš toblezeem, ķaundarim: — un mēs ar nāk ķurpu — — aber nāk, ar bertu un bailes: — aber to bertu un to bailes — jaatzeļ ķeitam augstam preekš! Leltereereeš sagaid un sazemē mūs kaŗā lis: ka visu lahakam traugs! Ka — ka —

Vīzihalts: Ka Ķīnīnes engeļus —

Ludmilla: Jo, jo! Ja ja! Un ka visa to lauž pa tevim Vīzihalt! Skaļa un raugās: ak tu ķa uz Deevam engelis! Es var dīz vaj — vaj —! ach! jau atkal nēzin ista nosaukum: ja! es var vaj nīkurīņš dīz uz vīneem ķalīka — kahaha! ja ... sta, vaj tu ondomaj? kas, un uz kuram jeme te īsten ir to nelabumis un nenaers vaina? kas ir te to nelaim, no kura tāvu tevs ar veenu raksti, aber ne kad skaidra ne insaciņ?! Nu, ābilī Ļulin manī, ka tu doma —?!

Vīzihalts: Man skreet. Kas nelabumu, vaj [illegible] celonis jeb to ķaķ, kas [illegible] ķasauli —!

Ludmilla: Ta?! Aber ko to vi? un ka viņš auc?

Vīzihalts: Ka visā jeasaulē ta laikam ar visi [illegible] resnes [illegible] breest —, ķo laiku zeedi: tik ķīk ķaki

teikts: – šo laiku, nezales...“

Ludmilla: Ko? teedz, vaj nezali? un kas viņš ir? ka viņam vards?

Vinihalds: Šarlatānisms – pārgudrība – ne-ticība – nelabvēlība uz cilvēku vel ieskaitīt vairāk...

Ludmilla: Ak, jā! to vi sliktu, gauzam sliktu leeta... Aber, ko tu var un grib prest viņ padarīt?

Vinihalds: Aprobežot un vēzeklēt cik viņ spējams!...

Ludmilla: Lai Dievs pats tevim palīdz, Vinihald!

Vinihalds: Paldies! bet ari tu man pespalīdzēsi –!

Ludmilla: (sneedz Vinihaldam roku) No visu mana sirds, no visu mana spēka!

Vinihalds: Nu labi, labi! Kur man tik drošsirdīga beedrene, ko tad (ne-)izvairītos, dauzt lakas sēklas zēt un visas nezāles, līdz saknēm – izrāvēt!...

Lejceems: (paklusu uz Ozolu) Abas kārons ka vispār nosķēlās: – nupat sarbst ko runā!... Tik liksam visu laki vērā: – kabrī vardīņ, bet no sāra, kas ceļ jēr vi-ņa lapām.

Ozols: Lagan lagan!

Vinihalds: Žēlastīgi! kas senāk mums tik pašvērīgi, uzti-cami bijāt...

Ozols: (paklusu) Lejceem! vaj izrāvēji, kā mes senāk bijuši, bet nu –?

Lejceems: Kuš! nu –

Vinihalds: Mana sirsnēs-beedrene un tāpēat es: mes pateicam par jusu sirsnību, ko mums tik ļeelā mērā ra-dījāt!... Mūs laiki kādi brauji, ērkšķaini... un tādēļ necerējam vis, ļe kaunīt kādus pārēka-brīnumus!... Bet, redz! vis, ka pa laikam sirdē, nāk gļuži ābrāvi, ka cilvēks domājs, domā: – jō Dievs pats viņu vadā, valdī un

loka... Bēļ mums uz sirsnēni tik bagātīgi jeņskatīt! un sveiceeni tik silti, sirsnīgi, ka tādus jēk kā aizmirst ne-ecspējams! Vēl reedzreiz paldies jums par visu labu mūsu braugi!

Ozols: (paklusu) Lejceem! Lejceem –

Lejceems: Mūt-ceet –!

Vinihalds: Un ko es jums, ka ceeminš, līdz ātrāk is: – vi jaatiecēs vi īsti draugā beedrā pratīt uz jumis, kas ari turpmāk tādi patībus un paliktu, ja nākotnē to sveti tiesā, ko tagadne, kur esmu atkal jusu vidū, tik jauki, spožī sola –!...

Lejceems: (paklusu, pēesēvis) Turiēs, turiēs: Dievs augstais zin! ka turiēs.

Vinihalds: Es kušu katreiz gatavs aizstāvēt, sargāt jusu tiesības un jusu labumu: ka augstu balu sava pašapmanības godā!...

Lejceems: (pēesēvis, ļi paklusu) Paldies Dievam –!!

Vinihalds: Žēlastīgi! un justu bēdas, jusu preeki: – bet ala, manas bēdas, mani preeki!...

Sapulcējšee: Urrā, urrā, urrā!!

Vinihalds: Un nu mums jaškiras, bet ne uz ilgu laiku: es ceru vēl jūs visus atkal redzēt –! Nu tad uz redzēšanos mani draugi! (sneedz Lejceemam, Ozolam un cītem vīriem)

Sapulcējšee: Urrā! urrā! urrā! (Vinihalds, Ludmilla, Vinihalda tāsīte aizeet)

Lejceemene: Annuņ, Lētiņ! pabraucatees uz Kārona Kunga rāteem nakšot, nakšot –! (ņem no galda seeru un lauzus ee-seem serviete un tad Lētei) Bez ceem maizes nepalaidīsam musu veesus – eelecc ratōs! Un tu Lētiņ pukšķ-cemoni, ņem, nej Un tos uz rāteem – (Annuņa

## Otrs celeens.

Grezni mehleta istaba; pee seenâm bildes, lampetes, tabakarte, bukletes, spoguļi. Pa kreiso roku — no skatuves ņemot — vairâk sepreeksâ, galds, atzveltnê un âzi lênkresli. Pa labo roku šķiras durvis un logs; aiz tâ no loga galdâ, virs kura ûdens karafe, glâzes, puķu-vâzes, zvanulis; pa kreiso arîdzân durvis un virûê vienas, šķirkusigas, augstas durvis, pee kurâm katrâ pusê kresli. Pee pirmâm durvîm pa labo, ka pa kreiso roku grezni zvanuļa pavelkamee.

1. skats.

Tîkums, Lemitis, Abazupneeks.

Abazupneeks: (pakaļ galvu caur pirmâm durvîm pa kreiso roku un brîdinâm uz Tîkumu, kurš pee šîbena durvîm sêž un ar mazmanîgi un tâlu raugâs, noskatîjees, (paklusu): Ger — be — rus —! (ienâk istabâ)

Tîkums: (durvîs pret Abazupneeku kratîdams) Puika, valšees —!!

Abazupneeks: (pee sevis) Skarbs, ka zeemeļi! skabs, ka — nu, nezin cilveks jau nê ko sacît, cik skabs —! bet, kas man bedas —! (Lemitî: pakaļ galvu caur abâm durvîm pa labo roku) A —! Lemît, Lemît! nâc tik veen ceksâ! nâc uz patreeksanos! Šaden vis garlaicîgi —!

Lemitis: (ienâk lêni, pakausu) Garlaicîgi? Ka tad, tês? Ka nu tad?!

Abazupneeks: Nu, tad! ... Abus šķiroš-elementi, jau kadus vee-nas, ka snauž, ka gurņo veen — un tas man prieks! Kad plîst kaut burkšis, vai spragst pa tâs-lâ veņa vaļâ, —



Lejceens: Lai un vel uz pašu šķirsanos mes lûdzam augsto barona Kundziņ, paraudzît (âda uz sešķeli) vajadzîgâs te sešķelî ar šerpan labu, trošu seju —?!

Ludmilla: Gan labad jau (trosa! aber Rajeé c bus paraudzît!

Lejceens:

Lejceenes: Lûdzam lûdzam barona Kundziņ —!

Ozols:

Ludmilla: (ceseļas sešķelî) Labu, troši (brangu sešķelî —!

Vîtols: Kuš vûņ —! kuš vûņ —!

Lejceens: (cel Vîtoli sešķelî) Tê! mums pašu mazo barona Kundziņu! ja, tev ar se veeta — un, augsti ceenîtâ barona Kundze! lûdzu, paleeceet seju! Abums jûsu pašvîpeem kalpeem, vi šîs trošas, šîperas kâjas — un tâ tad ar musejâm: mums pašu augsta barona Kundze! sasneegs, kareiz Lielezerpilî! (mâj ciltus-vireešus turak, tee jau sešķelî pee ekstiņâm, cel sev uz kameeseem)

Vîtols: (rocinas kopâ sistams) Kumosam, visi lûdzam! visi pûdam! visiem uz priekšu jolûdzam jums —!!

(Muzikanti spelê Schuberta marschu; barona Kundze un Vîtols tad uz pili nesti, sapulcejušee viņeem seko.)

Otrs celeens.

Grezni mehleta istaba; pee seenâm bildes, lampetes, tabakartes, bukletes, spoguļi. Pa kreiso roku — no skatuves ņemot — vairâk sepreeksâ, galds, atzveltnê un âzi lênkresli. Pa labo roku šķiras durvis un logs; aiz tâ no loga galdâ, virs kura ûdens karafe, glâzes, puķu-vâzes, zvanulis; pa kreiso arîdzân durvis un virûê vienas, šķirkusigas, augstas durvis, pee kurâm katrâ pusê kresli. Pee pirmâm durvîm pa labo, ka pa kreiso roku grezni zvanuļa pavelkamee.

1. skats.

Tîkums, Lemitis, Abazupneeks.

Abazupneeks: (pakaļ galvu caur pirmâm durvîm pa kreiso roku un brîdinâm uz Tîkumu, kurš pee šîbena durvîm sêž un ar mazmanîgi un tâlu raugâs, noskatîjees, (paklusu): Ger — be — rus —! (ienâk istabâ)

Tîkums: (durvîs pret Abazupneeku kratîdams) Puika, valšees —!!

Abazupneeks: (pee sevis) Skarbs, ka zeemeļi! skabs, ka — nu, nezin cilveks jau nê ko sacît, cik skabs —! bet, kas man bedas —! (Lemitî: pakaļ galvu caur abâm durvîm pa labo roku) A —! Lemît, Lemît! nâc tik veen cekšâ! nâc uz patreeksanos! Šaden vis garlaicîgi —!

Lemitis: (ienâk lêni, pakausu) Garlaicîgi? Ka tad, tês? Ka nu tad?!

Abazupneeks: Nu, tad! ... Abus šķiroš-elementi, jau kadus veenas, ka snauž, ka gurņo veen — un tas man prieks! Kad plîst kaut burkšis, vai spragst pa tâs-lâ veņa vaļâ, —

na! Tas ee-t lilla—! Kas jukos, ka pacelts—!

Lemitis: Aj, Traukšin, Traukšin! manu: aj, leec jel verā! Ka veeglpratiba skreen, Taukšeeš uz greizu galu—

Mazupeeks: Hahaha! uz galu? Viš skreen un breen un treecais uz galu, ta veeglpratiba, ka neveeglpratiba, hahaha!

Lemitis (pee sevis) Ak runā nu ar tādu, viņš izsmej ter vel klaat... (ee-t pee Tikuma, leek tam roku uz pleca) Šķiš ņem Kronvalda Ter tik knapi veicās—vecs Cerberuziņš!

Tikums: (Karsti) Tas ar vairs nezin mana ista vārda!

Lemitis: Kam brālīt, pukojees, ļaunojees? Vai es veen teru ta nosaucu, jeb vai es teru ta ceļaucis? No jauna baronu vārdu celees... Nu ~~vinu~~ Traukšiņā ~~gan~~ to pili:—Traukšiņā pat valsti'—vai es tur vainīgs?

Tikums: Traukšiņā nu, Traukšiņā! un nezin paši, kur uz ka, ko Traukšiņā, ko ne! Ērmkaķi jus—!

Mazupeeks: (uz Lemiti) Ko, ko? Aiz nezinoš viš ceļaukuma novēlini—? Cert viņam preti—!

Lemitis: Ak, kam nu ta! man vēlāk skaltees—!

Mazupeeks: Nu tad es viņš kaitrošu—! Paklausees, Tikum!

Cerberus—

Tikums: „Geh bei die Hühner, „ka cit-kaut eeteeši sakām un leec man meera. Leelais viņš kaitratāj, kas šis tad ne-esot—!

Lemitis: Deezgan! Traukšini, deezgan! Lai jau ņem pakaļ! Klausi Cerbe—(pee sevis) Kā teri—! Klausi Tikumiņ! Kur mums baronu tik Traukšņemi Kronvalst? Tik ilgi, ilgi atkal tuvāk Kopā—

Tikums: Kur ņem, ko runāt? ak, tam jautājam!—Klausi, Lemit! jeaklausees: mūs' pils kalnā ir tūvi avoti, veens leels, obrs mazs, gārš akeem ūdentiņš:—šis leelais avots teešam tin, kur mums baronu tēz Traukšņemi Kronvalst—eej, jeraši tam!

Lemitis: Ta, ta! Nu, paldees! paldees, par pasacijumu, par pamācijumu; bet, Klausees, Tikumiņ, kur tu to noslepenu tini, ko leelais avots tini—? Ja u busi tik kā tam citam avotam „ta paslepen—it paslepen—

Mazupeeks: Hahaha! trapies, Lemit! akurat—! Par paša rāceniņa Vigli jau tee nav—trapies! Stāc, Lemit! atseviški, ņe! paņemsamee vēl it prātiņi, par šo un to... Klausi Lemit! vai nav teesa? Kad Tabaj, kad tu lai kur viš jo klusu, klusu bijis: spragst it ne jaus i per Kronvaļa un leetus gaŗas un gais top tīrāks... Kad setās, sēdinās, kur glaz vārtu-pee Kronvaļa uz reiz ee-t leni, leni, vaji, vaji:—nav lielāks-tevs av mīkstiklam un eceļam vairs tālu... „Ta nesen avīzē „bij rakstīts... Un cik veen mān see vārdi pra- „Tā ņaujās: Kad mums pils un mums valsts, ka acīs, kad viņi man—

Lemitis: Ak, ej, nu ej! Kas ta par muŗgošanu teva? Un ne-ņem tad vairs domas nemaz galvā, ne laiz tam vārdos ee-t pār lupām...

Mazupeeks: Ne ņem, nu, ne ņem! Vai es tur vainīgs, ka man to gaišas acīs un klanās ausis—!

Lemitis: Ko, ta lūk ir ta nelaime! Parāk plānas ausis tad ir Traukšņemi to, kas vel ne leikts, ne domāts un gaišas acīs-nav! lai nu šaŗeiz peetuek...

Mazupeeks: (pee sevis) Ak tu vecais Kuna-galva—!

Lemitis: Un jo nu klusinite mums-kaut gaŗas—nu! Kur ta ne var celtees: ~~kaubo~~ turebo! Gan mūsu baronu zināsi lidzēt! Gan viņš apmeerināsi, nogludināsi, ka tas jau tāzu reiz notīcis: meers-majās-atkal pilī, valstī: viš bet un paliks to, ka labais-Vecibaldiņš novēlējis, eegroži-

jis — kaves-ter sakru!

Mazupneeks: Ja, tad jau, kad Vuibalts bus kara vinetajs-!

Lemits: Kara vinetajs-!? Kam leetu atkal tadus vardus-? Dapatt jau
nu veen par tristi, ar baronu Kungi, ka cits cilvecinis —
un, lai jau nu ar, lai-! Gan sakarsusas sirsnineas remdesees
un viss, viss kas-pec tam...

Mazupneeks: Lai-! Ta-!? Teici jel reiz, ka leetas svars ir tanz, tanz
nopeetnaks, ne kartu domá. Pat jaunais baronš, kurš
lidz sim no puikém akmenejeem veen runaja, metam
tik tris-stuvainus-vardus, teicu tik sas, ketinatas lidzikas,
ka par tam pardomajat (vai jis-apmulst...

Lemits: Tris-stuvaini vardi, sas ketinatas lidzikas, na! kad tad tu
tad par Rukaingem!

Mazupneeks: Ta, zvirt atkal (uz vinu runa par ak, sarada ka visu
ak-stastit man ne-ecsejams. Bet visu pec vins teica
ta: „Mazupneek, kad veena trauka teiksim mucá, jau
tivejadi stiprumi ceturumi, un kad nu kad ap mucu
dauz, dauzas, sprauzas:- teicu gais un skaidri, kad tur par
galu var pec vin-nakt? Ak, ceenigs baronš Kungs,
teicu es:- tad var atsauteet spunte valá! „Schafskopf!"
tik spunte veen, teica jaunais baronš brauji, „tas-katru
mazu leetu, man skett, ka visa muca var uztraukteet gai-
sá-! "Un tulin atkal teica vins:- „Mazupneek! te dzirt
tik saradas, tur atkal A ne gaididas leetas nateekam — bet
kad par mums kads negais celtás: vaj busi un paliksi
man, mans-uzticamais-lokis Kalps, ta ka ar veenu?

Zemits: (pee sevis) Tee abi, pirot laki gar seenáju grábstitees...

Mazupneeks: Baronš Kungs! teicu es, lai jaceet man cepur ugu-
ni, vaj údeni: kur buset jus, tur busu un klat kà dzirt.
Un nu man
baronš Kungs uz plecu sistams teica: „famoser Kerl!
bei Gott! famoser Kerl!" Un nu es atkal — soli! so-
lus-! dzirt solus-! Zemit, veens nak! kur skreesam? uz
to, jele un atpakal-? (Mazupneeks, Zemits aizsteet caur pir-



mám durim pa labo roku)

2. skats.

Tikums, Volfgangs baronš f. Ulelhauzens.

Volfgangs: (aiziet skatitaiem nák caur otram durim pa kreiso
roku, lasa) Kavalieris — kavalieris! upuns-greks un at-
kal upuns-greks-! slepkavieba — jaš-slepkavieba! Donner-
wetter nochmal sins-! (met aizsin uz galdu) Kas par tra-
ku, kas par traks-! Labak tadu leetas vairak ne lasa:-
citat ne ir nakti ne kartu neeks-tik baile un bailes
veen, já ir nak kads naktinis „gailis" caur logu eekšá,
oder aber, já ne ir jau sarkanam „gailis" uz jumtam-
Donnerwetter! Aber kauš nu vis to te zeņa, nederet
manam Vuibalds par sacim un par ausim plákste-
rit-! jo vins jaleek ceenu no ceenas neredzigak, nedzirdi-
gak ... Uh, ach! Ka es sacij-? manam Vuibalds! (smej
rukki) hahaha! vins zen, zen mans-vairakam nav: vins
ir to helleneeceja, vins ir to zemneekam Vuibalds...
Es sauc vin pee der Sarpu nákt, par párvaldneeks-pili
un valsti: Na, Vuibalds nak, paleek aber ze par —
Bauern-bruder-! par Bauern-baron, ja!... Un nu, vaj to
zemneekam pee vina, vaj vins-pee to zemneeks-, ja! Ta
nu veen un katru veen... Ach, ach! veco Valfgang, ba-
ron fon Ulelhauzen! vaj ter tavu negod leeti bij vajag
peedzivot! ter veenu tik veca leelkung familij locekļam!
Un ko gan visa musu, musu Athen par to nesaciet,
ka veena Ulelhauzen, Vuibalds, baron fon Ulelhau-
zen, dzejas-to zemneekam vaj klepi, un nem ari to
zemneeks-tik lak, ka sevim klepi, ja!... Donnerwetter!-
Manim ka kaunš-, ka baili, eekš-musu Athen-zaal
tapat ee-eijam... (skatás uz tikena durim, eerauga Tikumu)
Tikum! na, Tikum! Ko tu te stav-? Ka ter te vajag-? Ka tu te

gaida, ko?!

Ļiekums: Ceenīgo barona Kungs: es gaidu uz musu barona Kunga pavelēm —

Volfgangs: (viņkāju pret grīdu) Donnezwetter noch mal eins! Kas par musu barona Kungs?! Ko vards manim ceebjās, ceebjās! Ko vards, musu manim vai brāka pavāris?!! ja...

Ļiekums: Ļeligo barona Kungs: bet ta jau Vinhalta barona Kungs visi zauc un viņs tam nav ne domat pretī —

Volfgangs: Kas, ko? nav pretī —? Aber es viņam pretī: breesmīg pretī tu, sargees! ja es vel reiz uz taru mutes ko nosaukšu kam sadzirdēs, sargees —! Ceenīm barona Kungs es ot jusa?! Donnerwetter! kas tad jūs Ļeltezereece? Kādu esiet?! Uz ko jums vara ceribat? Vai jums kādu leeli manta? Vai jums kads gods? Vai jums? vai jums? vai jums? vai jums? Vai jums? vai jums? vai jums? vai jums?

Nu, vecais, nāc! eesam vakā —!

Ēikums: (stāj pa kreisi, vibena durim) Nē, ne barona Kungs! ne zemeet launā barona Kungs! Tur nav neveenam tagad brīv ee=eet! jo ta pat man nosacīti, pieesacīti —

Volfgangs: Nav brīv — 2. Laiful! noslmal vinš! nav brīv —!: (dzird vibenā zvanuļa paskandināšanu, Ēikums paver vibena duri, pa kuru ārā vinas plaki valā; senču=zāle redz pie sienām daudz bilžu, vidū galdu, uz galda vina=pudeles, glazes, apo galdu krēsli; iz senču=zāles nāk Vīnibalts, Ludmilla, Vīnits, pec tam nāk pa diveem reizā Deputacijas=locekļi, kuru starpā Lejieems, Ozols, Zeltiņš, Vidauts=redzami. Volfgangs, ļoti pār=traukts, atkāpjas lēnkrēslā. Vīnibalts, Ludmilla nostājas vairāk ejerecekļa pa kreisi=roku, Deputacijas=locekļi nostājas pa labo=roku, tad pret Vīnibaltu un Ludmillu dzieļi paklanīdamies —

3. skats.

Volfgangs-Ēikums, Vīnibalts, Ludmilla, Vīnits un Deputacijas=locekļi

Deputacijas=l.: Paleekat veseli! musu zeligā barona Kundze! paleekat veseli! musu barona Kungs un veselsavi musu mazais jaun=leelkundziņš!

Vīnibalts:
Ludmilla: (reizā) Veseli! draugi pasiem, veseli!
Vīnits: Veseli draugi — draugi veseli!
Vīnibalts:
Ludmilla: Uz redzēšanos!
Vīnits: Uz redzēšanos!
Vīnibalts: Ak, jā! Lejieem, Ozol, ludzu, atgadinieet cik vareda=ami, zemkopības=biedrības=locekļiem, ka mums ir drēšdeen atkal sēde.

Lejieems: Ja, barona Kungs! to darisam ar preeku —!

Ozols: Lai ir eespējami —! (Deputacijas=locekļi taisās aiz=eet caur pirmām durim pa labo roku)

Vīnibalts: Ludzu, draugi! Lejieem, Ozol, ņemeet sev celu aiz=ejamai caur manu dzivokli, caur šām te durim! (cita uz otram durim pa labo roku)

Deputacijas=l.: Paldeeš, barona Kungs! jaldeeš!

Vīnibalts: Uz redzēšanos!

Deputacijas=l.: Uz redzēšanos, barona Kungs! (aiz eet caur otram durim pa labo roku)

Vīnibalts: Ēikum! ej, uzkops senču=zāli — (Ēikums aizeet)

Vīnits: (eet Volfgangam ik tuvu klāt) Vec=tēv, vec=tēv! kapec ne nāci pie mums senču=zālē? Abi=tuvi, vec=tēv, dzeram vinu un dauza, dauz runajam un tik dauztamies jau un tuvi ļoti jauki, tik jauki! Bet, kapēc tu, vec=tēv, ne man nerunā? Un kapēc tēv veens vaigā itin sarkans, otrs itin bāls, ko?! Vai tēv aukstu un karstu? ja, vai ja?! Ņem mani sev klēpi, ka citreiz arveenu — nu! bitte! ludzu, ņem —!

Ludmilla: Tēt! vai tu ļoti nesi vīt gļuži slāpjos? (eet pie zvanuļa pavelkamā pa labo roku un zvana)

Vīnibalts: (uz Volfgangu) Tu iaskatees ka savādāki, ka sanicies no vaiga — tēv! ķeet vīt labi ne=esat apdzirdi, tuši? ko— (Erna ienāk caur pirmām durim pa labo roku)

Ludmilla: Ņem, Erni, Vīniki pie sevis; eita darzā, paspēlejaties pasarkojaties —

Vīnits: Esam, Erni! pie zemenēm! un ņemsam ta: es veenu sev — tu otru tēv! un ta veenadi, jā, vai ja?!

Erna: Ta ja, Vinik! Ta ja — (Erna un Vinikš aiz ķet caur p. kur. p. l. 7.)
Ludmilla: (uz Volfganu) Ak ļoti labprāt ter ko sneegtu, vatu, kaut ka pakšķetu —!
Vinibalds: (ķeek Volfgangam roku uz pleca) Kapēc tu ar mums — ne maz nerunā, ķet —?!
Ludmilla: Vai ter kas šāp?! Kas ter šāp, ķet —?!
Volfgangs: (ļoti skorbi) Kas ģar — ķet?! Ko — ķet?! Ņe ne kādu ters vairāk nav. Šumi abeem „ters" nupat kur aiz-ģāj ārā pa durvīm... Un ja jums vīnēem vel kas steidzams vai ko teikt tad steidzaties — nu steidzaties tad jūs tur ārā pa durvīm!
Ludmilla: (uz Vinibaldu) Ters vel ne kad tik sa-īdzis, tik nost-ku-nis nav bijis... nau viņa ģel.
Vinibalds: Ka, teešam, ne lij gan no mums peareizi darīts; tik ilgi šenču-rālē kavēšanās un reprezentacijas ar tur-zemnieku liekšķi... Ka tas notikās?! Ka mes uz musu dzīvokļa tur ģājam?!
Ludmilla: Nu, Ļejiceem atkal Katrija no musu šenčeem, to un to, ko vel ne kad ne bijam dzirdējuši un pieņemsim arī vel uz to: Ka ar tādu laiku, ģeķa-tera-tera kreisā aus —
Vinibalds: Ka, jā —! Ak, jā: Daudz pelēka un garaka pa ar lapu bijusi un nu mēs ģajam —
Ludmilla: Šenču-rālē viņa bildēs raudzīt un atradam pareizi ka, ka Ļejiceemi teica, un —
Vinibalds: Pēlikam tur laiku brīdi, sarunājušies par to un to valsts lietā... (ķeras pie Volfganga) Ters —!!...
Volfgangs: Kuš! meerā!... Teicu jau, ka te nu vairs ne kādu ters jums nav!... Tas ķ (ķeek rokuļa pie krūtīm) virtuvē aiz-nem veca virs: Kas nupat stāvēj, ka pie bezdibeņa mala: — un kam ir nupat jūsam, jā! Tādu jūsam, ka



viņam te te (ķeek roku uz galvas virsu) daudz, daudz kājas.... Un kas tālak iet vairāk nezin, vai to ķīlas, vai to kresla, kur viņš sēdēj; ar viņam pa sāsam kreslu vairāk ir! Ach, ach! veca Valfgang fon Ahlhausen! vai ter kļūj vajag tādu lietas pieredzēt!

4. skats.

Bijušee. Irmgarde, velak Zemits.

Irmgarde: (ienāk lēnēem soļeem, caur pirmam durvīm pa kreisi roka ostās, pēc sevi runādama) Und — und! Kādu te sazarojušies?! Oz, ka pēc lauku un dārzeņu — und ka pēc pļavas un mežs —! Nav ne ko vairs no musu citu ēdalam — parfūm! (ostās) Und — und! Ko te kādu dvešu cilvēk butum ieķšā bijis, vai kādu zemnieks — cauri gājis — hahaha! Fūforee! hahaha! To tak ne mazāk un ne pa visam ne vairs kāt notika! Es pat te tik to ta-da-da, (ķeek pie zvanuļu pavelkama pa kreisi roku) un to vi mani lieka, lieka — Fūfūr... Es daudz reizam da-da, kas ne maz un ne kur nav bijis — nervi! mani daudz pa pelam nervi, tas vi to nelaimi!... (ienāk ienāk cauri atvaram durvīm pa kreisi roku) Zemit! Tu zini to pudeli ar to Karmeliter-geist un zini ar to spriķe?
Zemits: Ka, zelta kabrona kumode —
Irmgarde: Ē kur vajag to ēdalā, to ložā, to dārzā un vis to lieki nospriķē — tūlinam! (Zemits taisās aiziet) Ne, ne, ne! to „Karmeliter-geist" ne — Zemit! ņem lakatu, tu zini, to „Koniferen-ūsīt" — (Zemits taisās aiziet) Ne, ne, ne! Zemit, palīdz nelaimē, Klausies! ņem lakatu, tu zini, to Paņuļi ja! tas vi to lakatam, na! tūlin, ne kavējies! (Zemits aiziet cauri atvaram durvīm pa kreisi roku. Irmgarde iet pie ģeķa kur Volf-

gangs un Ludmilla sez, Vīnkalēs stāv) Kūn – ūnd? jūs visa
dziļi tik glužam klusa un mierīg! vai it ne kā jaunu ne
vi notika, ne-?! Lī ne kā, kas ābra, kas dzīļa jā=apģērbā,
jā=apģērbā, ne-?! (sēžas) Lūk, manu bēls: ne es nu tēvi ar
vel šodien ne maz nerēķinu ūnd – vakara jāu dziļi klāt...
Ather, Vīnkalēs! Kādēļ ne es nu es tēvi nerēķinu, kādēļ ne?!
Vīnkalēs: (buču Irmgardei roku) Atvainojiet manu lūdzu! tēk ļoti vel-
tu preekšstāvēšanu tas tā vairs ne notiks...
Volfgangs: (uz Irmgardi) Skaisti, pasaldi sāvam pirmīzmiņam, kādēļ
tas atkal visu šeina ne kļūst nedzīvam, nerēķinam...
Irmgarde: Nun – ūnd, Vīnkalēs! Kur tu bija? Ko šausties pagatavijušchēt?
Nāc, sēdies te man glužam klātu un stāsti tad! Nun – ūnd?
Vīnkalēs: No rīta bija vēlēšanās – valsts darīšanās!... Pusdienas laikā
pavadīju valsts=namā pēcēdāsanu apspriedēšanā – un, un pēc
kuŗšēna pateicēja ļoti ātri: – jo musu valsts –
Irmgarde: (ļoti uztraukta) Dēzgan! ļoti pat šausties un dēzgan!! (ātri
uzcelšanies, pēc sēvi) Gatt, o, Gatt! groß=er Gatt!! Kas man
par breesmīgu šomār=cauri galvā šaujās –!! Volfgang!
Erbarmēting! Volfgang! (māj Volfgangam ar roku) man bus
ja=nosmakt-!! Nāc! Volfgang, lai es uz tēvi=runā
– cītāk, groß=er Gatt! mani nospēraj an (frau / pagaldam)!!
(Irmgarde un Volfgangs nostājās sarunā)
Volfgangs: Ka, ko tā nu bus –?! Groß=er Gatt! Tu pēdanc, šāda
aberīta, ka tēvi nu vaj pašu nelaikā klāt būtum, ja...
Irmgarde: Ka man sirds trēk un trīc! (Zemīti sēnak cauri pērinā
šurim pa kreisō roku, pusēli un sprīci roka nerāmi) un
nerves raustās, noraustās!...
Volfgangs: No ko tēr tō vi –? Lūk, tur to Zemīti, ar veen pusēlīti,
tēr bus vin vajag, Irmgard! ja? Nu, cēnsēs lūkin to rō-
li –! tad pašiki=labāk –

Irmgarde: Lemīt! –!!
Lemīts: Ka, želigā kārona kundze! Kur es jāt šerikat –?!
Irmgarde: Ak! ne kō un ne kā tēr še nebūt vojapam šāra! Ej
prom! telīnam prom! papagaļam prom! (Lemīts aiz=
steidzās – cauri pīnāmām šurim pa kreisō roku)
Volfgangs: (tuvāki) Aber lai nu veens=cilvēk nopratt, lai tēk nu to veca
Irmgard gudra, ja!...
Irmgarde: (vīli nopūzdamees) Gott, o, Gott! Volfgang, skaties, nosko=
ta laba (uz Vīnkalēs rādīdama) to – to vīrs, kas tur še
un saka tad man, bez ne kādu atļāvēšanās: – vaj, vaj
viņš vi pateesa... musu Vīnkalēs!... musu vecākam
dēls?! oder aber veenu... šēļa vīrs... veenu glužam šēļa
... cilvēks!! Volfgang!! nun – ūnd!! uz nāvi un dzīvīli: –
aber taisnīb!... taisnīb saka man... nun – ūnd?!?
Volfgangs: Nun – ūnd?! Irmgard! uz nāvi un dzīvīli: – aber tais-
nīb! saka man: kai to no tēvim nupratt vi? vaj runājam,
jēb muldēšam? Irmgard! no –?
Irmgard: Aber, Volfgang! ne=esi tāk kulinam tīk, tīk – empfind-
lich! tīk, tīk – vūfyaunft!... Es tu jau ēsi, kad to tur
(rāda uz Vīnkalēs) cīt gadu pēc mums pagrimāk, ka mēs vin
ne maz nepazīsim, to šēļi, viņš bij –
Volfgangs: Aber uz bijam Vīnkalēs ilgam laikā=tēzēs – tai bij
to lēcta, ja...
Irmgard: Ta, ta!? vaj tu pateesa ta domo? Aber man pazīmāk
ēsi, pa ērakstīj, ka aust ēsacij: – ka Abajors Vīn=
kalēs... baron fon Abellauzen... ak tu breesmīgo lē=
ti!... breesmīgo varēt... kas man caur sirds un galvas
ka no rūca: jāsu Vīnkalēs ir pēc to „Plēvna“... ja
Plēvna... tai gaužam breesmīgo... kaušinā...
groß=er Gatt! musu... dēls tur... nokaucs... tēka... un
to tur vīrs (rāda uz Vīnkalēs) – tad tu klēpīt jau šausties
ram (pakaļkāj!) – ēsemi glužam šēļa=cilvēk – ja...
karo=laukam

Volfgangs: Irmgard—!!
Irmgarde: Veenu — veenu zemneeku laikam ... un topsec viņš ar veenam ... noto:— valsti—! valsti—!! valsti!! un zemniekam veen runā, ar teem veen grib kopā but ... Volfgang! nun — und!?
Volfgangs: Ja, nu, Volfgang! ... Aber to veca Volfgangam ir jau tā kā savāda gan ... jā viņam ecot ļoti veen akurat tik pat labā kā (unjunkurs) reiz to Danielam gaja ceļš to lauvamiedrē, jā ... ten kā to lauvam iedrē ir:— tas ne ko cīt tik labā nerēķinās, ka to, ka viņš ir lauvam iedrē, jā ... Aber — aber! Dönnerwetter! noch mal eins! Irmgard, vai tad tu nevarēj, pirms ka ele (Vinibalsa jāce) tev uz tik tuvu domas jāveda:— vai tu nevarēj Vinibaldam, kā reiz to ausis apskalot — ko?!
Irmgarde: Ausis —? ausis —?? o you Gott —!! jā, jā, ja!!
Volfgangs: Vinam tak ar veena labu tees leelaks par otru — jā!
Irmgarde: Ja, jā, jā —!!
Volfgangs: Aber nu nāc Lulin! apskatīsam —
Irmgarde: Ja, jā! Volfgang! aber to leni, lēnam, lai viņš ne neko ne=nomanīt — Volfgang! man baile: kur varbūt ar=kal ausis veenam — o you Gott! Volfgang! jau, jau, jā! ester vel ko pasacīs — (abi saruna jā kluši)
Ludmilla: Paskaties, Vinibald! ka tevs un māte uz mums rau=jā; just, ka uz pastara=ceļu, ka uz muzikām ... un pasi tik ko spēj uz kājām stāvēt ...
Vinibalds: Mūs labāk, vecāk:— ceļ preci (stulbi) laikam atkal jaunas bēdas ... Veca ļaužu: Kam bērnu ne kādu nav, tas viņas jēdzis ceļ krāj un meklē — veca ļaužu ...
(Volfgangs un Irmgarde leni Vinibaldam tuvojušies, runājās uz to ausīm)
Irmgarde: (ļoti aizgrābta, apkampj Volfgangu) Volfgangchen!! neveenādu ausis —!! Gott! ja, Gott! ja Dank!! (buco Volfgangu)
Vinibalds ir gan mūsu pašu Vinibalds! Gott! ja, Gott! ja Dank!!
Volfgangs: Na, lai nu jaukā —! Na, Irmgard! gratuliere uz to ausīm! jā ... (ļoti sevišķi) ~~Donnerwetter!~~ Vinibalds neesot mūsu ļaužu!? Donnerwetter! kā to ieraudzīsam ar ne=ieraugām prātā! ...
Vinibalds: Kur jums tik pieķēzīgs prieks? Kur tad tā laime?
Ludmilla: Tēt, māmiņ: mēs priecājamies par jūsu ligsmīgu, bērnišķīgu mums ar prieku ieņemšu!
Irmgarde: Ieņemšu: jā, to — mums — mēs nupat par=runāj—
Volfgangs: Ja, Ludmillīņ! mēs to par=runāj—
Irmgarde: Ka mēs akurat ļoti veen —
Volfgangs: Ja, ļoti veen —
Irmgarde: Prieks ļoti trīsdesmit gadu —
Volfgangs: (ļoti sevišķi) Ko? ļoti trīsdesmit gadu —?
Irmgarde: Viņš tā jau pamazām redzējām! ja ...
Volfgangs: (ļoti sevišķi) Kas to ieraudzīsam ar ne=ieskatīt prātā! Es to=kā vien vēlu (kā vien vēlos) maz (pagūzam) uz citu lūkti —!
Irmgarde: (ļoti ar Vinibaldam lidzās) Nun, und! manu pašu Vinibald! es jūtu pirmā tāl — tāl — vēlgan ... tālāk tāka uz mani, kā bij ar to — valsti —? Nun — und!!
Vinibalds: Bet ja tik ļoti atkal nereebjās —?
Irmgarde: Nereebjās —? na, jā! Vinīt, to tu tak gluži varēsi.
Vinibalds: Mūsu uzticamee, labee ļaužiņi, novēlot manu atnākšanas ieeju dzimtenē, kopā ar viņiem pavadīt vi=kādu koncertu un ēst, tai pašā vakarā, kur tie aizkeras mani, Ludmillu un mūs mājo Vinīti ar prieka gavilēm sapaidīja un pēc pavadīja pee jūras uz pili. Lai mums valsti, to vēsti man paziņošana un mūs vīnus par veeseem pee ļoti eelūgšana, bij šodien reputācijā atsūtījusi, ar kuru kopā ēdat, ūdzat, ātri man pateeja šāzar=
Steindas.

Irmgarde: Ha, ha! Aber, Vilhalm! Tu tak sacij, ka mēs ne nāksi, ne nāksi, ne—?!

Vilhalms: Nu, jaunaj Dievs! Kādēļ tad ne?! Kam buhtu ceļojumā jāsavļauzu uzmaniba, tik dziļu pārdzīvu, ne ceverotu domāt pēc modas?! Abēs-ar Ludmillu, par svētku vakaru Koncertu ~~uz~~ noklausīt, ļoti laikā aizsteigsimies, un palikt ar uz vēju.

Irmgarde: Koncerts un vēja un vēja un Koncerts:— ka tiešām ar veenu runājam, ka stāv kādu „beitungā" ieraksīt; aber es ne var ne mazu nopērt, vai to zemnieku ne kociņu labāku vairs nav kā Vāra:— ka tik lekāt un brēkāt un brēkāt un lēkāt, ja!... Tu ne sen jau veenu tādu sa-ceļam lij, kur tu un Ludmilla ari nogājāt, aber kam nu atkal tur būt vajag ej?!

Ludmilla: Ieraiz, māmuliņ! bij bērnu-svētki, kur es, kā bēr-dzene viņi ne varēja trūkt un ari netruka; bet nu jau cita leeta.

Vilhalms: Nu sapulcējāmies visa valsts un ne vis tikai kāda ļaužu vāļa, kāda beedrība veen.

Volfgangs: Beedrība un atkal beedrība—! Aber, kas viņu visa tādu?

Vilhalms: „Lo laiku reedi."

Volfgangs: Ta: „Lo laiku reedi, nu, lai un smuka nosaukums. Un tad nu iz-ceļās tā beedrība un tur beedrība un ļaužu beedrība un tāda beedrība un labdarību-beedrība. Aber par visu tāda beedrība ēšanu jāārstomājot, mani jāsmejāj, ta jāsmejas! „Donnerwetter!" Ko tādu cilvēku var veenu-ādram dauzu labdarībā, kaj ļaužam ne ko dauzu, vai tiešām ne reeku ne vi ķeļā?! Mūsu kārta cilvēku vārgam labdarīt un vi jau tēzgam labdarīņ, aber ko teeku ļaužam labu reiz kaj ļauzam aizmirst ja... ta, lai to paliek.— Irmgard! Ko dosam mes tagad mūsu valstam uz to, to—! nu manis pēc:— Vilhalms-svētku-deena, ko to zemnieki nu eram nodomaj svētīt. Dosam—Ko dosam?!

Irmgarde: Es visu labākam, leelākam nobarot to versīt uz musu kūti.

Volfgangs: Dosam tiši vēršus—

Irmgarde: Labi, dosam tiši—. Un, Volfgangchen! mums vi ari tik dauz nozāvēti-cukam gaļa no cita un vel no avi-cita gaļa—atdosam ari to:— tad ne bus vajag jāi-aizrok, kā veenreiz lij... Aber pēc kreetnu gaļa-ēšeens bus ar vajag—nuen—und?!

Volfgangs: Dzereens, Irmgardchen! nu, zināms! Dosam alu, šnaps un cik bus grib un vajag, jā!...

Irmgarde: Un preekš to seeveešanu, kas alu, šnaps ne dzer, tos es iz manu vina-kaprači—dabūšu vinš!

Volfgangs: Labi, Irmgardchen! Aber kur gaļu-ēšeens un tējeru dzereens, kur bus ar vajag—

Irmgarde: Ahnzon! nu ko tad—! Lieku šadu tādu un vel citu kāda maizes-ceļot. To mums dauz, no sen jau tik dauz milta dabū:— nu var tikt nocepināti, jā...

Vilhalms: Ak, kalab tik leelus ūpurus—?!

Ludmilla: Kam gribēt jūs tik dauz nopuleteet—?!

Volfgangs: Ūpurus—?

Irmgarde: Nopuleteet—?! hahaha! Aber pulešanees ik deenas un vel dauz vairak, gauzak! vai to ne maz aizpro-teet, zineet?! Vai to mums nāk nopulešanās, kā mums, uz Vilhalms grība, bus ari savu tarpā uz-

nost ļa – ļa! Valfgangchen! nun – und! Ka kuŗ laka?
runot ļa —?

Valfgangs: – „zeltzereriski –!"

Irngarde: Lo, ļa – „zeltzereriski!" to lauzeem lahad: tad vi-
ņeem es am pilniņ uzdicis uz mums, ja ones ar runā
viņu valod... Aber, Vinihalt! Vinit, manu bels: mes-
grib un var us speļam dauz ko darit, uz tavu veleļan: –
aber, runā: doli nu, ka ari tu grib darit, ko preekš
mums: jā, vaj jā!?

Vinihalts: Kas tas-laihuku –?

Irngarde: Aber-luzam: palik maļā, palik pee mums: aber-
luzam: – ne eij, ne eij! ļoreiz uz to Zeltzerereļam ļeļa...

Vinihalts: Lu kaŗeļ, kaŗeļ ne?

Ludmilla: Es ari nesaprotu –

Irngarde: Ludmilla, Milli! manu laka berns! ja tu manu
domas tagad negrib un nevar saprast, aber kad vis par
vela lus, tad tu viņas gan saprasiš... ja...

Vinihalts: Velu – kas lus par velu?!

Ludmilla: (uz Vinihaltu) Ak, kas lai viņ-ņeis, ko viņa mums dod atkal mineļ!

Vinihalts: Kam, māmiņ, tu tik skumiga un tik uzlaimēnata?
Teic gaiš un skaidri savu raižu cemeslu, varbut, ka li-
dzet ņemaļu.

Ludmilla: Lo, runā! viņ-ņunoļees, māmiņ – tas dauz ko palīdz!

Irngarde: Ak, ja!... Dirs man jo ņemu ņeenas zaka: ka to Zelt-
zerereļam tik gluma vizureļam... prest jums: – vi tik
tad tu blediš, viltiš aceņ un ne ko citu vairakam, ja...

Vinihalts: Ko?! es musu Zeltzerereļi esot viltineeki, esot bleži?
(pee sevi) Atkal kas jaunš! (uz Irngardi) Māmiņ! ņeņem
ļaunā: – tu ne kust nepazīsti musu ļauzu raksturu:

tad noder dauzeem par pa-raugu –!

Valfgangs: (pee sevi) Donnerwetter noch mal eins –!

Ludmilla: (uz Irngardi) Nāc mums reiz liku! nāc pie mums
ļauzu vidū: pārleecinies uz viņu dzirboļanās, kā tā ziņa
un runā tad...

Vinihalts: Lo, nāc! tu tu, tet! nāc tu ar! Zeltzerereļi ligsmotees
un pereecasees par jusu Kleinbuļanu –!

Valfgangs: La, jā! pereecasees –

Irngarde: Lo, ligsmotees, ligsmotees! Ka mer... uz reiz... tee... tevi;

Vinihalts: – Tee tevi? tu doma: mani?! nu? mani –!

Irngarde: Vaj nost kiš... vaj... nopaviš...

Vinihalts: Ludmilla: (reiz) Māmuliņ –!

Irngarde: La, jā! to viņi padariš...

Valfgangs: Irngard –!

Vinihalts: Vaj tu pee prata –?!

Ludmilla: Vinit! apmeerinees! viņai jau slimas nerves...

Vinihalts: Ar veen kas labaks –! Mani notisot, ne viņaļees
an Zeltzereresi!! Hahahahaha!! Pareģo māmiņ! ka rit but-
bus pastara-ņeena! to druzāk ticeļu, bet muzu-ņeen
ne to, ka – hahaha! Zeltzereresi!! no kureem es beņ-ņau-
bisanās reiz un tiku: – ka viņi, visi, visi! kad mums
reiz kaŗot breesmas draudetu, ne ko nekaujpidami: tad
drivibu nezaudzedami, dāsu statos preti, bet ne vis, ka
tee mums jeli kad – (pee sevi?) Nost muzu-muzo!
greks tevi galvā ņemt: greks tevi uz-runat – Jos! (uz
Irngardi) Tik to vel māmiņ! mums prasaki: ka celā-
dava smadzenes (musu lauzu labad) tik tumši preekši ligli –!

Irmgarde: Ka celās =? Ka tu prasa !? Slepkavik notiek, ja, slepkavik notiek tur — no slepkavibas star ar veenu kas, cietumjā, "eerakstit kas-dzīvotu"

Vīnhalts: Ja un tur jau "avizes" eeraksti — nu! Kas-mūs plaša jasaulitē nevar notikt, bet musu jaili, musu valsti no Rasiņu sliktāku bušanām ne jausmas =!

Volfgangs: Ne jausmas =? Na, ja! Vīnhalt, aber kas tad mums vinņeem visleelako, vislabako šalma-kaudze notiek. naj — kas —?!

Vīnhalts: Šalmu-Kaudze —?! nu šalmu-Kaudze ?! un vai neesmu veena mazak vai vairak, tur nav Ko runāt! algā veena. Un Kur Strādzelite ne var celties — un tēk sauc laiks — tur nav Ko runāt —!

Volfgangs: Ta ?... aber musu alejā visglīznako, vis Kupelako ozoli eekapaati — nu —?

Vīnhalts: Ēe kasta neleša celgajeja darbi un ne kas cits...

Volfgangs: Aber Vīnhalt —!! Tu ne ilga ar vel atjeakaļ, Kurmsu tēk gudra, ak! visu gudrako, labako jakts-suni nomira, ne, ja! nospraģ — gribe šacit, cauršaģiftejušan! Na, ja! vai Ko ari ne Kas nav ? ne ?!

Vīnhalts: Nu zeniams, ka ne! Šajiņš eerij Ko giftiņu un — bāzās! Vai tapec tur Kads cilveks vainigs ?

Volfgangs: Donnerwetter! tēr ne kas sliktā, ne kas vainig! Aber vai to ari ne Kadu vaina, ka musu visu šargā Kam un visu omukā-šūnā Kam Karste ziņģi — bez šaus greznum palikus, ko — ? Ka viņam resen Kads: to asiem-šaus un to šarem-šara peapluzam nociņģis nost, jā, nost! Na, vai to ari ne kas nav, Vīnhalts, ne —?!

Vīnhalts: No valsts ne veens ne nacis jaili uz Kadeem ne tarbeeņ.

Tee tepat izdariti... varbut — (eeklepojās)

Volfgangs: Kas jau varbut —? Ko, varbut —? Tu soma laikam atkal ko veena cilvek —

Vīnhalts: Ne es nu vel ne veenu zineju...

Volfgangs: Aber tu — un tapat jūs visi! jūs veenu eenīdeet!... Lo Kas man, labs un uzticams jeb Kuru vecīša, to peašu vi jaus-Ka skabarga dēls, ka — ach! Ko tur lai cilveki-šaKa!...

Irmgarde: Volfgangchen! Kam tu (nu tēk — tēk aufgereģt! jealiksi vel vaj!

Volfgangs: Ach, Ko! beidz nu veen jeatļ-par dzeri un ne par maņi. Vis vi un jealeek velti: vis runāšan un to Vīnhalts bet-šajan! Leltezereeši vi musu vecako bernī, ka ee-dzīvinājs vaj ap-buruša... Ka viņš-teem veen un ne maz vairs mums, šaun vecakam neklausa... Aber, esi meeriņ! Irmgarchen!... Es un Haralds: mes abi redzēs tai svētku-dzeenā, tapat, ka citureiz, noskatit: klusam noluKot, ko Vīnhalts pee zemneekeem šara un nesisam tēr tuliņ ziņa jaili — jā... Tad, ja esi nu ne maz vairs Vīnhaltam pec bušanās šūnā aūfgavusts —! (Vīnhalts ārā skaņu eekleepšanos, uguns-leesmas atspīd logā — jaili ugunsgreks)

Vīnhalts: Jūnu —!! nu tad tak traki —!! (Skreen pee loga)

Irmgarde: Gvoßer Gott —!! oj Du gvoßer Gott —!

Volfgangs: (reizā: Jūnu !! uguns: šo laiku zeenī ja...

Ludmilla: Vīnhalt! vai Deeviņ! Kur Vīnits —?!

Vīnhalts: Atmeerinoties — tikai šķunis šeit... (Irmgarde seja.)

Volfgangs: Donnerwetter! tikai šķenis —!! (Vīnhalts aizsteidzas caur pirmajām durvīm pa labo roku)

Irmgarde: Ludmilla! Ai l l i !! (nogībost)

Ludmilla: Māmuliņ! kas tēr —?

Volfgangs: Irmgardchen! ņemm ūdeni, še ūdens! (Sneeg glāzi ūdens.)
Ludmilla: Par veltī! — ūdens par veltī! Svani sulaiņeeni, sūti pee
ārsta, steidzees! (Volfgangs velk pee svanuļu kavelkam.)
Berzeņu ogiņas, ženiņus — (Sarato) mānuliņ — !!
Volfgangs: Svanij gan, bet uz veenu ne nak! (Caur veenam, abam
un breģam durvīm paskatījees.) Ja, aber ne maz nezin, kur
drāz tikt: visa durvis ceet uz ceeksla veen — ja! . . .
Ludmilla: (Apstaustā Irmgardei rokas = pulkstenītī.) Sālees Deevam!
vēlumiņā pār = ees! Bet ja tik ne paleek kājas aukstas.
(~~Nogrem sev pelerīni no pleceem, cehin tam Irmgardei kājas~~)
~~Ak Dē! Kur nu tuvāk pagadīt~~: Ruhu jel Ernu, parunāt nākam
ceksā! (Ceļ pee loga) (Leek kājas = Apkārtnes Irmg. apsedz kāju.)
Vinits: (Ceskreen caur pirmām durvīm pa labo rokū) Mami!
Ludmilla: Kur tu tik ilgi bij? Ter tak nekas nekaiš? ne —?
Vinits: Mami! vai tu zini? ārā ugunsgrēks, breesmīgi leels!
Bet smuki deg un kvēlo — tik gaiši, mami! ja.
Ludmilla: Ta?! . . .
Volfgangs: (Glauž Irmgardei vaigus, rokas) Irmgardchen, Irmgard=
chen! pamosties nu ātrāk! Man tik baile, tik žēl
teri —! Es svanij Ludmilla, ne veenu vēl ne nak: visi ār=
ā proom! Eesu skatīt ārā, kad tu sulainis zameklēt. (Pee
sevis) Bīju pirmāk, ka apsmulsīs — aber nu es zin
ārā durvis . . . (Aiziet caur pirmām durvīm pa kreiso rokū.)
Vinits: (Ceļ pee Irmgardes) Vai tu jau guli? paklausees =
Ludmilla: Kuš, kuš! Vinīt! mannuliņa slima . . .
Vinits: Es viņai tikai pasacīšu, ka ārā ~~sērkoj~~ ugunsgrēks

## 5. skats.

### Bijušee Vinihalts.

Vinihalts: (Senāk steigšus caur pirmām durvīm pa labo rokū)
Ludmilla — Atšķiri!
Ludmilla: Ak, Vinihalt! Kas nu jau atkal noticis —! Vai ne kraut ari
citām ākām ugunsgrēkam?
Vinihalts: Ne domāt —! Ēku ugunsgrēkī jau tuvāki nodzesta: tik dežīgi,
tik droši strādāja musu laužu brigāde! Vēlētos, kā to mānuļa
redzētu — (Ceraugs Irmgardi.) Ludmilla! Kas, jau atkal
slikoni —? vai ilgi jau? (Caur act Irmgardi.) Mānuliņ —!
Ludmilla: Tik lūdz, ka tu pirmāk aizgaji, tad viņa —
Vinihalts: Laikam arī nobīstamās —
Ludmilla: Nu kā tad —!
Vinihalts: Sutīšu Ludiņi pee ārsta — (Caisa aizsedz, Vinihalts gribēdams lūdz)
Ne, ne! Vinīt, palec še! Skrēz, mānuļa slima, nu vēlēs
sanāc, tu ari vareši ārā, par ko nobīstees, melās jau
ūdeņa — palec še! (Aiz ceļ caur pirmām durvīm pa kreiso rokū.)

## 6. skats.

### Irmgarde, Ludmilla Vinits.

Irmgarde: (Atzīstama) Kādu brīnišķīgu — vēlu — (Skatās apkārt?!
Ludmilla: Nu, kā klājas —?
Irmgarde: Galvu sāp! Gvoss Gott —! ja, nu zinu gan — Ludmilla,
vai viss novērsīs — vīrs pagalam? Pīlē, mantu un viss —!
Ludmilla: Nē, ne kas nav novērsīs! Kā tikai tas pats vecais šķūnis
veen; un ugunsgrēsti jau tik labi kā nodzesta — neko!
Vinits: Ja, ugunsgrēks nodzesta. Skrēz! nav ne maz vairs gaiši ārā!
Irmgarde: Ather kas to šķūnis aizdedzinājis? Leltenereet! un kā tad
cita —!
Ludmilla: Ak nē, ne kā! Kādi pīpētāji kungi laikam vainīgi šajā
Vinits: Ja, jā! Kapteinis Jacija: ~~no tabakas pīpētājeem cēlies~~
~~ugunsgrēks — jā.~~ Skrēz no — no — tabakmocējeem, jā.
Irmgarde: Gvoss Gott! kas vel pecāk nenotiks: to jaunatar
mums kā vīrs, tā vīrs klatu . . . Sirde sāk — galvu sāp . . .

Ludmilla: Es sam tavās istabās, tur ter vis ērtaki, vis pa-
es tevi pavadīšu, ter palīdzēšu—
Vuitt: Es ar tevi, māmuliņ, pavadīšu, ter palīdzēšu—
Irmgarde: Pāldies—!
Ludmilla: (uz Irmgardi) Atnetees labi drošsi uz manu roku—ta,
ta—! Esmu jauna, vesela, stipra—ta, ta! (alkas aiz-
ceet leni cauri pirmām durvīm pa kreiso roku; Vuitt; ~~pēdē-~~
~~si nevēlams~~ sekso)

7. skats:

Valfgangs, vēlāk Auzens, Lemits;

Valfgangs: (ienāk steigšus cauri pirmām durvīm pa labo roku, bailīgi
atskatīdamees) Pu f f f !! p u f f f !! cik man kar-
sta! un kā sviedra plūst, no leela skreešan—pu f f f!
(slauka sev sviedrus) Dēvam ģelastīb vien! Ka baile man
nenosviež uz vecīti—par zemi: Ka nesagrabj manu tē,
tē—Hēlvojamfall—pu f f f! Ka nepaliku uz tā vecīša
pagalam... Irmgard! mana prāšam Irmgardchen!
Atver viņu pati slima un laikam aizmest nost istabā
prom... Irmgardam nesaciš ne vārdiņš par šaubām ne-
laim ne... Lai, un Vinhaldam—? p u f f f !! na, ja!
stāsta tad labākam Kaņu Kokā; vai salma-galdiņš
sava baile un breesma-stunda preekša, aber neatdar
ne pus mute vairs pret to Brauerbaron, to Bauern-
bruder... Atver to nervu un to virs-virtuozan; ceļ
prom caur riktiņ iz-runāšam—beru izstāstīšam
—ja!... Būtu jel Haralds mājā bijis, kaut viņš nak-
tu—! (ceļ uz loga pusi) Ne, nē! ne-ees vis labākam—!
ārpus logs varbut uz mana glum:—veenu knaukš?!
uz-ceļ pagalam:... un kā pagalam:—laisanc tad
vai zem Vehes Kapā—vis kaleek šmorģ! jo...

pu f f f ! (sēžās lenkrēslā, Auzens ienāk caur
pirmām durvīm pa labo roku, brīdiņu stāvejis ieklepojās
—Valfgangs iekliedzās) Šaušul nav mal nimb! (uz lec
no krēsla, ceļ atri augšu, augšu) ~~Uz veena zvērs~~! Ka tu
man nobiedēnās—! Pu f f f !! Es domā: maaslep-
nav jau atkal klāt—ja...

Auzens: Barona Kungs—! pieņemiet, lūdz Kungs—! ne-
Valfgangs: Ja, ja! jāmāk arā pie tā ugun-grēka veeta: nāk
man tādu lēla ķēviņ, tais nav virsū klāt un vizam
lij lūst, ja! bīst! Nā, ja: Ko viņš gan citu domoj ka-
lpa Gatt bewahren—! pu f f f !!
Auzens: Barona Kungs—! ne ņemiet ļaunā: vaj nebūsiet pārskā-
tījušees—?
Valfgangs: Kas—? Ko? es-pārskatīj! kas tur ko pārskata? Au-
zen! tu palīk jau man ari drīz tādu pāti; Kā to vi-
nkāds: jo tas ari ne kā cita tīk labi nezin, kā to: ka
es pārskatīj; vaj pār domu skatīj, jēļ ne neeku nezin—
ja... Aber jūs veen vi to virs, kā viss vi-zin un
vāpšot pareizi—ja, jūs—! Donnerwetter—!!
Auzens: Atvainājiet, barona Kungs—! ne kā to nedomāja-
Valfgangs: Nu, ja, ja! lai nu palīk—! Es jau zin un ticu, ka
tu man palīdz lūk un vāc ticam: tu jau mans pa-
ša Valfgangs—manu Krust dēls; ja... Aber ka tu nu
jūsu naka? vaj gribēj man ko pastāstīt, kas ātrāk
ļaunu, slikta ziņa—kas—?!
Auzens: Ne, barona Kungs—! ne domāt! Nāca tik pie Lemi-
apvaicātees, apzinātees pēc vīrietēnas laukā-darbeem
un citam darīšanām, nāca—
Valfgangs: Kas darbeem? ko darīšanām? Tagadēn ir to vi-
su lielāko un svarīgāko darīšto:—Kā bus vajag gaļa
un sarģi, lai to tē meesu-šķēļa (kaņa sev uz galvu) palīk
vel kaņu laiks—turpat sēžam, kur šāvu-māte vi viņu

uzsedinas — uzmuklis, uz abu pleca; un lai blezam un
ļaunaram neizdotos — na, jā! ... Cita visu jau uzvaiss
vinš-Largajam nav: ocenu deen aizeet to citu deen to; soļeen
ainpāj to skuņis vejam — ~~klaucklis~~ jā. ~~Jaudrofft~~!
Auzens: (pee sevis) Kas nu par ~~Hudrofft~~ Kas; tik leels šurums
pee muns ne kāds nav bijis, Kā ta svroļsanās, jā...
Valfgangs: Aber saka nu ~~nav~~ Auzen! kalab tu man ne ko vairs
ne nostāsta, no šo un to, ka senāk? Vāj tu ne ko šņaudz, ne
ko slikta pee to Zeltezereeši ne nopērot, ne nodzert, ne dzelz,
ne? kas, ne?
Auzens: Ne, barona Kungs
Valfgangs: Esi uzmanigāk: raugi ko saklausīt, cauri komes
Viņkalnam varētum peeriāpt, ka to Zeltezereeši ne
maz tādu Dēva-eņģeļi nav, par kādu viņš viņa
notur — ja... Nevajag jau ne maz kādu leeli leeta: no-
šer tautu reiz to visu mazakam apleecinošanas zīmē;
aber kaut ķēķ muns atkal bultu, kāda gluzam jaunš
noķēkums... Manu leelkuntz nedod man ne maz, meera
un man paša nav ne kādu meera; Kamer nonusu
saņem ko Vels ne vi no to Zeltezereeš ~~gluzam~~ dzudzis ~~tvaici~~
vāt: kuš tad, Auzen! kuš tam, soka man: vaj ter
av kaut ka: nav kaut kas pakšdam proti — kas?!
Auzens: Divi seeveeši jau reizām pa trīs eetas, klaja laukā, par
Zeltezerpils kungeem, par Zeltezereešeem uņ asta vel,
bet ko tur —
Valfgangs: Laba! Tur var ko iznākt! Lo tādu bezvainiņ zemu-
seeveeti, just ka mazu bērnu — viņ domā to un to, iz-
runā aber gluzam ka atvaš, un tādu izrun, vorvel ka
citādi uzņemt uzprasīt — jā! un tad —
Auzens: (pee sevis) Šunātajai slaņķu valgs pātars...
Valfgangs: Aber mes ka gudra un laba cilvēk; mes to seeveeši
pats, ne ka ļauna, slikta tālab nedarisam, ne! Abums
vajag tik kādu peeradzīšan — tas viņ to leeti... Aber
ko to seeveeš, no mums Pēterkungeem runoj: Roslek-
ta greizā, kas?
Auzens: Vairs skaidri ne atminos, bet ja barona Kungs poo-
teesi vēlās, varu uz preekšķeenām —
Valfgangs: Viņa uzvakšet, laba noklausīt un saukt tad, manu
vārdā, uz pili pee atbildīk par tādu viņam runāšan.
Aber kad viņ ter nepriti brīvprātīg paklausa, na!
Tu var viņ ņemt ceet, ceet ceet un likt novest uz pili-
ja! ...
Auzens: (pee sevis) Pāteesi, ja uzdevums nāk man pa vēree-
nam — Ērnas pec ... Cauri to viņu dabusu varbut
atkal uz savu pusi... (uz Valfgangu) Bet luptu, barona
Kungs: par rikšeenas darbeem muns tik kāt ar kas ja uņa-
es-domāju ka —
Valfgangs: Lo, jā, nu jā! Doma un dara, ka prāts-ņem un
prot, man galvu jau ta roņķu domam pilna, darbu-
domām tur ne iv it ne kādu ziņu vairs, ne! ... Ši-
tu ter varbut ko padarīšu, gadsen aber vairākam
ne ko. (velk pee zvanuļu pavelkama, kurš pee durvim
pa kreiso roku)
Auzens: Ar labu nakti! barona Kungs!
Valfgangs: (kneeds Auzenam roku) Ar labu nakti! manam
uzticamo — (Auzens aiziet cauri pirmām durvim pa
labo roku) Mans nerves ka satreekti, ka saņemalta;
No gulešan, pa nākošu nakti, atkal ne ka... Ko cil-
vekam ne vi jo iznest, ach —! (zemāk cauri pirmām
durvim pa kreiso roku) Iveces! (zemāk aiziet cauri pirmam
durvim pa kreiso roku) Aber — to runošan un par-runa-
šan ar Auzens nu pat — vaj viņ bij laba, pareiza, Valf-
gang? Valfgang?! Ne! ... ne! ... Aber, kam es nu tādu leeti
ķēķa domāt?! Veco Valfgang! kur bij tavas prāts un nosaf cauri
skaidra

Šurens: Šurens! Kur tu palik? Ater atņemt, ko reiz pavelēt, ari ne kā nesaprast vis! – Tas bubuļu, kā apsmiekl, kā apkaunoj preekšmanu paņa... Šurens daudz reiz tik asa un ātra: to seeveeti ar veenam (tavu) pabrucēj, nobaidīj – nu, ja! viņa visa jau uz tahas gļuņam atrod cilvēk, ne kā mes vīreeti: un tad augšak un kā gaisāk un skaidrak par mums, ja... (Lenīti eenes lukturīti aiz deguna tuvāk, lūk uz galda, un aiz=eet, kā eenāciš, cauri pirmajam durvīm pa labo roku) Un, un es lūk viņu tad jau zemē eet, eet-eet, vēl uz pili pee atbildīb un ne maz vēl ne zin, par ko un par kā?! Valfgangs Volfgangs! Ko tu darīj? Ko tu, savu svids=ādrumā, atkal padarīj?! Lī seevecēem es ot pils kungas drusku aprunāj, šacīj Šurens... Nu, tas vi tad tu ne=apdomīb, ne pieklajīb nedarbi, aber uz kādu ļaunumu, slikšanu... Ater, kad mes to šķeru kādā cilvēki, kas sev par galvu šaucam turam: kad mes tad uz darbi vālā šaujam — Donnerwetter! – Nekustu es to Vinhalti ne maz, labāk reiz šurpu šauca: – nelaimē jau ar viņu ņem vi un ne vis laimē... Es domāj ko lai uz šeršadām – ne kā! Smāki gļuņam atrad!... Ach, jā! Tā eet mums cilvēkeem ceļi, to pasaul... (paliek domīgi stāvot)

8 skats.

Volfgangs, Haraldš.

Haraldš: (nāk caur jaunām durvīm pa labo roku (bise uz pleca, pee krūtīm šķaudelēm=jaukt – ar saknēm – pee spraustas; ņem tādu pat tura viņš sev rokā; pee sevis) Gan maksā man šis ņemas panākums šet jaukš! Tee=šam: reti jaukš! Apskatīšu viņu ari pee sveces gaismā! (eet pee galda) Zelterermalas=zeeds! Kas tēv par vīraini uz=skatu –! Un kur tu līdz šim slēpies?: Ko tēvi vēl nu jaunā=reiz savās rokās turu!?" (paliek apskatīdams) Dzīvena, ~~muļķa~~ ģiķeņ=ģiķeņaina sakne; jāsaki tēv par augumu, gaumā=mazā, smalkās tēraud=šķiņķa lāpeles; kur ar pa degunam un atkal pa degunam kopā, virtaiša leelas lāpas... sa=valdi! Un zeeds pats: tavu galva, tavs ģimis, atgaršņā, tavā formā, lilijiņ! kuras krāsas no ārpuses nespē=dram šķirdalam, un no ekšpuses – –

Volfgangs: (eerauga Haraldu) Haraldš! mans dēls, Haraldš!

Haraldš: (jauki sadīdams) Rīkt uz priekš: Hofrāt! Jaunkundziņ –!

O! i – Rīkš!: cītaši kritīsiem ahi tuvā! Jo Zelterer pils=kungu veenpadsmitais lauslis skan: – "Ter bus pa Zelterēriski!" gunāt – ja! pats labi zini.

Volfgangs: ~~Donnerwetter~~ Ko pa "Zelterēriski"?! Un kas tur klāt pear jaunākum, vai veenadsmit – ~~Donnerwetter~~! – Ater, ko tu un sak? Haraldš! Kas pee mums atkal noticis? Man sviss tik grūda: ļoti tēvi gaidīju – gribeju izrunāties...

Haraldš: Par ko?

Volfgangs: Par ko?! Ka tu runā! vai tad tu nezini vis, vai ne nedzirdi vis –?!

Haraldš: Ak, jā, jā! Ka vecais jelavu=skuņi svila – ha=ha! kas tur – ? Var jau vai vēmīt dažu, un veenu un otru, at=kal uzcelt jaunu: ne buks tā ne mokerijala, ne cilvēku spē=ka – kas tur!

Volfgangs: Haraldš! tu tomēr tavu vecāku audzini Vīnē jo veenas lidzīgāks – ach, ach, ach! Ater tee tavu bise nost! Un nevar tādu zēku ne maz ceraudzīt – es ne var!

Haraldš: Ja, jā! lūk tik pieminēji, ka man viņa vēl uz pleca (šķaud bisi rokā) Bet ko tad nu tā –? Šķiz šim it (~~ņem~~) ceeši pēc=tici, ne kur bez bises ne eet, tas ir tā nedrošī, bet nu –?

Volfgangs: Ja, nu! Tu ir pagulzaun cita teeša!... Ater kā mes var=sāka: ne veenu praktiju cilvēki mums pilī vairāk nav.

Haraldš: (pee sevis) Na nu –! (uz Volfgangu) Bet nupat teici, ka mani gaidījis uz iz=runāšanos – nu, teic! kas apspriežams tad uz=stājies?

Es ne klausīšos (tēvi vārdos) tēvi vārdos tēvi vārdos tēvi vārdos

Volfgangs: (leek Karaldam rokuz plecuz) Karald! manu bel! man
sotteen bij jau tik daud zaveens! visáz zaveens jo=parceeš:
tu pirmāk āra, peetu ugunš=greks: es krita gan druz slēp=
ar vel slepkav rokās... tauz ābra aiz skreešanu izplakušas.

Karalds: Ko? slepkavu=rokās?!

Volfgangs: Ho, Karaļa ter sakot! Seelš varen leelu viru, un bise rokā,
man pirmais steidzās klātu — nu, jā! Ko viņš gan citu
domāj, ko viņš citu gribēj darīt, ka — u ch! Srelenēs pār=
skreen man vel nu jēra visu meesu! jā...

Karalds: (jee servis) Pateesi! ter nav mani spaidu un domā nu —
(uz Volfgangu) Bet vai tu, biseneeku, nevarēji verot? vai tee=
šam neredzi, ka viņš dzīvs bij?!

Volfgangs: Ko? veerat — ? ko, vai nerēdzi — ? Kurš cilvēks navēs=
bruņu, māk vel ko veerot, māk ko reinot? Tik lūkas skreet,
vai citāt noglabtees un vairākam, ne ko.

Karalds: Ko, ta... Bet ter leelo viru zinu minēt: jo bijis ter un vi=
ņam tuvumā.

Volfgangs: Karald! manu dēls! tu zini un redzēj — ? ach: uzņē=
mies nu Karaļa?! Nu, tad instatā ari viseem citeem to breež=
mīg notikumu=! Sauc Vīnkalds, un saka īsaš tam...
Šaj, paj! es zvanīš jēatā! (zvana pee zvanuļa pavel=
kameeni, ņem zvanuli nogalda un zvana arētavi) Es
zvanīš, zvanīš veen, lai sanāk visi Rojā, un tuvā
tad —!

Karalds: La tu ta gribi, vēleeš —

Volfgangs: Ho, jo! Ter Vīnkalds un visi citi ticēš, par brīnumu
jaunu stāstu; man nekāds vairs ne veens, ne šo, neko un laicīs
mīļš, vai dzīvo — jā...

9. skats.

Bijušee: Vīnkalds, Irmgarde, Ludmilla, Vinets, Tīkums, Zemits, Mazupneeks.

Vīnkalds: (eenāk kreisajā caur otrām durvīm pa labo roku) Kas nu? Kas šē

Arcis? Kādai tik ceesi ilgi skanēja? (Zemitam Mazup=
neekā eenāk caur otrām pirmām durvīm pa labo roku

Vinets: (eeskreen caur otrām pirmām durvīm pa kreiso roku) Papi! papi, vai
tu zini? zvana, skanēja! Kapec skanēja? Vai atkal
ugunš=greks bij, papi?

Vīnkalds: Ne, Vinīt! Kur nu ugunš=greks —

Irmgarde: (eenāk ar Ludmillu caur pirmām durvīm pa kreiso roku)
Volfgang, Vīnkald! laikam kur deg, vai citu nelaimi atkal?
Ļaunu laikam peelīkta, jā? Volfgang! na, runā tak!

Volfgangs: Karalds visa pasacis, uz=skaidrot — es ne var, nepar=ko!

Irmgarde: Ģrozīgs Gott — Karald?!

Ludmilla: Nu, apmeerinees, māmuliņ! Atausķeet, Karlens gan
Karaļaunu, bet ne vis — ļaunu dzīvnamu... Skaņgees, karaļ,
gee Viļakā Karalda tejā: tur star, ka skaidri zāģa, kas
jo ciņš nakšķis...

Volfgangs: Sarej, Ludmilla! tu gan glužam nomaldās... (jee servis)
Domnemuļķes! Ko tā teeneeks ar ne=eedomā, no ābra cilvēka
ģimenes nelaimes! Tēja vinlasīt! (uz Karalda) Na, Karald! manu dēls —
eesāk tad nu, ko zini, visam pasacīt un to runā
sarunāt —!

Karalds: (smiedamies) Mani kungi un dāmas! Klausaties un
brinaties —! Abums Zeltezerpils ceemiņeekeem, klajā pa=
šēja laikā šāti saiki! Te ambrukt mums pateesām, te atkal
veltas, dav=dadzīmatas=raizes... Te pasaules mums šāda, te
atkal cita Rada nelaimite; mes esam tava zeņa=vaņģi!
un tava zeņa tav=pašī=tav=pašī meitiņā... Jāteic bij
Zeltezerpilī ugunš=greks: veeam=pelavu šķuņi nosvila...
un šai ugunš=greka tuvumā, (mājas rokā jāteic sulaiņeem,
kuŗi ļaudis aizveet caur pirmām durvīm pa labo roku) jā, šai
ugunš=greka tuvumā — un klausāt laiki! nepazīna Rada
tevi; aiz veltīgam baiļēm, savu — jaunāko dēlu... bet domā=
jāt, ka viņam —

Volfgangs: (nepatikami pārsteigts) Harald! lai paliek-! Lai to runā, ņorej, lakaram vel paliek nenorunāt - ja!...

---

## Treşais celeens.

Uz skatuves vis tāds kā pirmā celeenā; skatuves vidū vaniak eşereeksis, ieņemts ozols, pie tā sešķelis.

### 1. skats.

### Matīsiņš, velak Pāvuliņš.

Matīsiņš: (ļoti nopļisuşās vrehēs gerbeer, uz velkās uz krumeem aokreisas puses, nevroši apskatijees) Pāvuliņ! ej, Pāvuliņ! kur tu paliki?! Nāc tuvu no meža ārā, nāc -! es ter ko pasaciņu! Ja nenāksi, skreešu prom no šejienes! skreešu uz mājas vai citur kur - Pāvuliņ!

Pāvuliņš: (uz nopļisuşam vrehēm, uz nāk no meţa, no kreisās puses) Ko tu te smiksti ģanā? Kas lai kucu-bērneem atlec-kās, kad leel vīrs kā te -. Un uz mājas tecēsi pāri skreţ uz mājas?! hahaha! Bet kur tad tevi ir? Vai Ādmiņu pirts-leevenis tad uz maja?!

Matīsiņš: Tik ļaut kā citam šķiļi vai muižā, ne! vel šausmu-vai-rak! Ne kur nav lāpaki, joņaki, ko sava? Kaktiņā, bēdīga, ka -

Pāvuliņš: Na nu! na nu! leelo muižneeku: šilsenvelšausmu-vai-rak-šķapaineeku! bet kur tad jums tāds pieņems nemeers, ka uzbrucēs - ko?!

Matīsiņš: Ļa, kad tu zinātu -

Pāvuliņš: Nu, ko -?

Matīsiņš: Man ceļā uz reiz: ceļiņā kā dzīvi, un tā kā zeļ-lieni - tā ka bēdas krutēs -

Pāvuliņš: Laikam vēļ Bumburneeku, Ābola, kas tee vēļ ne vīļ -

Matīsiņš: Ak, ne -!

Pāvuliņš: Ne?! nu kas tad ter pa krustiņu šausmās -?!

Matīsiņš: Lūk, tas: - Ka es nu šurenam, tam puslīdz-omkaļam paklausīdams, kurš nākuši un nezināmu darbu

Pāvuliņš: Un kam mums viņu ceļreeksi uz-zināt?

Matīsiņš: Kam - ? Bet kad nu jāšana kas laens, vai nes mukš-uz peeveicīgs - vai Dieviņ! Pāvuliņ -

Pāvuliņš: Nu gatavs ausa: un glevs un vaļiņš, ka jaun-indeta ola... Mums ādleks tak par puleņu - un lai vuņš, jāš, vai tāds, - kas grasīts kalnā, uz šurenu kunga alaz, pilnā maka, un vai ter graşu nevajaga, ne -?! Vai prāti labāk kāstā mīt, ne ka kad -

Matīsiņš: Vai Dieviņ! Ko nu ta -

Pāvuliņš: Nu te nu liņ... Tu, ceļreiz tēvā vari: ceļā vabū bāzu Againāt no ceļa -? No pa-ejanās nav ko runāt -

Matīsiņš: Ceļā reiz? ne ceļā reiz! un šaņu tēvu nereizas!...

Pāvuliņš: Nu, te nu liņ... Un kas ter pa šaņu muguru? kas šeit tur Kaulaiņu, kad tas to meesu?

Matīsiņš: Meesu, meesu - ? svarciņi -!

Pāvuliņš: Hahaha! tad ta svarciņi! Cik-cilvēki svarkibiņi!... Un kas ter kājā, Matīsiņ?

Matīsiņš: Kājā - Ko, kājā - ? (pee sevis) Ko tas Pāvuliņš ter cilvēkam nevīstaja - (jaceļ kāju un apskata) Man, man: redzi! Pāvuliņ! man jau zābaciņi kājā...

Pāvuliņš: Ļa, protams! nerēzeli zābaciņi! Kureem rīt tikpat šausmu-vērā, ka zābaku-ēnai...

Matīsiņš: Ļa, ta jau nu gan, brāl! vi, bet sāk, ko laci šāva: - Kā reizu reizām maizītes trūkst, kur nu vēļ ņemt laga apģērbiņu kur -

### 2. skats.

Bijušee, Bumburneeks.

Bumburneeks: (nāk no lakās puses, nevroši apskatijees) Labrīt! veci, lupatneeki! Ka? Dzīveji veeni, ko -? Vai nerēzējat

Atkalu ? ko ?

Abatisiņš: Ne ...

Bumburnieks: Pāyaus tavs! mani preemanija. No rumejam krustcelos satikties — ne Ka! Kur gaisā ecīkrejis, kur ne ?! — Ka Atsūtīja kungs tak vēl nāv bijis, ne ?!

Abatisiņš: Ne ...

Bumburnieks: Ne un ne! un vairak tu neprati, nezini sacīt! Ku Pāvuliņš ne salaiž vairs ne to pašu, ne! un Zaunāru laukā: šķiet sar valodu izpajuzo nakt paglužam noguleji, vajari runāsanos meitas-ļaužu pamielam no — — na! nepribēdīt sacīt, ko Pāvuliņš arsto peatarijis ... Ku tad nu jāsaņem aiz ūzeļa sajāsas jeartavu atgadījumu: lupas ar ķegonim (vecīša) linijā Krejā — kalnaka! Ēj! meitas, paklausieet: vaj ter nav Kārļa krīpstīts preeks malsanas — ko ?! Mana maltes stāv jau no vakar pusvēenas ļaužu ne Kārļa darba — paglužam plāna ūņa ... Pameklē Reģa, nu — ?! Šķiķ kārš! galvu veen nosvīrinā un ne atbild ne Ka ... Abatisiņ! vaj ter nav Kārļa garoziņa ? patausti ja tavam Reģam.

Abatisiņš: Ak, brāl! Ko nu ja manām: Manas Reģas jau ar to manīju ne satikušās, ne satiksees: ķeramīlēk ko pērkstoš tvēris, eeleeku tuļļi visrožaka veetā —.

Bumburnieks: Nu tēvs! ar jums nav nemaz vērts — ķe tālu ne no abeem Krejā un ne pēc Kunovziņa: — ar jums nav ne maz vērts —!

3. skats.

Bijušee, Atkals.

Atkals: (celas omingrokā ka leelceļu no Kreisās puses, pee sevis) A — a — ! ja, Krejā jau jau see visi trīs (tīk) kumas nodarušāka (paseeki) skuķu-laiciņi (ar vaļneekeem) Ēj! brāckas, nu! Kam zobens — ? man šuramais — Lūk šķ! (ārā ar tomiņu) Laimes-mate man, mazleet, pasmaidīja — lūk šķ! ūsmu eeveroja, Radestveenas, vaj Svētstveenas — nakts ceļinieki — pratīja ļaužiņi: olazin Ko pazaude! un ta atlec izsalkušam, ne cerot ne gaidot kripši —!

Bumburnieks: Ku tukšo maiseliti atradi — ? tu — ?!

Atkals: Ko! nu ja, atradu es! kā var jau no ārpuses zatausēt, kas se Kas preeks, (Kaķa zobu vēdekļa rokuti ar krejeņu.) vai ceļa — aktivizēti ši i i !! aktivizēti i i i !!

Abatisiņš: Ko nu ta! (nāc tālāk, Atkal: Nav vaus āpri jāņu, nāk tas ļaužu Devejs —

Atkals: Lai nāk! un ja nāks, spruksim Brūnōs —

Bumburnieks: Ku gaidīsam, Ka jau norunāts uz vinas vilpošanu. Bet lieko nu, pavaņģi nu, kas maiseliti —

Atkals: Ka, ja! pag, tuļļu krātiņu — urrā! (Krota celā-somiņu, un Kaspar klingeri un Kārļa grāmatas vilkšķ.)

Bumburnieks: Devejas ceem-maizes: klingeri un abeceē —

Atkals: Nu ja, meesai un garoņu. Bet ņe nu —! (Jāla citeem valneekeem klingerus.) Ņemeet nu, ēdīsam tik nu —! (viņi ēd)

Abatisiņš: Ak tavu ģārdu Kunosiņu —! Ko leelkungu brokastis: jaalceet Dēvoņu! un devejam —

Atkals: Ku — pazaudējam!

Bumburnieks: Urrā! lai dzīvo maiseliņa meegaiņais pazaudētājs!

Atkals: Ku, vajīši! nu lūkuļu pēc Tēva-Tēvu ceraduma ja noskaita ari kādi — „pa-ēdamee pakaļi" — Ko ?

Bumburnieks: Bet ja tik Kārļa no manis vīņus vel prot ... (pee sevis) Pāg, pag! (uz Pāvuliņu) Pāvuliņ! Kas vi ? vaj proti ari vel Kārļus pakaļus ?

Pāvuliņš: Kas Dēvoņu teesot! ne ...

Atkals: Ku Ka tad ar kaušķeem Kārļ ?

Pāvuliņš: Ak, ķeinzel! tikai veenu veen vel atminos ...

Atkals: Kuru ?

Pāvuliņš: Astato! ...

Bumburnieks: Astato — astato ? nu sak veens cilveks —! acumirkļi nemaz vairs ne-atminos — Pāvuliņ! izskaidri jel —

Pāvuliņš: Lai pročot ... „Kas astotais kaušķis: — tev būs to visnelaimīgako leeciņu dot ... pret tavu tievoku ..."

Abatisiņš: Pāvuliņ —!!! vaj Ku traks — ?!!

Pāvulinš: Ko tu kleedz ?! pats drakš —
Atkals: Skatisiņš nobijās no tava „atkal kausļa —"
Pāvulinš: No manis ? un kāds tad jums —?
Atkals: Dēv ne kur nepateesu leecibu dāt pret tavu tukšku —"
Pāvulinš: Ak jā, muļķi, aunu galvas: Skarus un citus sen-sen laikos skaitīt, tā arkal kausli, ka jūs skaitaat: — bet nu jau tad atkal sen, sen cita leeta... (ņem veenu gramatu, skatās, skirsta)
Atkals: Ak, ko nu —! viņš jau apmulsis: ilgi jelsetā dzīvo tam.
Bumburneeks: Apmulsis: ne viņš: Viņš tā jūs ne doma, kā vaiaka, viņš pārgalvops, un vaiaks ne kad tad tas pats, ko stāsta jaunskungs — varbūt nāv viņš gļēžulis
Atkals: Ja tik jau ne nāk manēdžs — kā viņš ne tad kapelots. kā tēlo kāzās.
Pāvulinš: (laiza) „Kasti manim, Gaujaviņa, Gauja, jel neceeti Klus' —
Atkals nemierojami ne sveramī! Dēv dzeesiba. Kur aug, mana lāgaviņa, Vaj tu vīz jau leela bus —?! Tee jau nav nē, nē —
Atkals: Ko tās Skatisiņš nemāk sadzīvot —
Bumburneeks: Tīri ko brinitees —! Un Pāvulinš ķeeķ, ceenas laikā zvaigznes skaitaam.
Atkals: Lai, tā leekās —
Skatisiņš: Esam labāk mēs ari vidi uz kazarmu, nekā te tā —

Bumburneeks: Uz baznicu —? man jāpelna maize —
Atkals: Nau tapat, seevai, berneem, mājā, nav it ne neeka, ko graust —
Bumburneeks: Bukt tēk uz musu darba un pelņas-ceņas reiz nācis —
Atkals: Nu vairs ilgi ne kur, ko gaidīt. (zvanīšana beidzas)
Skatisiņš: Bet jā nu nesagaidītam ne ko un ne neeka: jā atzeņa kungs arteri Bumburneek, lūk, kās darba vajaga pēc

Skatisiņš: Da, tā Pāvulinš: jeelasees — jā — treescees-labāk, nekā tad skaitīs — vārdus teikt — Lūk, še vel veena grāmata — teiga, klasi to ari —
Pāvulinš: (laza) „Viņš Dzimis un Slīm — uz vrevsnes — Rīt nāks — Gaujaviņ — Jaunāj laukā —
Skatis: Kam — vaiaks ne la — tīs, ja musiskam, vaj ari ja — citiskam (Kaut ķer tēk to gaisā — pakšķaušalgē — skaloteet —!
Bumb: Ne plāpājeet — ! ✱

Skatisiņš: Tā, ka tā leekās — ja viņi bez ne atbraucšanās — ! — jau! zinu... Un pēc ne daudz brīžeem būs šī original-eksemplāra" zīmakums rokā — hahaha! (Sejās uz sevķeli pee ozolina, zem naudas — Kāli uz ķešas un uz kaķes vaiaka jāpeņem naudas gabalus, ko uz stārpā veens sīnitrubeļu gabals un nu tos, šķirstas un skaitas un eesvilpojas: valineeki zināk uz meža, paleek meža malā stāvat, raugās uz Auzeni)
Atkals: (uz Bumburneeku) Eeķ Auzeno kungam atkal daudz naudas klāt — cik viņš turīgs —!
Bumburneeks: Bagātneeks! un ne tikai turīgs veen.

Pāvulinš: Ko tu kleedz?! pats drakš —
Akals: Skatisiņš nobijās no tava „atoļa kauļa" —
Pāvulinš: No manas: un kāds tad jums —?
Akals: Tev ne kas nepateesu leecibu dāt pret tavu tukšaku —
Pāvulinš: Ak jā, muļķi, aunu-galvas! Skaņus un citus sen-sen-laikos skaitīti, skaitīti, ta, astaļais kauliņ, ka jūs skaiteet: — bet nu jau tad —

Akals: A
Bumburne

Akals: La
Pāvulinš: (
Akals: Ta
ne morojam
sveram!
Tev dae
Skatisiņš:

Pāvulinš: (
(las

Skatisiņš:

Bumburne

Akals: Lai, zvana jau! laikam pēmorest, nu sāksies Tēvi Dēvaršneeki eet garam.
Skatisiņš: Ka tad, ka viņi tik gliži zoreiz zvana: zvans, kā zanc, ka aicināt aicina veen, nākt uz Dēva-namu!
Akals: Ko tās Skatisiņš ar nemāk sadzirdet —?
Bumburneeks: Tēvi ko bīnieties —! Ka Pāvulinš spēlēt, deenas laikā zvaigznes skaitam.
Akals: Lai, ta leekās —
Skatisiņš: Esam labak mēs ari viņi uz baznicu, nekā te ta —

Bumburneeks: Uz baznicu —? man jāpelna maize —
Akals: Man tāpat, seevai, berneem, mājā, navīt ne neeka, ko graust —
Bumburneeks: Bet ka tik nu mūsu darba-un pelņas-ļaudis nāc-
Akals: Nu vairs ilgi ne buet, ko gaidīt. (zvanīšana beidzās)
Skatisiņš: Bet jā nu nesagaidīsim ne ko un ne neeka: jā steigna kungs ar ļaudīm Bumburneek, lūk tās darba vajaga pēc ļaudīm tik tāpat pa-aujojees veen lūku, ko —?
Bumburneeks: Skatisiņ! ne mocees jel ar pārgudrību: — viņa ļaudis ne pavisam nevēlas — Kad es tev saku! (ar roku skaņu garu svilpošanu) Eņķins —!!
Akals: Nasvilsojās —
Bumburneeks: Lai tai ir mūsu sauceņi —! Ka Troicka-Kunelis —
Skatisiņš: Tās sālijas — nav kāsēju!
Akals: (Mēža ceļa —! (zem somiņu gramatas)
Bumburneeks: Aa, žigli, žigli!
Pāvulinš: Skrej veen, skrej! Ē jau vis ne nepaliksu — (ee-eeb visi zēbri pa kreiso roku mežā)

tikai viņa turēšana mums ik ruzam
varēja: jus turēt to aztoto ka, ka
4. Akals: viņš rakstīti stāv, es aškal ta, ka

Aurens, velak Bumburneeks, Akals, Skatisiņš, Pāvulinš, tad
Aurens: (nāk ātri pa ceļu no kreisās puses, skatās ķēsas pulkstenī) Nu —
„Jasteer vels — ka es nozebojees! Neegamāte vainiga. Sngajus svētdeen apsaņēmu laiku, noklausijos jau sarunāšanā, un nu —?! ne ko vel. Paliņi man bus, tur nav ko kitees... bet ka es viņus vis dzenšak lai eeteicerinu, ee-ēdienu... Ka viņi bez neatrausanās —! pag'! zinu... Tur pēc ne daudz brīžeem bus ši, original-eksemplāra vinakums rokā — hahaha! (ķēzās uz sevēkli pee ozolina, zem naudas-kalī viņ ķēsas un viņ kales vairak pasvīd naudas-gabalus, ko uz klajā veens sintrubeļu gabals un nu los, šķirstas un skaita un eesvilpojās; vajineeki iznāk viņ meža, paleek mežmalā stāvat, raugās uz Aurenu)
Akals: (uz Bumburneeku) Cik Aurena kungam atkal dauz naudas klāt — cik viņš turīgs —!
Bumburneeks: Bagatneeks! un ne tikai turīgs veen.

Atkals: Ak tu glizná nautiņa!
Bumburneeks: Saukšķivel ne esam, šuvak ceļā nevēlētam...
Atkals: Ne, ne par ko ne!
Matisiņš: Pāvuliņ! tu alažin gudraks, teic man jel: kas tas vēl=sa=
kam=krāsainais ir? kāds kantes=vai kāds drēbes=gabaliņš, ko
Auzena Kungs, kā savas naudiņas klēpī, tā grozā un celā?
Pāvuliņš: Ejā! muļķi, nepazīsti ne naudu: tas jau simtrubļu=gabals —
Matisiņš: Vēlēšanīņ! simtrubļu=gabals —!!
Pāvuliņš: Tu tīri nobīstees, un kad viņš tev vēl kustu —?
Matisiņš: Kustu? brakais? Kur es lai ziņātu tik daudz naudas ķēkšķi,
kad man tik kāda pāra rubļīšu bijis —
Pāvuliņš: Brīnums: ko tu sev vēl tik daudz vēlees: —
Atkals: Bumburneek! vai tu zini ko? Bumburneek —
Bumburneeks: Nu —?
Atkals: Tikšķiņ es naudu dabūju redzēt: — tā man „bairīts" ne ēst un
ne ēst ne mazu vīpratu! un tev, ko tev —?
Bumburneeks: Aščiņus" ko mutē jau — kādēļ tev saku! (Auzens sviļņo)
Atkals (Bumburneeku at=kustams) Nu, ne skrej! neskrej, tu —! Es esam lēnam
prātīgi un godīgi pēc Auzena Kunga.
Bumburneeks (Atkalu at=kustams) Nu, lūk, še nu! manīsi tad, at=kus
no ceļanas un pats skreni, un man jau vissvētāmais ar Auzena
Kungu ja=sarunājās = ja=saleek pa domīm kaķā.
Atkals: Tad ko — tapšot tak man ar —
Pāvuliņš: (vēlk Matisiņu aiz rokas) Matisiņ! nu nāc jel —!
Matisiņš: Ēj nu veen ēj! gan tad es ar tapšot ēsēšakalas = (Auzens sviļņo
atkal; valīnieki ēd viņam it kā uzkrīkšot)
Bumburneeks:
Atkals: Sveiki, Lamanov
Matisiņš: (rēzā) ~~Labrīt~~, Auzena Kungs!
Pāvuliņš:
Auzens: (stumj) Labrīt! ko — tikai cēli veen! Nu, pēc tiks ar... Bumburneek,
vai ķēri ~~valīnieki~~, skaitīsim, kas ~~jau~~ šē bēs tarams?
Bumburneeks: Lo, Auzena Kungs! nupat mežā izskaitīja...



Auzens: Dabūsee tu manī lalu alyn, kad viņa notiks, ka jau es mīļais.
Bumburneeks: Sums nav ko bīties, Auzena Kungs —
Atkals: Gan būsee ar mums meerā —
Auzens: Un ko skaņa tava atlīdza, Pāvuliņ —?
Pāvuliņš: Tversu arī —
Auzens: Un tu? Matisiņ —
Matisiņš: Es? es arī to pašu saku, ko Pāvuliņš runā —
Auzens: Tā? un ko tad viņš saciņa?
Matisiņš: Lūk, jauns Kungs! no lēem tverameem —
Auzens: (pēc sevis) Gaļavs tīteris! — Nu ecēta atkal visi mežā ceļā,
bet ne vis tālu, ko varēt sadzirdēt, kas ņe tāpe runāts. Drīz
atnāks ~~x~~ divi cilvēki un nopērsiees laikam tē, kur es padla=
bam šēju un runāsees — ~~tā~~ ko ēēcēet labi verā... Sums būs ja bē=
ciņā, kas ņe vi runāt ticēs: Bet kad es svilpešu, tad stei=
gtees tik ķurpo, jo tad —! (māj ar roku; valīnieki ēd=ēd
pa kreisō un Auzens pa labo roku mežā)

## 5. skats.

### Erna, Lete.

Lete: (nāk pa leicelu no labās, Erna no kreisās puses) labrīt!!
Erna: Sveika! sveikpukšķit —! (abas apkampjās, bučojās)
Lete: Vēlveenreiz!
Erna: Lati labpriāt! (abas bučojās)
Lete: Vēlveenreiz —!
Erna: Un vēl veenreiz —!
Lete: Nu, tā! ... Ko tev, jaunķit, klājees —?
Erna: Labi! un tev —?
Lete: Paldies! ari labi — Bet ko nu ēēcēet pilī —?
Erna: Šķaidī —! No tā vakara, kur pēlavu=šķunēs nodzēra, ir veeee
laroni neēnās baidās — gluži, ko bez galvas!

Lete: Ta-ē! Bet no kā tad viņi īsti bij bijuši –

Erna: No rozēm, blēzēm, ugunsgrēk-šaušanu un šķēršļu no kā ne vel.

Lete: Ta-ē! Un vecie baroni arī ļoti bijuši, ka mans tēvs stāstījis, musu barona-namu uz suņiem ņemt.

Erna: Ja gan! Bet kā nu viņus klausīs-! Atceries, ka pēc musu barona stāšās ozoliņa un kā es tēv ~~aizlūdzu~~ stāstīju – Stāstīs

Lete: Atceršanās – (aiz šķēpa; Dēv-vārdziņi cēl, no lakas pudeles nākšanu uz krēsla puķi, pa zemes-ceļu garam)

Erna: Vai tavs sudrabu-apģērbs jau gatavs-?

Lete: Pilnīgi. Un tavs-?

Erna: Tikai pēdējā vēl jā-pieņem.

Lete: Ta. – Es tik tēvu, Erni, no tām jaunām pastāstīt –

Erna: Nu-?

Lete: Kā šķēršļu-skrējēji atnāca –

Erna: Kā ņēmāji-? nu, saki, ņēmāji!

Lete: Mēmi, uzmini-!

Erna: Ko nu zinu minēt, teic vien pēdē!

Lete: Ķēniņu Gerharda! un ņēmējs, atšķirībā uz barona-suņiem!

Erna: Ta, ta! ļoti jēdzīgi –

Lete: Stāvu kā bij Gerharts musu majā – vaj! Ka man pēc tam ģība –

Erna: Nu, ka-?

Lete: Māte ņēma uz manu, un meitu Leones klātbūtnē, tēlu stāstīja, ka vēl ne kā!

Erna: Kā tēlu-?

Lete: Mātes sacīja: „Sargies tu man vēl reiz ta darīt! ja nekaunīsi: cirtīšu tēvam vai ar šuri!...

Erna: (Vīzentēm) māmiņa jau ne kā ta – bet kā tad nu bij par ieročiem?

Lete: Lūk, Gerharts uz ņēmēju laiku, kur viņu nerēdzēja, vēl smukākstāpēj, ne kā viņš jau bij, un, Ruginieku kundzes tēvu šautrēs uz svešām zemēm un pilsētām pastāstīt: – es nevarēju viņā ne vēdzēm uzskatīties, ne nokaunīties: – Lūk! ta bij ta nelaime!...

Erna: Ak ta-! hahaha!

Lete: Ceļu-vēlēšanās atnākot – ta māmiņa sacīja – pēc musu tēva tapšat



vecentrieciņu parunāt, un es cēlos iešus tālāk stāstīt, ka ne kustat cilvēka vaj vēl ne kā trešrēķini, ka –

Erna: No lielāsēs, Lete! Galalē it nemaz: visi vēci cilvēki jau ir greizsirdīgi... (ņem uz ķēsas-vīzenu Kurenu un var Lete) Še, jaskrāsties labāk –!

Es cukuru ēdīšu ozolā

Lete: – no jaunu ņēmēju.

Erna: Nu-?

Lete: Ak Karsti laiks, man ļoti karsti!

Erna: Tikai vēsākumiņā grāmu ņēmējs...

(pēc ēdiena) Ja ne kur skuķēs ēēkšķīgs karstums (uz Lēdi) tik, ka nu bij arī jaunā ziņu-?

Lete: Krauji: krāsaini, Erni! cik glīzi musu barona kunga ozoliņš ja-audzis!

Erna: Hahaha! vaj ta ta jaunā ziņa-? mēr ķēdēt viņi vēl –

Lete: Ne jau, ne –!

Erna: Neuzdrīkstēs, ne-uzticies (nav) (ļaudīm)

Lete: Erni! Ka tu nu ta –. Lūk es tēv to grēkiņu pasacīt ka – (ēēklepojās)

Erna: (pēc ēdiena) Lēdes Kērsimees, ta le – uz nu tādu cilvēku ser nam prātīgi, karstiem sakneņiem pēc sakņēm...

Lete: Ja, Lūk, Erni, Zeltēzereeša ir atkal atnācis –

Erna: Kas tad-?

Lete: Hahaha! nu, meni, uzmini.

Erna: Ko nu zinu minēt, teic vien pēdē, kas atnāca,

Lete: Ozolcieņu Ķēniņš – jādas, tādas nepareizas ziņas.

Erna: Ir gan Karsts laiks... v –?

Tēv vaiksnis austiņā, ka uz teek nu ik nocirsts sarkata, un cilvēks no purpura sarkanēs –! Ja-pakaleens, cits atkal kleedz un sviļņo

Bet vaj ziņi Ko, Lete-? auc pastarpam: „sviļņo! kauc tu kaņaka,

Tu stāvēsi kungu vēl

uz nu tādu cilvēku ser

Sarēķ saka: Ka stāvēsi likti cilvēks, un ja viņš rāt- stad vaļš labs godīgais cil-

uz alaž, vaj viņu pasauli un ka tapat pat –: vecie baroni ne maz

kudināti – ta visi saka! – ja ta- pašas, tādas nepareizas ziņas.

Lete: Ta — ?! Bet no kā tad viņi īsti bijāt —

Erna: No rajona, blēzeem, ugunsgrēk-šaušeem un šķēršļiem no kā ne vel.

Lete: Ta ?! Un vecie baroni arī ļāvušies, ka mani tēvi šķirtos, mums baronu nāvi uz šuškeem nākt.

Erna: Ja gan! Bet kā nu viņus klausīs — ! Atšķirsimees, te pēc mēneša barona stāvēšā ozolāja un tad es tēvu ~~vedīšu~~ at

Lete: Atšķirsimees — (ņem vēzu.) D —

ni uz kr

Erna: Vai tas

Lete: Pilnīgi

Erna: Tikai p

Lete: Tā. — Es

Erna: Nu —?

Lete: Kā Zeltēr

Erna: Kā atnāc

Lete: Aiziet uzņ

Erna: Ko nu runā

Lete: Laiku gan

Eza: Ta, ta! Ļoti jā

Lete: Arvien kā bij

Erna: Nu, kā —?

Lete: Māte jaukā uz m
vēl nekad!

Erna: Kādēļ tā —?

Lete: Mātes sacīja: „Sargies tā
šķēršļu vai ar šķēršļiem!...

Erna: (Šķēršļi, māmiņa jau ne kad

Lete: Lūk, Gerharde vēl jaukā laikā,
tapēc, ne kā viņš jau bij, un, kā
uz svešām zemēm un pilsētām,
ne šķērpam nokļūtiet, ne nokļaus-

Erna: Ak tā —! hahaha!

Lete: Ceem-šķēršļi atnākat — ta māmiņa sa

Lete: Ta — ?! Bet no kā tad viņi īsti bijāt —

Erna: No rajona, blēzeem, ugunsgrēk-šaušeem un šķēršļiem no kā ne vel.

Lete: Ta ?! Un vecie baroni arī ļāvušies, ka mani tēvi šķirtos, mums baronu nāvi uz šuškeem nākt.

Erna: Ja gan! Bet kā nu viņus klausīs — ! Atšķirsimees, te pēc mēneša barona stāvēšā ozolāja un tad es tēvu ~~vedīšu~~ at

Lete: Atšķirsimees — (ņem vēzu.) D —

ni uz kr

Erna: Vai tas

Lete: Pilnīgi

Erna: Tikai p

Lete: Tā. — Es

Erna: Nu —?

Lete: Kā Zeltēr

Erna: Kā atnāc

Lete: Aiziet uzņ

Erna: Ko nu runā

Lete: Laiku gan

Eza: Ta, ta! Ļoti jā

Lete: Arvien kā bij

Erna: Nu, kā —?

Lete: Māte jaukā uz m
vēl nekad!

Erna: Kādēļ tā —?

Lete: Mātes sacīja: „Sargies tā
šķēršļu vai ar šķēršļiem!...

Erna: (Šķēršļi, māmiņa jau ne kad

Lete: Lūk, Gerharde vēl jaukā laikā,
tapēc, ne kā viņš jau bij, un, kā
uz svešām zemēm un pilsētām,
ne šķērpam nokļūtiet, ne nokļaus-

Erna: Ak tā —! hahaha!

Lete: Ceem-šķēršļi atnākat — ta māmiņa sa

Lete: Nu —?

Erna: Nesmu šķēršļi ne kad nekādi šķēršļi nebūs, ka pastāvēsim nu, un tādēļ nedrīkstēsim, ka pastāvēsim nu, un tādēļ

(Buco Lēti) Šķipalīši jaukā uz šķēršļu.

Lete: Jā, tu mans Kelne — kahaha! Šķēršļi vakar bij šķēršļi mūs mūža!

Erna: Ta — ?! na, kad tu gan bij Cauniņa!

Lete: Ja, ja, ne, bet velak —

Erna: Kad tad velak —?

Lete: Mātes jaukā un meitu Leenes klātē, ka vēl

Erna: Kādēļ, ta —?

veentrusēsim parunāt, un es centrošinoties uz viņu tuvinātāka.
Tikšu, ka ne kustat cilvēka vaj vēl ne kad nedrīkstēsi, ka —

Erna: No bērnības, Lēti! Tālak it nemaz: visi vecī cilvēki jau vī greizsirdīgi ... (ņem vī ķeizarīgo Kuvera un dod Lētei) Še, jaukā tēlot labāk —!

Lete: (ņem vī Kuvera fotogrāfiju) A —! Aprencka Viktora nolaidīgie! Un cik glīna!

Erna: Viktors nākšot no pilsētas pēc saveem vecākeem sērstees un palikšot tad tādēļ uz barona-šuškeem pēc mums.

Lete: Ta! Nu, kāds jau brangi! Un tad jūs gan vakarā kopēja pēcmo franču deju tancosiet!

Erna: Tik pēcmo? Hm! visas!

Lete: Visas! Bet vaj tad vēlies šāzdu citādu par lielu ēriņu-dāsi?

Erna: Vaj šaurenam?

Lete: Lai!

Erna: Lai vī, esmu viņu pilnīgi atradījusi, bet tomēr ķēdē viņš vēl —

Lete: Uz ķēdi cerat —?

Erna: Ja.

Lete: Nē, ņem lauvā, Erni! necik sen atpakaļ, tu stāvēja Kungu vēl šķēršļu šaušu ecēšļi.

Erna: Ja, nu jā! bet tēkai īsu laiciņu ... Ak! Kuvē nu tādu cilvēku ķēdē par muļķa-šķēršļu izvēdzēsies —

Lete: Nu, jā, jā —! Bet māna māmiņa šaubīgi saka: ka stāvēja Kungs-ēdāt vairāk pārgalvīgi, ne kā šķēršļi cilvēki, un ja viņš šķēršļi no-ecēšļāt pravietu un neceļeem, tad šaušļabi ģērbjāsi cilvēki bujāt turkstēt vainīgi.

Erna: Ak, ko —! Tava māte aizlidzīna, alaž, vaj viņu pasauli un kā tad nu ari ne stāvēsi — tu, ka tagad jāt —: vecie baroni ne mazgulēt, ķēķi uzbraukti, ķēķi uzlūdzināti — ta visi saka! — jā stāvēsi ne lūj viņeem ecēšļāties, šaušļi, šaušļi nepareizā ceļā.

Lete: Erni! bet vaj tad jāsteidzi ta —?

Erna: Ja, jā! jāsteidzi! Pēc jau tēkā nu ik nakti šķēršļa, un cik šķēršļi gaun, cik ķēķinājāt ar šķēpa-galaleem, cik atkal kļēdz un šķēpo un vecais baronu uz-šauc šķēršļiem: „Šķēpo! Kauties kā zaķēm!

nesvilpeo!! Dāuzās jēl! Kam tu šķipraKam nedauzās?! Šaun, šaun! Kam tu vairaKam veiz ne-vīžsaun!!

Lete: Vaj protees?! Nu saK veens cilveks—! (Uzvis Kaņu, gan svilpošanu)

Erna: Vaj Dēviņ! Leti! Kas tad ari te tā svilpeo?!

Lete: Kāda tu brucīga, bailiga—! Gan-pucko laikam kāds tavrumā un tee jau tā mēģa— (Deev-vardnieki atgaram)

Erna: Ne, ne! Gluži tā, pilsētavrumā; naktīs, kad svilpeo!! Tik Kaman ši svilpošana iznkreja cauršķirsti un visiem Kauleem!

Lete: Ej, nu ej! pilsētavrumā—?

Erna: Patees! Kā pa ciganu-mezonu, ja, tā Kā pa Kara-lauku un viņa apkārtni—tā trokšņo tagad naktīs apkārt Zelterzerpils!

(Dzirdatkal svilpošanu)

## 6. skats.

Bijušās: Auzens, Pāvulinš, Mākslinš, Bumburnieks, Atkals.

(Auzens nāk in-mezona labās, vaļinieki no kreisās puses; visi turējās jaunavām)

Lete: Erni! vaj Dēviņ! nu, kas tad un bus—?

Erna: Nezaparotu—!

Lete: Ko tee vineesite—?

Erna: Nezinu—!

Lete: Un Kā viņi uz mums raugās un Kāds tiK tuvu klāt—!

Erna: Nebīstees! Kas mums varKo darīt?

Auzens: Aizkaltvinet! jaunaviņas—Kā jūs veenkrusciņ traucejs, Ledmas nepieeceešami veenkrusciņ jums Kas ja-iznkaidro... ja...

Erna: Jaiznkaidro?!

Lete: Kas tad?

Auzens: Ja, redzeet, jaunaviņas! Kā tā at-klāti sevišķas leetas alažeis pārrunā, teem jeenak it nevilšus britiņš, Kur šī par-runāšana veenkrusciņ tuvāki ja-atKartō, ja!...

Erna: Ēz jūs, Auzena Kungs! nesaprotu...

Lete: Es ari ne...

Auzens: Nu, nu! nebīstaties: apsomajatees veenkrusciņ—?

Lete: Vaj jūsu izteiceeni par par-runāšanu—

Erna: Uz mums rēķinājās?

Auzens: Tagad, jaunaviņas! tagad...

Erna: Ja, bet Kam tad tuvāk klāt—

Lete: Butu Kāda interese?

Auzens: Hahaha! Nu, šim un tam, bet A sevišķi un visu vairāK—

Erna:
Lete: (reizā) Kam?

Auzens: Valfgangam, baronam fon Ahlhausenam!

Erna: Necilveks! Ko tu runā?

Lete: Erni, saraudzees!

Auzens: Nu, nu, nu! jaunaviņas: ne bīstaties! Es jaunavinas tak vel veenkrusciņ atminēsees, Kā viņas pakļāvās no ciganu, mezonu un Zelterzerpils—no Kara-lauka un viņa apkārtnes—treeca, ja!... Es musu vecee pilskungi vēlās, Kā jūs ari viņeem pašeem pastāstītu, Ko jūs tā Klajā laukā—

Lete: (Kritee ceļos) Auzena Kungs! apžēlojeeties, ne darieet mums tādu Kaunu: nedarieet mūs nelaimīgas—apžēlojeeties!

Erna: Leti! Ko tu tāri? vaj tu jeeprātā? celees tūliņ augšā! Kā tu tā varēsi paremoteet!—preekš tāda necilveka, tāda lupatnieka!! celies tūliņ augšā!

Auzens: Aj tāvu dēliņu! Jums jaunaviņ! nav ceretu ļoti vel Kāds cēraksta atzeeināšanās lūzeekļi, ne Kāpēc acumirkļīgais seen, ja!... Bet lai nu viss cits eeperecekš, pagaidām, jo mums jāiet tūliņ uz pili... (Uz vaļiniekeem) Es jūs esiet šo jaunavu, šoreiz un uz tikšanos paražoši...

Lete: Erni, Erni! apsomoi: to tur teviņu paražīkā lai mes ceļot uz pili!

Erni! man sirds Kraukšķus brūkst!

Erna: Saraudzees! eesam tiK, un ne Ko varam: pili jau vajadzeeja Zelterzereeņu Kungs un aizstāvi:—mūsu barons (Grūtāgs) eesam tiK!

(Jo celņu garam ejošee Deev-vardnieki, atslāja, kreisās, skotās)

Auzens: (smej ironiski) Hahaha! Nu, redzesam, redzesam! Kā Kas tā sauktais: musu barons Jorevz eespēj—hahaha! Tik Ka nu tam veenvara un spēks butu—hahaha! Ja ne klausiseet uz Kām peršam (zem viņa pēdas vālgus, ravās) naks tee te paliņā... ja...

Lete: Es ne varu! ne varu!... (zokas pret Deev-vardnieeem, Kuri A tuvu klāt peenākuši, instrūpējušies) Paliņā, paliņā! mums tiK pari varēs! Apžēlojeeties, šaisvacineetmes no

teem te necilvekeem

Atkals: (uz Ernu un Letti) Esam nu! Jāksam nu ecet, un vairāk neko.

Bumbuļneeks: Es ari to paşu saku —

Mātiņš: Pāvuliņ! Ko tev —? Es butu labak cauru nedēļu kartupeļus ēdis, ne ka pee pelnas vīramees — ~~naci~~ — pee tava te darba ~~naciņ~~.

Pāvuliņš: Ak, nesmilkšti jau atkal! Kas jadara, kas jadara...

Aizsens: Nu, jākat reiz Rudīteem —! ja ne —

I Dēv-vārdneeks: Kas te var labi noticis —? Lejceemu Letti un pils Ernu apelenkus valdneeki, ka vanģineeces — Aizsena Kungs tur valgu rokā — —!

II Dēv-vārdneeks: Lai Dēvs nogreeţ! Kas vel ne bus jā pieredzīvo —!?

III Dēv-vārdneeks: Tik gadījas jaunavas, ko viņas varbut ļauna darījuşas, ja, ka nu ar viņām to te apsēdās, to te —!?

IV Dēv-vārdneeks: Ak, ko nu tik daudz spreest un prātat, ko darījuşas vai nedarījuşas! Mūsu pēenākums izīsis meicas no ~~teem te~~ vārnakeem, no ~~teem te~~ pegelcem, atsvabināt ~~nepaşam~~ nāc! Tēns! nu tik kņaţi: visu uzbeztneekeem! Spersimees viņeem —

V Dēv-vārdneeks: Ja, izbreekšam apleneeţus uz kabru puşi un pavadīsim tad citi Lejceemu Letti, citi atkal Pils Ernu uz viņu sētām

Aizsens: Hohaha! nelgaţi, ari ko eedomājees —! Maisekļi, virtuves dauktaras tad! paţ, maz acumirkļos buseet, no jusu vaigiem vīzāri un speruseet jerom, ka zaķi, cits uz ţo un cits atkal uz to puşi. Atkapatees! Vel reiz saku: atkapatees —! (Aizsens ņem uz ķesas revalveru un şauj uz debesīm reiz; viņeeši atbrauj ās, seeneeši eekleedzās)

## 7. skats.

Bijuşee. Vīrihalts, barons fon Ahelhauzens.

Vīrihalts: (nāk atbrīvoja lelceļu no kreisas puses) Kas te par sapulci — ~~Ko par ko noticis~~ —? Vai kāda nelaime —? Ahilleet tak! Sveta cilvēka, kazmicas un pils tuvumā, tads troksnis — Kleegşana, sauşana, pēdiņa saukşana — kāda eemesla dēļ —? Nu, ahilleet tak! (Lete un Erna raud) Berni, jaunavīņas! Kas jums kaiş — Erni, un ka jus te — — runajeet jēl

Lete: Barona Kungs! musu paşu barona Kungs —!

Erna: Barona Kungs! mums tuk pāri dariti —

Lete: Abums tadas kaites un bedas —

Vīrihalts: Vai ari nu vel, kur es esmu ķe —

Lete: Ne, ne! jūs mums jāaliedzeeceet, barona Kungs —

Erna: Un mus aizstāvēseet —

Vīrihalts: Lūdzams! Teiceet, kas ţe noticis — teiceet, kas jums neērtības —

Erna: Barona Kungs! Lejceemu Lete un es — mes esam draudzenes.

Vīrihalts: Nu jā, labi — draudzenes — — Runajeet tik drusciņ! Klausieet man visu, ka savam tēvam, vai mātei un laiţe notiek, kas notikdams...

Lete: Abes ar Ernu, barona Kungs! svētdeenas-rītā ķēzņeez ţe sakteekameem un tad —

Vīrihalts: Ja, nu jā: sakteekateem un tad —?

Erna: Par ţo un par to, ko nu Kabros uz mums peedzīvojuşi, vizuļa-jameem...

Lete: Un ta tas bij ari ţorit...

Vīrihalts: Laki ļoti laki! Ko draugs draugam, cilvēks cilvēkam ir ta visu labaka, visu augstaka manta ţai saulē, un: — vizuļošanas deenam ar abām viņēs mantu mantas neapsveram mantiņi angļi — zināms! ja viņi ne tiek, ko ne kur puşei, velti valkāti... Un nu, tālak berni —

Erna: Barona Kungs! mes runajam ari no Kalterzerpils un no pils-

Vīrihalts: Ta —? nuja, zināms... (Kungeem.

Lete: Erna man stāstiju, ka —

Vīrihalts: Nu, laikam ka pils tuk naktis apsargāta: ka sargi dauk reiz ā nejauki troksni, kleedz, ka —

Erna: Ja, barona Kungs! ja, to es Letei stāstiju, bet ka jūs to zināt —?

Vīrihalts: Hahaha! Ka es ţēlu —? Nu, mans berns! es jau ari pils vīrs-vojs, un ţēlu ik deenišķeem notikumeem tak, ik vēens cilvēks runā... Ja! Un tad —?

Erna: Un tad ţēlnaca mans Aizsena Kungs ar vaţineekeem —

Lete: Teikšanu, ka mums jā-ceļas ā kalnā uz pili, vecaem pils Kungeem

pastaskit, ko mes padlabam ~~ar~~ runajuşas: es ar
Erna: Es jo ne ceşot ar viz un brivpratiji, tikşot mes —
Vinkalns: tikşot jus — ?
Lete: Jaseetas un no valineekeem uz pili aizvestas: ...
Vinkalns: Auzen — ?! (paraw eijuşee Deev-vaardneeki peenak, apkaa-
jas; viņu starpā ir Guşņene, Skabeņi un Auz-azīte)
Auzen!! Ka leekas esat jus savu vispredşigako samaņas
pileenu paņaceşuşi?!
Auzens: Esmu tikai mana Kunga un maizes-tēva Volfganga
barona fon Abelhauzena pareniņş un padevigs kalps...
Vinkalns: ~~Ka~~ Tad ceetroşinajaties pee saveem nedarbeem mana tēva vardu
minēt? — ~~ko tas nozīmē~~ Ka jūs to ceetroşinataes?!
Auzens: Es viņa praveli ir noticis — kas şe noticis?...
Vinkalns: Lusu vardi skan pee morgeem!
Auzens: Mani — nedomat! Drīzak kaut cita —!
Vinkalns: (pee sevis) Liekas şim bij man tas-cilveks preti... bet ar ko es
viņu nicinu — eenīstu-beengaliş eenīstu!
Auzens: (pee sevis) Liekas şim es Vinkalnu tikai eenīstu... bet ~~vaaetu~~ viņa tagad
pat ~~viņa vardu~~ ... ~~viņa nozaru!~~ ... Kāpēc şeņşas manu tēva! — mana
aceniņa lakeļa, labeliku ~~nozagt~~ ... (ko es viņam atdarinu —
atdarinuşot laizam | Legi-atsi, ne kad vel ar esat pateesi.
Vinkalns: ~~Ko tu runajeet gel ar~~ Kungs, ko jus runajeet un ar ko jus tu-
nojeet...
Auzens: Ko es runaju, un ar ko es runaju — ? hahaha! Skaut cerokšņus
ir alaşiņu — taisnibu runat, kads cēlees? nerunu galvat...
Ar lauķeem kāpuceem neesmu lidz şim macejis sarunaties, tad
tikai ar kadu Kriu cilveku... ja...
Vinkalns: Auzen —!!
Auzens: Es man saucu...
Vinkalns: Caur savu bezgodigu un ne-aizkeldinajamu uzbreşanos
brugejāt jus ser celu aiz — „resteņu!“
Auzens: Na, un —! Ar manu speku ween — ne! ne kad ne! Bet jūs un

rodas laipni peepalidzetaji — hahaha! Un vai Jumajeet
Abelhauzena Kungs?! Ka kads varinieeris „ķeksi-ķeksis — ?! Ak, us
jaunu ne! Leelceļš tadeem jau sen uz citueni gatavs — !! Velu
no saras jeuses viskarstako eetiņu — !! ja, hahaha!
Vinkalns: (pee sevis) Deergan —! Vel vairak, ne ka deergan —!! Tada pa-
zemoşana, nicinoşana, tik dauţ lauţu preekşa... Bet nu,
vai viņş, jeb es... veens no mums atstās vel şodeen Lelterzerpili...
(uz Bumburneeku) Kas jums vi par vardu?
Bumburneeks: Bumburneeks, barona Kungs! Es şe vi ari Atkals
un Matisiņş, Pāruliņş —
Matisiņş: (pee sevis) Veletas kut vai deezin kur —! bet ~~ar~~ tik ne-
Es nu şis tads Bumburneeks, ackad mes ari vel manu vardu,
Lai Deevs-nogreeş —!
Vinkalns: (uz Bumburneeku) Es jums lūj no Auzena Kunga noteikti
şīs jaunaras, ka apceetinoklas novest uz pili!
Bumburneeks: Ja, barona Kungs!
Vinkalns: Bet nu apsteajeet: apsargajeet un novesteet tur-vinu pasu...
Atkals: Lai, jā! barona Kungs, tas maza leeta...
Bumburneeks: To jau mes varam un smuki un glīţi uztaisit —...
1. Deev-vaardneeks: Lūk, lūk! lauţeni, kas şe jau galu ņem —!
2. Deev-vaardneeks: Lai! jautajeet alaşeiu veca: — „Kas Abram bedri rok,
pats krit ceķşā...“
3. Deev-vaardneeks: Nu, kas nu mums Lelterzereeşeem, tam muşu ba-
rona Kunga vaţihas un valdihas, ne kaitet —!
Matisiņş: (uz Pāruliņu, paklusu) Pāruliņ! kas tev ~~ar~~ Es ispeju smuki kruţus ta kā
merzeju eemetees, ka — merzeem pilnas
Pāruliņş: Cerat suni virsu —! — — speju tik ko
Vinkalns: Es jūs, Letiņi, naceet sarai Jaunzemei, Ernai, lidz uz
pili; pavinoşu jusu vecakeem, ka esat pee mums...
Lete: ~~Lai~~ Paldies! barona Kungs!... paldies sirsnigi!

elpot —

Skaļene: Guļņem! nu vairs no barnicēs ceļanas ne kā—! skreesam
Ļik nu ar zeņu uz Lejiceemu—
Guļņene: Ak zeņu kas ļe noticis—!
Auzu-ārnis: Jāš—tās tās man preeksā tiksat—tas jau gan!—(
Veinhalts: Biju pirmak ceļā uz "Vilkalnpils" bet, brokņozīmīte vi-
dzirdis, nevarēju (braukt garam, nu ņemsu sev ceļu atkal atpa-
kaļ uz mājas. Skani zirgi un rati lepnāt ne tāl uz mani gai-
ļo,— nu tad, nacest berni! (aizcet ar šeti un Ernu)
Sapulcējušee šee-vai šeeki: Avrā! avrā! avrā! lai dzīvo ilgi, ilgi!
Lettereeceņu barons!
(Bunkuvneeks un Akals tukšās šuvieņu uz aizceļanu
mudinot, bet tas atgruž kabu uz savu roku un eesteidzās
pats pa labo roku meža)

---

## Ceturtais ceļeens.

### I.

~~Ostaps~~
Auzens.

(gara peleka mēteli ģerbees, apsviežu jasta, mela platmale galvā)

Pa labo un kreiso roku krumaiņs meža, visu pļavas. Pa labo roku s
nav ģuņis. Pa kreiso roku, vairāk eepreekšā, krum-malā līzens ak
mens. Dibena zeltezers, pāsā ezermalā neaizmirsteles un ezerā u
ļens-rozes redzamas. Aiz ezera, at-tālumā redz Zeltezerpili un
barnicu kupolu koku starpā.)

### 1. skats.

Auzens.

(gara peleka mēteli ģerbees, apsviežu jasta, mela platmale galvā.)

Auzens (ceļ krum-malā zemē, elkonu uz akmeni atbalstejis) Pāsaule-
manos maja... Velns— mans pajumtes... Drestrōj zeme jau



šaņu laiku nakt mana at-šķiras veeta un kaut celms vai ak-
mens manī galvas-špilvens bijis... Ieu tas tas nu kuš un paliek...
līz kamer manas acis-lepsees muža meeģā... Bet kapēļ—? (eekliegš
šameeš) Kapēļ tas tā—?! ak!... Kam to lai stāstu šuvēm!?... Man
nav ne veenas cilvēka šveeceles, kas beetu mana... un kam manas
beetu šķelšlaki, ka šava... Ieu mīļat ar tīk laipošat ar kaut
cilvēku iz-runātos— izkratītos... Šuvēnas man gan... gan-
šas, šīlas šuvēnas... bet ne veenas ausis... kas uz viņam vecīšu
vīrēšu... (raujās šlēvām, veenam acīm uz akmeni) Ej!!!
aukstais, ceetais, leelais (meņģis—!! Kas ir? vai tu varbut
nevarētu, negribētu uz kaveem acumirkļeem tapat—cilvēcīgi!?
kas ir: ziņkārīgs?... un vai tu negribētu, ne-eeršāt uzklau-
sīt, kas man mīļat no Lettereceņeem:—kaveem radīneekeem
un no Lettereceņu baronos:—tava bralenos... un no manis:—
viss nakaļaka... nakaļa... nepreeceņami pastāstams... Nu,
kas ir? vai ja—? tu neleegsees dzīvēt!? ne!?.. Nu, tad:—Es—
Valfgangs Auzens... es ne ermaņš manim prāti ne kas
nevajejis... bet vigļas vēl tāpat es vajadzīgs un ieņemts uz iz-kabuļa-
reem radīneekeem "pa leelam preestavnieciņam"... Es (nezinu)
kas manis tēvs bijis... un tas vai ir kaveem radīneekeem, kā tavam
bralīšam pagalam preestavnieciņam
esmu?... vai leem kaņeem vaipeem kaveem uz iz Ko-

Skaļene: Guļņen'. nu vairs no barnicām ceļanas nekā -! Skreesam
Ļik nu ar ziņu uz Lejiceemu —
Guļņene: Ar ziņu kas ~~ka~~ notiecis —!
Stuv-ānitis: Jā - tāvas man preekšā tiksot — tas jau gan! - (~~aizdedz~~)
Veiholts: Bija pirmāk celā uz ~~Kreslenu~~ Lilkalnkāls " bet, brokastojuma dēļ viņš
dzirdis, ne varējis braukt garam; nu ņemsu sev celu atkal atpa-
kaļ uz ~~Kreslenu~~ mājām. Skani zirgi un rāti lēkat ne tāl uz manim gai-
ļām, — nu tad, nacēt kerni! (aizsēt ar Šeli un Ērnu)
Sapulcējušie ļeel-vordneeki: Urrā! urrā! urrā! lai dzīvo ilgi, ilgi!
Lettereeču karons!
(Bumbuļneeki un Akmeņ-lakāji ātrumā, uz aizreešanu
mudinot, bet tas atgruž kabuļu ar savu roku un cerēdzās
pats pēc laika roku meklā)

---

## Ceturtais celeens.

### I.

~~Istaba~~

~~Stuvens~~.

Es nedrīkstu mana tēva vārdu minēt; un tas
raža tava ~~krāsaina~~ vissarkanākā, ~~Ku~~ (tavs ~~krāsaina~~ sarkanieku) Krutis: —
eliksīru preeku..... Lai man nav ne brāla... ne māsas
... ne radu, ne draugu, kas man kādu silti, mīļu vārdiņu
jel kad būtu teicis; — ~~bet~~ ~~pēdēja~~ (Launumā, cietsirdībā, ne-
taisnībā — ~~jā, tīrā~~ ~~tā~~ turpretī) esmu apdāvināts ticis, bez
gala un bez mēra...

Šajā laiku naktī mana atstātas vietā un kāds celms vai ak-
ments manī galvas šķilvens bijis... Lai tas tas nu kas un paliek...
līdz kamēr manas acis ieslēgsies mūža miegā... Bet kāpēc? (ceklēja
Vanees) Kāpēc tas tā —?! Ak!... Kam to lai stāstu sudzēt!?... Man
nav ne vienas ~~cilvēka~~ dvēseles, kas būtu mana... un kam manas
būtu bēdas, kā šaros... Lai mīļāk ar tām lokšerāt ar kādu ~~celu~~ cilvēku
cilvēku iz-runātos — izkratītos... Sudzības manī gan... gan-
ras, žēlas sudzības... bet ne vienas ārā... kas uz viņām ~~vienu~~ vienīgu
~~Klausītu~~ griestu... (raujās šķivām, vienā un acumirklī manīgais) Ej!!!
aukstais, cietais, leelais ~~mēness~~ bezbrīnumu —!! Kas ir? vai tu varbūt
nevarētu, negribētu uz kāveem, acumirkļeem tapšāt — cilvēciņ!?
Kas ir: cilvēkāriņš... un vai tu negribētu, ne-ecerādīties uzklau-
sīt, kas man mīļāk no Lettereeēšeem: - šāveens vaļineekeem:
un no Lettereeču baroņu: - šāra bralenes... un uz manis:
visu nakšņošanu... nakšņo... nepieeceešami jautājums... Nu,
kas ir? vai ja -? Tu ne leedzēsi dzīvot? ne!?.. Nu, tad: - Es -
Valfgangs Stuvens... es ne esmu manim priekš ne kā
vērtējis... ~~un tad uz tādam augstam, bralenam, vaļineekam~~ bet vienkārši tā, es vajadzīgu uzskatīju
~~pār leelu~~ pār leelu peetaurisanu; Es (nezinu,
kas manis šķērs bijis... ~~un tad uz šķērsu ar šķēršu vaļineekeem, kā šāros~~
bralenam pār leelu peetaurisanu
esmu)... uz teem kašķeem šķērpeem šķērejeem, uz iš Ka-
brasām... Man nav ne brāļa... ne māsas... nevienas
kas man kādu šķērpeni vārdiņu būtu teicis; - bet šaubas, šķēles, nelaimes
ne draugu... ne vienu labvēļa — — Kā!? ne vienas —!?
vārdiņ, zīmītes, bez gala un bez mēra nesās uz ceeti...
Bet vienā kāk šķērš reiz šķij —! caurums galvā!
Man nav ne vienas — uz kāt mazāknes bij —! bet... jā, viņš tikai pār-
vērtās... un tikai pār tam... (rauj) Stuven!!
(uz celas ātri) kas tad nu!? Kas šķērš tē šķiz karsto
šķirst gar vaigeem remī!? Kaunees, vecais puika
Kaunees —! Vai tu nesaldā, erkšķainā likteņa lāsē grī-
bi par glēvuli, par kāšu tapšt, kur šķērs tagadējais šķavot-
lis no šķēris prasa: - kas tu vēl ceetāks ne kā vārds, kas tu
vēl aukstāks, ne kā ledus esi!... Cilvecīgas jūtas nesaderas ar šķēr-

kā-laukā, viss kvarterī cilvēki:- tā sauktie-Dēvā-dēvi-ņi prašīnuši... tādēļ, nost asaras! jums jākalst manās-acīs uz mazīgeem laikeem... tuši stunda laiviņa peršķ, kur Lel-un mīkstsirdīgas-stareem veetā bijusi manās-krutīs...: (un traukts) kas tas-?! Dzirdu balsis! kur-vaj-ne-devkajaņce mežoņi turumā!? Bet viņi nedrīkst! nevens nedrīkst mani ņemt! prom, mežā eekšā! (ceeteiņās-mežā pa labo roku)

2. skats.

Matīsiņš, Pāvuliņš, Bumbuŗneeks, Atkals (visi četri nes-paras-kartis, Bumbuŗneeks priekšgalā, ināk viņi mežā-nav-kreisās-puses-ieeņ-pati, citi vaļineeki vel mežā)

Atkals: (vel aiz Kulisēm) Špruuuuči! Špruuuuuuu!! stoi! nevi-malčik! stoi! Mer citi karšu-nešeji nešaut vis-zviņa-kuyas-

Bumbuŗneeks: (nāk līdz skatuves-vidum un tad atskaņās) Kur-ver-atkal ne-veža-šugar-!

Pāvuliņš: Lūk! Atkal! Ko tu vaļuji-!

Matīsiņš: Ak ko nu Kiricinateet! ja-atpeņās tik pat reiz vi, tad-gaļu-ņemsiet-noriķsojušeem"-

Atkals: Priekšgalneeks skreja, ka tvaika-kumelis, un neciņņu, necelmu bet-dabūjis- un lai lauzam mes-citi-ser vaj kājas-nost...

Bumbuŗneeks: Ne esmu vaiņigs, lejceemš nāteica, ka lejam" eet uz leelceļu varot ar tādu nešamo karavīru braucējam un baidīt zvirgzdus-saprotiet tuto!-

Atkals: Nu jā, jāņ. jā, Bumbuŗneek! Bet špersam nu-jau-Kavu-ņu kārtis-lepat uz-kādu brīdiņu-Lepat reņģi.

Matīsiņš: Lai, atpeņāsimeeš-

Pāvuliņš: Uztaisīsim pīpes-patreeksimeeš!

Bumbuŗneeks: Nu, manis-peē-! Bet jūlīk nenoreibojameeš, jēls-meŗmalā nonakšt. (leek kartis zemē)

Atkals: Ne šņaut-! Vis-cits-jau-svetku-veetā gatavs, tik Kavu-jaeem vel uz-sleenami.

Pāvuliņš: E! man pleecs-no nešanas, ka svilst, ka karst-eem.

Bumbuŗneeks: Ka jau pleecā galdiņa uzlejam, bet jā tu kutu-kaču puš-sinīti, vaj vel vairāk gaļas-apraksi-ņai pasaulē esperuciš-leic! ko tad mācētu dzīvot, ko?!

Pāvuliņš: Ko-?- lūk ter laikam viņš-viņi-laiki kutu pa-pratas-bijuši- na! tad jau gan-!

Atkals: Ujā! ko nu velcēt "nirvaņu-kaulus" "saulītes-gaismā-ujā!!

Matīsiņš: Es ari nešaperu, kas tur kļaut par gudrību...

Atkals: Preecasaneeš-lakat "braķenas" par šo deeneņu, kur visi Lielvārdeeši un viņu barons kus-Atkal lipsmi kopā, un kur mes, kaut mazāki kusdami, nestāvēsim vis-tukšām, sausām mutēm - ja! preecasaneeš un ne-ņukstīsim, ne bakstīsim veens, otrs un ne "praulu" ne cita pec ka-!

Matīsiņš: Nu jā, nu ko tad-! Ter, Atkal, brāl, pilniņa taisnība.

Bumbuŗneeks: Ak! kas-ta nu ne-ērt par launi, preekšneeku-lielmaņu turēmā, kad leelāku, lielāku kumosu, kā-šu šķiļāku, gārdāku malku reiz norijuši! Iznāk kumoš-pec tam, citreiz, vel gaužāks, ne ko pa preekšu- gan-redzēsiet! Un tas tad ter cilvēkam kas-vi ko kārt, vaj ne, pavīsam ne beņā it ne veens...

Pāvuliņš: Nu, kas-nu lo tad-!

Atkals: Vajdzi, draudziņi! nav jau "arī" pīss pareizi, uz otra beņā-ņam jēls kad ceret un pēlaistēet... Ko vecais barons-pat!- beņājis, tā beņājis- alāzies, par Aizsena kungu, ko savu Kriņš-vīru — bet, jā nu! kas tad nu pec vi-naca-!

Bumbuŗneeks: Ja, nu-!! Kam Aizsena kungs-sakšķībojās ar musu baronu! kam lai viņš tik pārgalvīgs un uzbrieka ne-

ha=laukā, viss=kvar ter cilvēki:- ta sauktee- Dēva-ber=
ni pazinuši... Tapēc, nost asaras! jums jāsakļaujas manās
acīs uz mūžīgeem laikeem... Un ši Rumša lai viņa pēdējā,
kur šēl=un mīkstsirdības=stāreem veeta bijusi manās
krutīs... (uz traukti) Kas tas—?! Vīrieša balsis! kur vaj ne
un noskaņojuma vidus=patmiņas=pīleenus: šu=
ros=uz saldās, kas mani te tē (raksturo uz Bruņinieku
cauri manus bijušo=iedvesmojuma) kā ļoti tīri tēlota
un riegšus rūga — noskaņojuma vidus pa=
visam tīkama — jā, Rutiņ — Dzer

Bumbuļmeeks: (norāda uz skatuves
atkal ne — veza=dugat —!
Pavuļiņš: Lūk! Atkal! Ko nu vairuji —!
Madīsiņš: Ak Ko nu Rūcināteer! ja=atjaunās tik pat reiz vi,
tad gaisā zemes noriksojuļeem —
Atkals: Preekš galmeeka skreja, kā tvaika=Rumelš, un neciņu,
ne celmu beržams — un lai lauzam mes=citi ser vaj
kājas nost...
Bumbuļmeeks: Ne esmu vaiņags, lejceems nāteica, kā lejams
eet uz leelceļu varot ar tādu nesamo Rūdam braucejam
un baidīt zirgus=sapriecāt tautu! —
Atkals: Nu jā, jau, jā, Bumbuļmeek! Bet apsēsam mūsu Kauņa=
gu kārtīs lejas uz kādu brīdiņu zemē.
Madīsiņš: La, atjautīsameeš —
Pavuļiņš: Uzlaižam pīpes — patrieksameeš!
Bumbuļmeeks: Nu, manis pēc —! Bet jālūk nenoziedojameeš, pēc=

99.

mežmalā nonākt. (Iet Kārlis zemē)
Atkals: Ne šņaukt —! Vīs=cits jau svetku=veetā gatavs, tik Kaņoj
aceņ vel uz=sleenams.
Pāvuļiņš: E! man plecs no nesanas Kā svilst, Kā kārst veen.
Bumbuļmeeks: Kājam pēcnā galdiņa uzlejam, bet jo tu butu
Kādu pus=simti, vaj vēl vairāk gaŗus=agrāk zaļi pasaulē
esperuciš=teic! Ko tad nacetu dzīvot, ko?!
Pavuļiņš: Ko — ?! Ēn ter laikam viņš=viņš=laiki butu pāvēpenoms
bijuši — na! tad jau gan —!
Atkals: Ojā! ko nu velcēt „nīvoņu=kaulus" „saulītes=gaismā—
ņa"!!

Ozols: Bet tā reizēm, Kā manus Kauņa=gus, Kā ļoti, ļoti
dzeesmu Kauņa kaŗa uz ceļu zuši, ja Dzimtā
Kāroņa Kungs Kā — nez atkal mūsu rūķi,

Bumbuļmeeks: Ja, nu —?! Kam Aizsena Kungs vajadzīgs ar
mūsu baroņu=Kauņu viņš tik pārgalvīgs un uzbrūkošs ne=

Sēlietim, jūs laikam ne esat (ne Kad jēratuš,
eeredzēs, apdomāt, Ko jūs tūrēt: it ceņski ari ne to,
ko jūs runājeet: un ar Ko jūs runājeet

vaiņigeem seeveşeem!

Atkals: Bumburneecim. Taisnibu runajot, bejam mes: uzpirkteem valdneeki tee uzbrucēji un us vis Auzena Kungi veen—

Bumburneeks: Abēi, mēs—? Ko, mes—? Bumburneecem, Kaŗotu

Matisiņš: Nu, ja mēs— Atkal: Ak tu bez-bedes—

Paulinš: Akurat mes— Atk: Sturgalvis—

Atkals: Sēc pelņas dzīsameem = hahaha! un taukta ar sapelnijam—

Bumburneeks: Sapelnijam—? Ko tad sapelnijam?!

Atkals: Nu, ka un uz. !? Auzens tak mums, ar ik kuru roku kabu labi iznākuma un nosveeŗa tad ka pelavu maisu—hahaha!

Paulinš: Akurat ka pelavu maisus—!

Matisiņš: Tagad, brališi, tagad!

Bumburneeks: Ja, spēki jau ir Auzenam, ka pašam, dažpleşam" un mūdīte kreetna uz peerunāşanu un šo un to... Ka manis jeat—, un vaj es eepreeki zināju, kad viņam darbs:— Kad viņam patomā—? Un nu jūs jakat, ka nevis Auzens, bet ka mes bijuši tee uzbrucēji: pamasam.

Atkals: Ja, jā! mes jā... Un un vel Auzens, nahags, ari iz pilsjeadzis...

Bumburneeks: Vaj tālak veen!? neekus—! Deezin kas pilsKungeem un Auzenam, citam pret citu, jau reebumu, jau eenaidu... Un kas mums tur ar valgas? neekus... Kersimees tik un labak Atkal pee musu nesamā un tad „uzvarēts! Lempens, uzvarēts!"

Matisiņš: Nemini, Bumburneecim. šveşus vardus:— jo tad nevedatees uz darbi, ne šeitgadas labā galā—

Atkals: Ja es ari (esmu drīzdejis—! (cel visi cetri sev kārtis un pelēceem; Bumburneeks preekšgalā, Paulinš, Matisiņš vidū, un Atkals pee=galā)

Bumburneeks: Nu tik: ēaz, tva, bri—!" un, jeasal!" manticigee, jeasal!" (āmeet visi cetri ābri uz labo pusi)

Skat: Ā Sak veens cilveks—! un un vinš Atkal tur—!

## 3. skats.

### Auzens.

Auzens: (iznāk iz meža no labās puses, nedroši apskatidees, raugās veenāda acīm uz to kuģi, kur Kārļu=nesejs patlaban aiznajis) Ak tu roidas roida—!! Šušasu=Ķimķa! Ka viņa un pat tur treekt aiztreecās, velt aizvelās—!! Pag jus man! Ak jūs trīs debesscet un trīcekšet zem manas rokas—! Šeitatines Karoņu=Kartis ja vakara puškošanai:— lieliatneeki jūs! (uz to uz kuģi uz kuģiņa sistams) Šis te vīrs ir veenīgais un īstenais ja vakara puškotajs— ja! Šis te... Šusu briškrosaiņas, pear Karoņeem uzsauktās ēnēres, palēneresees pat radas asis no zemes augstu:— bet mani, rožu=sarkanee plīvuri"— (zem zvelkročiņu kasti: di iz ķeşas, aiztaisīnā veenu zvelkročiņu un rada) ar to te! uztaisīnati:— ē, ē!! Ka viņi plevinasees un virināsees un spīdināsees un mirdzināsees! no šī seena=škuņa un vel citeem jumteem! (spīdināsees visā apkārtnē un vel tālak, un līdz pasebesseem augstu! un tas tikkuri jauki—!! ja!... Bet, klaus! Kas tur nupat—? Ja, klaus—! Kas tur ta ka eeçakstejās, ka eeçahejās—!! Ja— ne—!... ne kas... Vēj— tīkai vēj, pašaudā zaru— — çaurā laikā— (klausās) maldzinās—! basām kājām nikee zari, nobrikšās—! Pēm, pēm! meža eekšā! (breesmoti) atkal— (cesteizās meža ja laiš zaku)

## 4. skats.

### Skaben, Gušņene.

Gušņene: (nāk ar Skaben iz meža no kreisās puses, ar bruklenāju un šaipeķeļu vainagem un jurlandeem apkraveušās) Ak tu Deevs! eegrūtās pat ražumā, ja tee tālu nesami...

Skaben: Nu ja, eegrūtās— i un vaj mums viņu mazums! Esmu ari pagurusi...

Gušņene: Pēmu saulītes lēkšanas, bijam jau meža un plicam un

vijam —

Skabene: Bez ne apjeskaţisanás — Ka lai nu nesajustam gurdenumus..

Guşņene: Bukiu já = akmetás — lúk, kads gluds akmens!

Skabene: Ka tads, já = akmetás; gan laikâ nu uaksam celą = galâ. (abas sezás uz akmenu)

Guşņene: Nu teek gan ~~tacta~~ mús'valsti, visâ apkaimé un ar vel ţautz talak runati —

Skabene: Vaj parbaroua = svetkeem?

Guşņene: Nu, já!..

Skabene: Ein, Ka nu ar ne — ! Pa pili zematies, pavárs un saimneece, jau kadas trís veenas ar cepeşanu un varişanu, Ka vaj —

Guşņene: Lav! un Vroleens un citas saimu = móites veenas veerus jau cauri neteku!

Skabene: Ak tu tekit — !

Guşņene: Lo! ~~andţi~~ un uguni buşot, tuis vakaram par gaismu, tik ţazati, tik raiki, Ka vel ne redzeti — !

Skabene: Lo, un pútegi, pútegi ar — !

Guşņene: Lo! un ragu = pútegi tik skaţi un skiperi, Ka vel ne dzirdeti — !

Skabene: Ak tu tekit — ! Neredzeti, nedzirdeti lakumi un kárumi un gárdumi, kuri gan tais "baruna = svetkos" tapsimam: — bet jateik ne noteek Ka ar tu, Ka rakstos stáv —

Guşņene: Ko? Ka rakstos stav — ?!?

Skabene: Lo! "tu jau, lúk, veenâ veetâ stav: — „ese, Vrere, ţanci sace, kamer ideens = plusti nâce ..."

Guşņene: Ej nu, mulķe, ej — ! Nadeen, gotaru mulķe, ta Skabene. Kas tas par salikteenajumu — ? Diri japasmejas = ! Ein Kur nu baruna = svetkos lai ideens = plusti nákot? Ak tu mulķe — !

Skabene: Ak já, sin, nu máseņ! es jau teik tapat ar veentrusciņ panavojas, tu tulin tik ass ~~tik~~ skarba — !

Guşņene: Domá laikam, Ka Zelterers skrees gaisá: skrees uz pili = mezmalu un nolaidisees tur zemé, Ka sen = senos = laikos burtnieku = ozers, pa gaisu skreetams, nonáceis tarp tagadejá veetá...

Skabene: Tetseniņ! vitseniņ!

Guşņene: Vaj tu to vis vel nezinaji?

Skabene: Ne! Kur nu es nabagi, mazaki tautas leetas —

Guşņene: Bilstkam, diri grikot, negribat, ţkan teri, Skabene, joprasmejas. — Bet Reigsameet tik nu pirmu un varak u ko...

Skabene: Lo, nu ja! Un laikâ jau ja teek svetku = veetâ; un Kamer tur zalumeem apkisam, ap = puşkosam ~~tam gan tacu~~ ~~un veetu~~ —

Guşņene: Pa = ees vel sars briţinş. — Bet — vaj Deeviņ! ~~vaj~~! Kur mes nokluşas!! (raugás vahijusees uz seena = skuni) Gan to te skuni ne veens gotigs cilveks garam nestarpojat: — viņá jau alaţeen skokojat, ta skokojat —!

Skabene: Ak, Kungs iun Deevs! Guşņenit skreesam pirmu, Ka veen pajau tasam! (abas eesteidzás mezá pa labo roku)

## 5. skats.

### Auzens.

Auzens: (iznak iz mezma no labás puses, truksnaj apskatidamees) Jui! Kads es pirmak ausa biju: skumdinajos, zudjos — jui! Tautas uzkrisanas, Auzen! lai nu ne kad vairs ne noteek — jui! Un nu varuse ari ilgi neeriņş but: — ne manţticigas zalu = naktis, ne citi kadi, ţadi tadi, nu mani ţe vairs traucés... Ar ţirnes jaukameem" man Ka nomidzejees, tad meesas, ista laikâ, tarp teesu... un talak nu, Ka dabenumus, Ka gurdzeņinus eesţaveet bás, já! ... Pag! tur pee mana auksta, ceeksperinotos Ka nu ţe jaunis ceedraţu uz ši vakara skoţeem tarbeem — „augsto lainu!" (ņem uz azoti = kapuri ceetidu maises = un desas = gabaliņu un ed) Ne Ko ne var sarotees! — pabideşana ceet deezgan aşi, já! ... Un, lúk! ţe — ! (ņem un ķeşas revalveru) tas = te vi manus tagadejojs un nákoşais traucs un tarpgabali... un braliti un masiņu... já! ... (leek revalveru ķeşá) Un dzird ķeşá man manu unticamais = darba = cela = beedris — (ņem un ķeşas, tarás) un, labvélis, = labvelitis! já... Un, un liparinja: lúk, ţe

te (rada uz azoti) pee paşas sirsti!... Uu, jā, viņa: slaveni Kupla
leva=meita –! (Tuvāki peşā eliciei, ņem uz azoti ~~asi~~ aşiņçina
puķeli) Lūk, şie te–: slaikā, skaistā Valfkalej jaunkundze, mana
paşa spulgacite... Tulin spupstisamees un noskalosam ta katru
atmiņas pileenu, kas mani ~~azudzen~~ te te (rada uz Kruķiņu) uz manu
bijušo „saulgazi" –: uz Ernu, to çūsku! ~~Tazudzeet tos tos~~ rupjiņu ruga:
noskalosam pavisam sibenā – jā, Tulin! (Trev uz puķeli) ēd
tavu siltu, saldu muziņu! Nu jūtos atkal ka pea=augstināts,
ka pacelts–!" (leek puķeli azoti) Ta... Bet mana svarku=Kesā: –
jā, tur vel kas lakaks: (tur visu istenakā „sirsti=rakstiņu"... ja!...
Paş! apskatiņu viņas mazleet – (ņem uz svarku=Kesas puķeli,
kura just tāda, ka aşiņçina puķele) Ak tu izredzeto, gaišo, skai=
sto baudījum–! Ar tevi pameelināşu, iņdeviņā brīdī: – Pelskum=
gu saraeņos un rayaiņos çeb=kajaiņus... hahaha! un tas tik
tur jaukki –! (Çeb=kajaiņi, tik ko ņo spodro „balzama" lāki şe=
šuši – notiņāsees veen un – hahaha! (Trīs meiţa eedzeedaşa=
nos)

Balsmeiţu: Ha li ha lo! ha li ha lo! ha li ha lo!"

Stūrens: (segrūţ puķeli azoti, uz celāş ātri) Nu, kasper vel to zalo kre=
si! ~~atkal jau~~ ~~traucēkli~~! (ceeteikās meiţa pa lako roku)

## 6. skats.

Valfgangs, Haroldo.

Valfgangs: (nāk uz meiţa no kreisās puses, atskatidamees) Haroldo! nu nāc
tak! Nāc eesam uz preekşu uz preekşu! –

Haroldo: (nāk uz meiţa no kreisās puses, preekšā roka, lūše uz pleca, peeder) Dō=
maju, ka manu vecais man uz kalanizeşanu sekodamu, triz
no Rusiņ – ne ka! oņ nokausē mani... (uz Valfgangu) Kuri=
ņi pirkli sleņgtee! Ņēs veenas=vakaram, vai tik=veenas jau lai=
kam preti!

Valfgangs: Ach! Kaut beigtu viņš tāda, jau sen pagajis!... Ēk man
beigu, ēk man kāilēs viņam tēl, – ach! Haroldo –

Haroldo: Ach, Haroldo! un ach, Haroldo! un meera ter vairs nav ne maijā,
ne laukā...

Valfgangs: (noveršas, peeder) Ach!... es vi gan to ņemakaja stūrenam
varen slikta, varen liela netaisnība pavariņš!... Un es lēk viņam
ari no pils projam ect: Vainkalds to ta gribeja... Un Dievs veen zin,
kur stūrens un aiņgaja, kur palika –!? Ach! Ēk man viņa şēl...
jā! varen şēl –! Ach, jā... to slikta, ko mes negrib, to mes ātra
un jo ātra pavar, ņemt to laba, ko mes grib, to mes nepavar vis... Kā=
vi to cilvēku, kas vi to cilvēkam dzīvoşan – ach, ach, ach!!

Haroldo: Ko nu atkal skumdinees?! Skauj pa raugees labak pa vērzeru, ēk
gliţa mums pils no şīs puses iz=skatās –

Valfgangs: Ko, pils? = mums pils? = hm! Kas to vairs gan mums pils –

Haroldo: Ka ta – ?

Valfgangs: Lēltezereets – tur redzams cilā, vakarā un veenadi: – kā lo tas vi
vairs mums pils veen?! ~~Domaroetto~~ Gan nelabaci!

Haroldo: Ha, jā! Ter taisnība! Nevar dažu=deen bezpeļu=bola pils=galmā pa=
ceļ, tūrus, trīs un vel vairak Lēltezereeşus kopā, augsti pacelt gal=
vām, nesaticis.

Valfgangs: Ja, jā! Ter taisnība! Tas vaj to Lēltezereets dauz ko cita rēķ, vaj vē,
ņemt to galva viņi (cēļ tev galvu dūri augstu) tagad ta veen tev aug=
şam cēļ un net!... ja...

Haroldo: Hahaha! jā, ta viņi dara gan! Un it ka teikt, ka radīt griboša=
mi: – skataties pilskungi! Ta ejam, ta klaigajam tagad mēs, mēs
Lēltezereeši! Un mums Vainkaldam nav tur it ne kas pēreti, ka zem=
neeki ta unşeņās, ta visleşās –

Valfgangs: Vainkaldam?! ach – ! Ko nu vēl no Vainkalds –! Ja labak palik...

Haroldo: Abam ņēm...

Valfgangs: Apskatiņam uz ari veenu=skuņi, ka laika klāt, vaj durvis ceet
vaj – (ceļ aki pee skuņa) Ne ka, nav vis vēl nenoslēgt, ne no naglāts!
Ņemt kit ņem atkal manu laiku saimneek – manu stūrenu... (stūrens
parādās mezmalā, raugās traukšī uz Valfgangu un Haroldu) Valfgangs laiž vee=

un puķi no ķekaļa Jurim valā)

Haraldš: Kapec ta? Kapēc ķeksa Jurim valā taisi?

Valfgangs: Gribi redzēt cik Jaunz seemu—

Haraldš: Papachen—aber Papachen!

Valfgangs: Ko, Papachen? Kapēc nu—Papachen?!

Haraldš: Nu, ajeskatees pēl—

Valfgangs: Donnerwetter, ja! To seemu jau Klav vel kopat varā—un patsvar savu Kājām..(uz Haraldu) Nāc tuliņ prom! cesam prom!

Haraldš: Ak vcemu prom—! līdz Kamer—(aiz ce=cet pa labo roku mežā)

## 7. skats.

Erna. Lete. Vinits.

Lete: (nāk ar Ernu un Vinīti no kreisās puses uz meža, Lete paņēma, Ernai rokā ķeras uz rakas) Erna! vai te cet celu uz Lejceemu? Saki tu man, nebēdnecce, kur tu mani esi atvedusi?!

Erna: Nu, nu, nu! Sirsnī, mūzi! nelīk skarbi—! Apskatees jēl mazleet un runā skaitees tad— (cauri uz ūdens=rozem un ne=aizmirstelēm)

Vinits: Pukstes, smukas pukstes! plūksam Erni—

Lete: A—! ja! Tu vi preeks, ko noskotit—! Encik Jaunz, kā sa=dētas! Encek glīznas, leelas! Ne, tadu vairumu ūdens=rozu un ne=aizmirstelu ne maz vel vcenā kopā, ne=esmu redzejusi! (Aizrens=skatās klēpēs uz meža uz jaunavām)

Erna: Nu, tadēļ—! Tik taisnīte ar lauru nevar pielaukt—ūdens ja Jaunz seklis—

Lete: Vai tu ko veetu jau sen zinaji?

Erna: Ja, ingajusī gad jau sev še plūcu neaizmirsteles vainagam; un nu, pēcak pieplūksam ko Vinīti pilnu, tad kus vcenam, vcenam vainagcem, ter un manu, un puškiņcem ari, ko sovdekur greznotees.

Lete: Nu, ja. Paldees!... Tik ei ne maz no ķejcenes sev celu ņemt uz mājām nezinu—

Erna: Kur un no ķejcenes—to ne maz nevari! Paliksam Kalnus brīžus ķe, ter laika gan; pēcak aizsaun uz Ābrenēs=ezeru, no Kureenes, ja

Jaunz, kris=vertes tik līdz Lejceemam.

Vinits: Brauksam, Erni! brauksam tuliņ! Ar lauru pabrauktees, tik laki! Un mamiņa, kapēnš jau atveleja—brauksam!

Erna: Lai gan, Vinīt, jā, pēc Kasta brīdiņa brauksam, atkol.

Lete: (uz Erni) Bet vai tu, laivenece, ar Jeezgam ceesi lauri pēcesēji Ko?

Erna: Nu, ja bet aizpelēsi—pelēsam pakaļ! Kastur—! kalniņa!

Lete: Po—! Un cik tu jautri, gārdi smejies!

Erna: Svēta Lūsa Dē Lebenš Kīsel uns Dōt Sūnyšun ģlūtŗ—

Lete: Un mauka, ūdzēm ari (cēlu) meli—

Erna: Nu, ko "meli" jau mes Dažu labu reiz uzņemam—! Ak, kaes pēcajās: pēcēcajās ķēki uz šīs Jeenas vakaru! Un vai tu ne—?

Lete: Ka nu ne!

Erna: Un Jūras, vesel Jūras nevēļas, Kopā esot, pateceja mums tik ābrikāp, Ka Jūras Jeenas...

Lete: Nu, brīnums! Zelterērpīli:—pēc musu Jaunceenes, pēc musu Jaunā un lakumās un jaukumās vcem, laiki nepateceşat ābri—!?

Erna: Lai, ja!—Bet vai zini Ko Leti—?

Lete: Nu—? (Vinīts cet pēc ķeksa)

Erna: Tagad jau tik tu jautraki: ko—no Kastees! Aban no pirēšanas tad—; un es nejaunetu kur pēc Kalngaļgaņas uz Kalpili... ķēšu laiki cesī, uz pēc=ovērejusi—"(raida uz ķēšu) Lūk, še! Un Kas=ter, Leti! tai pauniņā.

Lete: Nē, ņem! Baronu Kundze man vinu cedeva, aizņemt ņemtei—

Erna: Pag,! apēlu Kosam Jūsmiņu—(apskata (pēdēja) (paunīņu) A—! ceem=maize, baltmaize! Bet nu līk atcēdīsamees, apēmētīsamees un tad—

Lete: Ka, Kur?

Erna: Vai te pēcat zemē?

Lete: Nē! lūk, Vinīti pēc ķeksa— (Vinīts ce=cet ķeksī)

Erna: Ja, cedaun mes gari Kur! Bet šis te jau (cēlāt tai=ķēku ķeksī!

Lete: Ta—? Vai Nu, tad pēcēcēvosam varbūt Ko vel nepēcēcēvoku:—redzēsam ķēkus... (ce=cet akas ķeksī)

## 8. skats.

Aizrens.

Aizrens: (nāk uz meža no lakās Jeuses) Neaperakstams, neapsveicams brīdis!!

(tuvojās klēpjus skrubinam) Kaut tik man virsotas — kaut laime-
tos! tad gan kā ļaudu —! Sazemnes! uzticēs savam veiklumam!
Sazemnes, stāvu! uz nesapņotu, necerētu gaitu —! Nu, knaši!
nevilcinies vairs! ja, nu pat —! ja!!! (aizsit ar skuņa šķirsti ceet)
ceet —! ceet —!! (smej) hahahahaha!! roka —! mana varā: ma-
nā roka —!! Aleksandrenu — Aleksandrenina! un šķiras vīrietņu
(haha; Nu brīnums manīgi manis! Cik vīrietņu: (Alēju, Lauki, Lelkrēzer. un tu vēlies
tevi augšā! Gavilējiet līdz ar mani! Jus — redzējiet, ko Lielkrēv-tērs
ar laimes-māti man nupat pieskīra!! Mana gauzākā naidnieka,
visu-augstākā mocītāja: — viņa — Vīrietis — vēlas!... man par
izpatikšanu Krišu: Aleksandrenu Aleksandrenes un vēlas vīrietnes.
pieskrēvējhahaha! Nu brīnums manīgi viņa
apskaužamajās: nezinu, nemaku tevi, ka pieņemtās slavēt. Lielkrēv
to varēs nopratu lūpiņas: Lielkrēv-tēv! apzēlojies, uzturi man
manu saprašanu, lai viņa nenoslīktu prieka, laimē; aiz augsta
prieka, augstas laimes: jā — Kuru tu man sagatavāji... Bet nu Nu-
rēm! vecais puika, skubinies tik nu Knaši pie darba! lai nepārtrūkst
tevi traucēkļi, ravēkļi — (cetrdesmit mēnešu pa labo roku, nāk Julijā sau-
sus-roku-zaru nezāļu, atjēdzāt un sveču tos pie skuņa rēmē) Šo
mantiņu jau krāju, aiz nodoma — hahaha! (ņem revolverīti-
kārtīti vi, ķēpas, uzvelk ugunī un taisās — pastalās nestos sau-
sumus — aizdedzināt) Nu, kas nu — ?! ugunī nekērās —! Vāc'
veens cilvēks —! un, ka ne ķērās, ka ne ķērās —! (klausās) Ē?!!
ko supat manī „Kunulenī" pa skuņi gurst un urkš —! Šo pakļau-
jās, ko tad kāsita —! (klausās) „Dieviņ augsto ņeligo! glābj,
ak! glābj mus —, apzēlojies —!" ja, to nu tiku (rāda uz skuni)
sauc nu smiekti... Bet, sauciet, nu veen, sauciet: Dievs nu nāks gan
jūs glābt! hahaha! Un kur tad šis pats tads ērģelnieks!! Nekas,
Šunjibas: vecu bābu ļaužu: — ka Dievs ērģelnieks, kas valdot
pār pasauli un ērģelnieks taisnis — Šunjibas! un ne kas cits vai-
rāk... Te te gan tad viņš (rāda uz seri) kurš veenīgi skuni ieslē-
dzīšanu var atvērt brīvību: tautā viņu brīvību... bet tas-te
viņš to nepriš, ne jau ko nepriš!... (taisās atkal skuņam ugunī pie-
likt) Nu tas-tak traki —! ugunī vēl nekērās —! Pap! a —! ja, ja!

nu reiz —!! jā, tā tas ir!! Katrs tads, katrs svariņš darbs ie- 109.
prieks, apklaistams — " ja, pag —! (ceļ ātrumsoļiem, uzsitajās
uz akmeņu, nem pudeli uz acīm, atkorķē, tura pacelt) Esmu
varons Ķēniņš! ja, Ķēniņš ej patlaban esmu! Nu tad kreetnumala-
ku! uz mana varonīgā darba skožu izveicīgumu! — un uz
manā Ķēniņķīgā — varonīgā — veseliba — dzīļu malku!!
(dzer atri uz pudeles — dzeris brīnumīgi saraujās, metšņaukšķīgi
skaļeem uz pudeles un sveču viņu tad tālu prom) Gļīkš —!?....
pārskatīšanās..... Ka... tas — varēja... notikt... (ieēcās
rēmē) Āk... vaj... vaj!!... āk... man... grūti... ka ma-
nāi... ieķēpas... šķeg.... (ieēk rāku uz krūtīm) Un... un ķe te...
ta... ka... grūst... Ka culo... nu visa... meesa...
Ka svilst... Ka šķeg... un raustās —— nupat.... gauž...
man... gals... klāt... vaj, v a ļ!! D ē e v i ņ!!.....
(mirst, no krīt no akmeņa, krūmu pušķī rēmē)

## Ceturtais ceļeens.

### II

### Lelkrēzerpils-meža-malā.

Pa labo roku, ieeli un mazāki, apkļāti, ēdamajeem pieriko-
šiem, galdi; vairāk tālumā, pa labo roku, uz skrajām, alus-mucas
ļaudis, citi dzeramiem, citi ēdamiem dzērieniem. Šķēķlis pie baronu
arāmiņa pušķīm un meijām uzpreznāts. Vairāk uz tālumu, pa
kreiso roku, pa-augsta dēļu-grīda.

### 1. skats.

Ļaudis, Ļaudsmene, Ozols, Ozoliene, Alvīna, Aleksejs, Lelkiņš,
Skabene, Gusņene, dzeramajās, dzeramajās, ļaudis. Aleksandrs spē-
lē (pauzē) uz Ģimnigu tur Šūnu" no Schanzberga. Saviekļi un
jaunavas, daudz pāru, danco franču deses pedīgo „Liri" un cet pie
tam pa pāram ņurpu, turpu; Aleksejs cīnās ar Alvīnu, viņi viens pret otru šķēlīdz lēnām

## 2. skats.

Lejceems, Lejceemene.

Lejceemene: Tēt! ir jau svētku-ēena, esam jau līgsmi-esam! Bet nav dīvi tak jo ēen ne kā ista svētku-ēena... ne... vai prati?...

Lejceems: Dīnams, ka pratu... Šāde gosta-veesība, musu labā augstā barona Kundze: ka gardena, dlina, ka bezspeciga: ēelums mēģās kuģēs viņu tādu redzot!...

Lejceemene: Ko, ja, tēt! just tā ir... Bet kādēļ? kādēļ viņa tādu—?

Lejceems: Ko, kas to zin! Mums ēinat!... Musu barona Kungs jau šuz tādu pašu jautru un laipnu, ka ar veenu...

Lejceemene: Ja, ka ar veenu—... Un musu jaunekļi, jaunavas, nu, tee jau nu izlīgsmojās jau, un ābra frankšere jau nodancota—tik no maza barona Kundziņa, no Ērnas un musu Ļetes vēl ne ēsta...

Lejceems: Ēee!!

Lejceemene: Nu—?

Lejceems: Kas zin, vojiņi maz savākas—?

Lejceemene: Ka tā viņs—ka tā—?!

Lejceems: Ja ne kur Ļete, vai Ērna, jēl abas kopā barona Kundzi aizkaitinajušas, apvainojušas ka—un tā tad nu—

Lejceemene: Nē kā tē līdz ņemtas?—nekiks uz svētkeem ne mazi laistas——tēt, tēt! kusi uz kēriņ kusi—! Nu gatavas auļas un brakules jau abas, kopā ērat, reizām ir—

Lejceems: Ak, kā tevi—!

Lejceemene: Bet lai tik tad nu Ļete nāks mājā—!

Lejceems: Kā zisam viņu—!

Lejceemene: Bez ģelastības—!

Lejceems: Nu sak veens ēilvēks: tādi meitēni—

Lejceemene: Sava vaļa rokā tēt—; un dzīvojat jau Ērna un musu Ļete, ka sulainis stāstījis, ka leelu leelās dāmas pajūlī:—gan brāucot ar barona Kunga virgeem, gan vizinajoties atkal ar lavīņu pa Ļeltezeru, gan dzērjāt abas dažādi—un barona Kundze ļaujot viņām visu vaļu...

Lejceems: Kā tevi—!

Lejceemene: Nu, kas nu iespreeks, vareja visu paredzēt, nebutum jau tad Ļetei nemaz ļāvusi, pec Aurena Kunga uzbrukuma, pilī palikt un—

Lejceems: Ja, un tādai bubu nesdumta dauzdzīvaki palikusi atmiņa:—tad sargātos cauru muzu, jēl kā mutei, klajā laukā, ļaļaistoļu...

Lejceemene: Dīniams—tēt! nu, dīniams. Bet musu labais barona Kungs, labais ēilvēku-draugs, ņem skaļkes dažā ja tverumiņā, vēl daveem zirgeem, rādeems uz pili: sēdiņā ari vel pee savā paļa galdā un dara nezin ko, lai Aurena Kunga ūdaviko paresēšu drīzāk aizmirstat—

Lejceems: Ja, jā: nu jā: Bet zemneek-berni, ļaleek zemneek-berni: un nemāk, nezin vis preeklajīgi, pieņācīgi Kunga preekšā uzvesteeš, izturēteeš...

Lejceemene: Bet lai tik nu nāks viņa mājā—!

Lejceems: Kā zisam Ļeti—!

Lejceemene: Bez ģelastības—!

## 3. skats.

Bijušee, Ozols, Ozoleene, Anna, Aboliņš.

Ozoleene: (Kura lidz šim ar Annu un citām saimneecēm apspēdnazu galdeem rikojušās) Ē seet nu tēk labā, Lejceemene! nākat, paveriat, jaametat savas acis pār musu galdeem! Lopsaru rikojam jau nu gan Deev-žēlastes ar Annu un citām saimneecēm, ka nu pratam, zinajam, bet jātēk nav mums kas misejees—luyda Lejceemene!

Lejceemene: Labpriat, Ozoleen! bet ko nu es zinu, mākuļu lakat, ne ka jis ļaužas—

Anna: Šuns, Lejceemene! kabrio gāta, kabrio rikošana, dauzdzlabat veicās, veļas, ne ka mums!

Lejceemene: Nu, nu Annin! vaj nu tas da pateesi—! (ceļ visas trīs pee galdeem un apskata tos)

Ozols: Ko tu saki, Lejceem! man šķeet, ka musu augstee veesi, musu barona Kungs un barona Kundze, ne mazi nav tādi jautri, līgsmi,

2. skats.

Lejceems, Lejceemene.

Lejceemene: Tēt! vi gan svētku-vecīņa, esam gan lēnsmi — esam! Bet nav vis tak ļoti cēli ne kāda ista svētku-vecīņa... ne... vai prāti?...

Lejceems: Liekas, ka prātu... Šāte gotiņa-vecīņa, musu lakā augstā barona Kundze: ka gurdena, slima, ka ķerspeciņas: ēdamus mētās Rudītis viņu kādu redzot!...

Lejceemene: Ko, jā tēt! just tā ir... Bet Kārlēns: Kārlēņ viņa tādā —?

Lejceems: Ko, kas to tādu ēnāt!... Musu barona Rungs gan drīz tāds pats jautrs un laipns, ka ar veenu...

Lejceemene: Ja, ka ar veenu — ... Ēn musu jaunekļi, jaunavas, nu, tee jau nu izlēcmojās gan, un ābra frankšeze jau nosaucota — tik no maza barona Kundziņa, no Ērnas un musu Šetes vēl ne vēsts...

Lejceems: Seer!!

Lejceemene: Nu —?

Lejceems: Kas zin, vojiņi maz savākarte —?

Lejceemene: Ka tā vīrs ka tā —?!

Lejceems: Ja ne bus Šete, vai Ērna, jēls akas Rojēa barona Kundze Raitinajušas, apvainojušas ka — un tā tad nu —

Lejceemene: Nē tik ka se lieb, nemīļas: — nekiks uz svētkeem nemaz — — tēt, tēt! bušu uzķeris bušu —! Nu gatavas ā un trakules jau akas, Rojēa es at, reizām ir —

Lejceems: Ak, kas tevi —!

Lejceemene: Bet laiku tad nu Šete nāks mājā —!

Lejceems: Skotzisam viņu —!

Lejceemene: Bez želastības —!

Lejceems: Nu sak veens cilvēks: tādi meiteņi —

Lejceemene: Sarovaļa roķā, tēt —; un dzīvojat jau Ērna un Šete, ka sulainis stāstījis, ka leelu leelās dāmas papēļi: — gan brāncot ar barona Kunga zirgeem, gan viziņajāteeš atkal ar lauvu pa Zelterzeru, gan ķērnējat akas dažādi — un barona Kundze ļaujot viņām visu vālu...

Ērna: Viktor, Viktor! glēbsimeeš!... Neka... vis papalam... nelabais eet apkart, ka rukšams lauvu un meklē — leģus Kalni, tādu augstāki leelāki, ne kā vis kāpas-pakrēči. Kalni: pasaule drīz slīcis: melōs un beržeevīņa slīcis —

Ērna: Viktor, glēbsimeeš!... ne kā.. vis papalam... nelabais eet apkart ka rukšams lauvu un meklē — leģus Kalni, tādu augstāki leelāki ne kā vis kāpas pilsēt: tur kā viņi stārķu, mušeņi: klausīsimeeš! Pasaule slīcīšot: melōs un beržeevīņā... drīz slīcīšot... Viktor glēbsimeeš! aiz sēk ģīmi ar rokām

Lejceems: Ko, kas tevi —?

Lejceemene: Tēt, tēt! Kārlēns: Kārlēņ viņa tādā —?

Lejceems: Ko, kas to tādu ēnāt!... Musu barona Rungs gan drīz tāds pats jautrs un laipns, ka ar veenu...

Lejceemene: Ja, ka ar veenu — ... Ēn musu jaunekļi, jaunavas, nu, tee jau nu izlēcmojās gan, un ābra frankšeze jau nosaucota — tik no maza barona Kundziņa, no Ērnas un musu Šetes vēl ne vēsts...

Lejceems: Seer!!

Lejceemene: Nu —?

Lejceems: Kas zin, vojiņi maz savākarte —?

Lejceemene: Ka tā vīrs ka tā —?!

Lejceems: Ja ne bus Šete, vai Ērna, jēls akas Rojēa barona Kundze Raitinajušas, apvainojušas ka — un tā tad nu —

Lejceemene: Nē tik ka se lieb, nemīļas: — nekiks uz svētkeem nemaz — — tēt, tēt! bušu uzķeris bušu —! Nu gatavas ā un trakules jau akas, Rojēa es at, reizām ir —

Lejceems: Ak, kas tevi —!

Lejceemene: Bet laiku tad nu Šete nāks mājā —!

Lejceems: Skotzisam viņu —!

Lejceemene: Bez želastības —!

Lejceems: Nu sak veens cilvēks: tādi meiteņi —

Lejceemene: Sarovaļa roķā, tēt —; un dzīvojat jau Ērna un Šete, ka sulainis stāstījis, ka leelu leelās dāmas papēļi: — gan brāncot ar barona Kunga zirgeem, gan viziņajāteeš atkal ar lauvu pa Zelterzeru, gan ķērnējat akas dažādi — un barona Kundze ļaujot viņām visu vālu...

Lejceems: Ko, kas tevi —?

Lejceemene: Tēt, tēt! Kārlēns: Kārlēņ viņa tādā —?

Lejceems: Ko, kas to tādu ēnāt!... Musu barona Rungs gan drīz tāds pats jautrs un laipns, ka ar veenu...

Lejceemene: Ja, ka ar veenu — ... Ēn musu jaunekļi, jaunavas, nu, tee jau nu izlēcmojās gan, un ābra frankšeze jau nosaucota — tik no maza barona Kundziņa, no Ērnas un musu Šetes vēl ne vēsts...

Lejceems: Seer!!

Lejceemene: Nu —?

Lejceems: Kas zin, vojiņi maz savākarte —?

Lejceemene: Ka tā vīrs ka tā —?!

Lejceems: Ja ne bus Šete, vai Ērna, jēls akas Rojēa barona Kundze Raitinajušas, apvainojušas ka — un tā tad nu —

Lejceemene: Nē tik ka se lieb, nemīļas: — nekiks uz svētkeem nemaz — — tēt, tēt! bušu uzķeris bušu —! Nu gatavas ā un trakules jau akas, Rojēa es at, reizām ir —

Lejceems: Ak, kas tevi —!

Lejceemene: Bet laiku tad nu Šete nāks mājā —!

Lejceems: Skotzisam viņu —!

Lejceemene: Bez želastības —!

Lejceems: Nu sak veens cilvēks: tādi meiteņi —

Lejceemene: Sarovaļa roķā, tēt —; un dzīvojat jau Ērna un Šete, ka sulainis stāstījis, ka leelu leelās dāmas papēļi: — gan brāncot ar barona Kunga zirgeem, gan viziņajāteeš atkal ar lauvu pa Zelterzeru, gan ķērnējat akas dažādi — un barona Kundze ļaujot viņām visu vālu...



3. skats.

Lemkts: Būsi — būsi laikam jau jēsā (bez gauža), ceešak un dauža vairāk reez: — cauri rauts! ne kā tas ber bij jāsprakam — ko?

Abonenents: Ak, nesprasi! nejeeceemini ne maz labāk vairs...

Orals: Ko tu saki, Lejceem! man šķeet, ka musu augstceeceesi, musu barona Rungs un barona Kundze, ne maz nav tādi jautri, ļēsmi,

Lejceemene: Tēt.
bet nav
vaj pre
Lejceems: Linau
augstā t
šelums n
Lejceemene: Lo, jo
Lejceems: Ja, kas
tads pat
Lejceemene: Ja, k
tee jau
dancota
musu d
Lejceems: Seer
Lejceemene: Nu
Lejceems: Kas te
Lejceemene: Ka ta viņš ka ta — !

Lai viņš man pretī taisās,
Ja Dievs-Kungs-pee mān ir —
Alleluja! speķi slat un gaļu
Lai Dievam tevim nu kāp vāti —
Par viseem vinņa darbeem;

Lejc. Ābuls: Dreesmu-skaņinataji; jusu vadiņā, Mārtiņa Kungs-ir
alaž dreedaj, Radneen dreedaj; Ra — Ra — Ra, ar wz bijus. Ka
nu veikseet Jodeem: jo paneņiņat ne bij laicka — !
Mārtiņš: Ābel-Varišinu no sirds, Ra (bet ne speejams!....
Lejc: Nu, tad jau labi! jalveet, jalveet!

Ābuls-muzikants

jau brancēt ar barona Kunga no gaļeem, jau vinnigaeem ve-
kal ar lacīņu pa Zelterzeem, jau terzejat akas-Jaņdaņadi — un
barona Kundze laejat viņam visu dabu...



Lejceems: Radzeri —!
Lejceemene: Nu, kas nu seepreeks varēja visu paredzēt, nebutum jau tad
Ļetei nemaz lāvuši, pec Aurena Kunga urbuķumov, pili
palikt un —
Lejceems: Ja, un tadar bitēm nesdimta tautu dzīvaki palikuši atmi-
ņa: — tad sargātos cauru muzu, jeb Radmuteri, klajā lau-
kā, jalaist valu...
Lejceemene: Ņenaus-Tēt! nu, ņenaus. Bet musu lahais-barona Kungs,
lielais-cilvēku-draugs, ņem skaķes-savā-jaatvērumā, ved
saveem kungeem, rādeem un pili: Sedina ari vel pee sava pa-
ša galda un dara nezeņķi, lai Aurena Kunga intaritō pa-
resteķen drīzāk aizmirstas —
Lejceems: Ja, jā: nu jā! Bet zemneek-berni, jaleek zemneek-
berni: un nemāk, nezin vis peeklajeģi, peenācīgi Kunga
preeksā uzvesteeš, izturēteeš...
Lejceemene: Bet lai tik nu nāks viņa majā —!
Lejceems: Slodzēsam Ļeti —!
Lejceemene: Bez ķelastikas!

3. skats.

Bijusee, Ozols, Ozoleene, Anna, Mārtiņš.

Ozoleene: (Kura lūr ņiņ ar Annu un citām saimneecēm apspēdnazu
galveem rikojas.) Eseet nu tik laba, Lejceemen! nakat,
paverāt, jaņemtat savas acis-jūr musu galveem! Kopsaņ
rikojam jau nu gan Dievs-zavanas ar Annu un citām
saimneecēm, ka nu prātam, zinajam, bet jātek nav mums
Ra misejees — luķu Lejceemen!
Lejceemene: Labprāt, Ozoleen! bet ko nu es zinu, māku lakat,
ne Ra pie ķeļas —
Anna: Sumt, Lejceemen! katrs gāta, katra rikošanos, dauds
lakat veicās, veļas, ne Ra mums.
Lejceemene: Nu, nu Annin! vaj nu kas da pateesi —! (ceļ visas trīs
pee galveem un apskata tos)
Ozols: Ko tu saki, Lejceem! manis-Ķēķī, Ra musu augšteeveesi, musu
barona Kungs un barona Kundze, ne maz nav tadi jaukti, ļigsmi,

Ka kad tee citu reiz bij musu vidū?

Lejceems: Ta tev ļķeet—?

Ozols: Ja...

Lejceems: Vaj eemeslu ar kadu zeni mīnēt, Ko—?

Ozols: Eemeslu—eemeslu? Senākos Koncertos ir alaz dzeedoti, diz musu un diz atkal cit=tautees u valodā, bet gandrīz visu dzeesmu teksti, bij likai musu valodā veen... Varbut Ka vinneem ļaba musu rikošanās—

Lejceems: Nav bijusi japeratam—?

Ozols: Ja, ja man leekās... Bet savu ecīvumu negribu vis jau pateesu un taisnu noteikt—varbut Ka maldos...

Lejceems: Varbut... un maldīties mēs maldamees ik veens.

Ozols: Sākkabam paitaigajās augstee veesi, gan jauko eglaju; un kad viņi atkal atnaks ļe, vaj ne=noteiksam Virgentam, lai viņš ar dzeedātajeem, dzeedātajām noskandinātu Kadu dzeesmu, Ko—?

Lejceems: (Mēj ar roku Mārtiņam, kas cēt pee Lejceema) Vaj Aminatees cit=tautees u dzeesmu, ar kuru viņdeen, bermuižnieku sagadajāt musu barona Kundzei, jo leelu labpatikšanu un preeku—?

Mārtiņš: Barona Kundze preecājās gandrīz par ik Kuru dzeesmu.

Lejceems: Ja, ja, tagad—! bet vend lūk, kas viņu aizgrabis: —lēk, ta! Kuri tenoristi velk dzeesmas eesakumu sālo, un gala=vārdus, kuri man gan pratīs, noskandinā vis Kores Kopā.

Mārtiņš: Ja—: nu, lustīgu, teicees dzeesmas gala=vārdus—

Lejceems: "Ja, ļeē schöne Land! ist mein Heimath=Land! ist mein liebes theures Heimath land—!"

Mārtiņš: Ak to—„Hoch vom Dachstein an—!"

Ozols: Ja, ja! par es it skaidri nezinu, ka barona Kundze viņdeen ligsmojās: Ka viņas actiņas ļeuļojoša, to dzeesmu dzirdot. Nu, lustīgu! Mārtiņa Kungs! savā Kojeet ot jo knaši savu Koru—! un kad pat=laban barona Kungs ar Kundzi nāk, lai dzeedātaji, paša acumirkli uzņem to dzeesmu... (Ozols saruņojās klusi ar Lejceemu. Mārtiņš mēj ar roku dzeedātajeem, dzeedātajam; tee sastājās uz trikšņi.)

Mārtiņš: (pee sevis) Lai nu tee tevi Ko—! bet man jau ari ir tivas acis

pee rē: — ar es esmu musu barona Kundzes garšu, dzeesmu=zinā, skaidri nogidis... un ta tad tikošos ļoreiz — un kai ir, kas ir! uz savu roka...

4. skats.

Bijušee. Skabene, Guļņene.

Skabene: Lūk, lūk. Guļņen, Ka nu saemu=mates ēdmaņeem apskrau=tas galdus, Ka pār=rauga, pār=skāba Ka—

Guļņene: Ja, nu Ka tad! Diz=jau ari bij vakariņu laiks—

Skabene: Bet redzēsam tik nu, vaj Dzoleenei ar bij tada veiksme, tada viz=zinība, visu Kartiģi izšaurit, izrikot, Ka aizpērn Lejceemenes bij, barona Kungus ļe prat sazemat.

Guļņene: Nu, Ko nu no Lejceemenes—! Ta jau ar saimneecibas iedarīša=nām un izdalīšanām, Ka vainaciņa, Ka vainakolīta!

Skabene: Ja! Tapat, Ka ar Deev=vard=dzeesmām—Kadēļ tev saku!... Ja nav jau laikam ne veenas neenīgas dzeesmas dzeesmu=gra=matā, Kuru viņa nezinātu, nemācētu...

Guļņene: Laikam gan... Un tālak jau viņu visi par dzeesmu=gra=matu neesam un docamies.—Bet vaj tu zini Ko? Kā man no Lejceemenes gan diz visu labak pēdīk—

Skabene: Nu? saki, pasaki!

Guļņenes: Viņas glīzee: Jānu=seeri, un augstee Kreesu=raušī, ja!...

Skabene: Ja, ak ja! masiņ! Man ari mujeat Ka mutē viņu pārdumi—!

Guļņene: Un greez ar tad Lejceemene pakē, manakeem reeceemies, Kad greezšanos, Ka preeks ir Ko redzēt—!

Skabene: Ja, ja! par diz=reeceemu greezeju jau viņa den un dienu un dālu pazistama... Kaut tik nu sodeen Dzoleenei ari butu tad ee=greezīgs, eecerīgs nazits, tads—

Guļņene: Ko—? „eegreezīgs" nazits—? neKus—! Nazits, un lai viņš vaj no peļņas zelta! ne veena un ne veenreiz neesu skēlinie=greezīs, ja greezejs pats dus: — pēdas no rokas, pēdas no sirds...

Skabene: Bar jau Guļņenit! Ta ar gan but—

Guļņene: Ta ir! un ne tik varbut veen... Kadēļ tev saku!

Skabene: Lai jau nu tev paleek taisnība, lai—

Lejceems—5 skats—Lejceemene.

Lejceemene: Tēt, tēt! Ko tu saki tēt?! vaj ne sebilstam augstiem eedeem
ļaužu ātgreezoteem un pirms, ne Ka viņi pee galda sedēsees —
Lejceems: Vaj Ko par mums tēti?
Lejceemene: Ne, tēt! ne, par tēti, bet par maz jaunkundziņu, Kas tēļ
viņš nav vis ļoti eedeen mums virsū? Un tad par Ernīņu, Kur viņa
Kavējas, un zināms pēc ar Kādu vārdiņu par tēti — Ko?!
Lejceems: Ne vis, dēls! ne. Mums nepeeklājas vaicāt, lauzāt, eejaukties
viņu nodomōs un gribās; bet ja nu karona Kungs, vaj karona
kundze pate, maz Kādus vārdus meklē, Kas zīmētos uz Vīnisa
un Ernas tētes ļaužu ne-atnākšanu — tad butu cita leeta.
Lejceemene: Nu, ja, ja! tēt. Tu jau pats ar eedeenu visu labāk zini un
proti, ne Ka es ...

6. skats.

Bijušee. Vīnikalns, Ludmilla. (Peteja nāk pa ceļu no
Kreisās puses; dzeedātaji sāk pakāpeni dzeedāt sekošu dzeesmu.
Vīnikalns, Ludmilla sēž ārā, apa-puškoto sedēkli pee ozoliņa — Lud-
milla sēž uz labō, Vīnikalns uz Kreiso pusi.)

Dzeedātaji dzeed: „Still wächt der Hain ... Ein Vöglein schlafen
Ein Blümchen nun, die Äuglein zu.
Um Abend noch, nun sinkt sich nieder
Auf die Kelch ein sußer Traum.
Still wächt der Hain ... Tief das Gezweige
Der Hütte Dach gastlich deckt,
Die Blümlein um dem Tannenbaum,
Die Frühlingsblumen ihr Köpfchen neigt.
Still wächt der Hain ... vom Himmelsdom
Die Sternen funkeln mild hernieder.
O Menschenherz, open dich zu Frieden
Auf du, auf du wirst still schlafen gehn ...“ H. Pfeil.

Ludmilla: (raud) Ak, Vīnikalns! ļauj man raudāt: man šķeet, Ka no šīs
leenas es raudāt varētu vaj caurī mukt ....
Vīnikalns: Ak mans sirds sāpe, Milli! nedzīst, Ka tik ļoti raizējees un mocees:
velti raizējees un mocees! ... Un vaj patlaban no dzeedāta ja-
Kā dzeesma ne tāda ter ne Kādu preeku! Ne Kas ļaunu noticēs —
ne noticēs! Ne man ne sapročū, Ka tu to —
Ludmilla: Nu, vaicā, Vīnikalns! pavaicā Lejceemam —!
Vīnikalns: Esi jel pratīga! ne wzteepo man, Ka lai es musu labo un
tik uzticamo laužu nodomu un preeku traucejs ... Un, rauga!
(zem peļķīšas-lapu un ķeņģas, āloka un lasa) pavaigā jel: „Še
svētku-programā tak skaidri izteikts stāv: — „Beigās, sevi-
ķi pārsteigumi —“
Ludmilla: (skatās papīrī) Jā, tā stāv gan ... (raud)
Vīnikalns: Aban šķeet — un apmeerinees tak! — Ka dalībnieem dzīv
redzēt, vaj uz gliežņu šķirošu bildi, jeb citādi Ka Ko — : bet, tā-
pratams leeta! Ka musu Vīniki, pārsteigumu vīrs, eenemš
tāpat Kā bērnu-svētkōs, visgalvenāko veetu, jā! zināms! ...
Ludmilla: Vīnikalns! ak, Vīnikalns! cik tu ļoti bērnišķīgs esi —!
Vīnikalns: Varbūt; bet maz dzīvē ne Kad ne esmu bijis ...
Ludmilla: Ak! Kad jel zināt, Kur musa Vīniki tagad potās!
Vīnikalns: Pee Ernas un tētes! un viņi visi trīs, nav ne Kur citur, Ka
Lejceema kazinōs — patrenumā! Un dzīv — ā dzīv nāks pār-
steigums: — dzīv preecīgāmees, ligsmošāmees visi Kopā —!
Nu, Milli! esi pratīga, neskumstīnees velti vairāk: neskum-
stīnāsevi, neskumstīnā mani ...

7. skats.

Bijušee. Karalis, Valfgangs.

(Karalim bise uz plecu, viņš regojās ar Valfgangu un meņa no Krei-
sās puses uz svētku-dalībnieekeem.)
Karalis: (paklusu uz Valfgangu) Augstā svētku laicīnē, šķeet visus svēt-
ku-dalībnieekus, Ka noguršināja, Ka apreibināja: — ne Kur ne
Kādu preeku, ne Kādu īstu jautrību ne redz še, pee teem te —!
Valfgangs: Ach! lai nu tā, vaj tā: — Kad tik uz visu meeņu un uz sadzī-
vi Kopā: — tā nav Ko nobīties! un ne var, ne kas ne Ko likstēs,
ne Ko breesmīgi nōtiks ... jā! ... Šeit nu tik apkam tukšu prom,
lai ne Kas mums še ne nomaina, ne novērš ... Un mūsu mīļā
ļoti ar zīņu gaida — eesim!

Haralds: (skatās uz veenu un to pašu veetu) Ja, jau! jā, jā...
Valfgangs: Ka! kas tev tur tik ļauns! Ko nošķaudījās, ko novērojās —?!
Haralds: Paš, jā, vēl vēl tēt pastalas, brīnums skaista meiča tur —!
Valfgangs: ~~Domerwetter.~~ Haralds, vai tu jau uz ~~vecumu~~ kļuvi pratīgs palicis?!
Hm! ~~Domerwetter.~~ Veenu vēl man ieskati, iebunos: — visu valsts-
ļoti stra šāk atkal — un baronu būšanus! — šurp acis mest
uz kādu Šlitterieesan meitens — Domerwetter! ~~Donnerwetter~~
~~vaktieren dun~~! Nāc tuliņam prom, ~~prom~~ ~~fūk~~ Šķūt!
Haralds: (pie sevis) Šausmu skaistu augumiņ! Un cik smalki pirkstiņi!
Kāds glīzds kāpuniņš! manas Rojiņas rociņas! (uz Valfganga)
Tēt, tēt!! Iedošanus, teic jel man! Kā sauc pie vārda to skaistu-
lieti, spulgaciņi?! teic —! Tu reiz, pazīsti ik Kuru Šlitterervalsts-
locekli, nu, ludzu! teic man viņas vārdu! Ta nosaukšu tad
šurpu glīžo puķi ko vizināsim atkal Šlitterermalā!
Valfgangs: ~~Domerwetter.~~ Haralds, kāds tu traks palicis, aiziet vel bra-
ka uz vi vis!! Un ej tur gan šāvēji! tu skaistā puķe nosau-
ceji: — pēc, pēc — Domerwetter nochmal eins —! pēc veenu
vai ne ~~jēzus~~ ~~Šķūt~~ ~~Šķūt~~ ~~Šķūt

Lejceemene: Tēt! tēt!! Kotav nu -:- un kur tad musu Lete -:-:-

Lejceems: To Dēvinj zin!...

Ludmilla: Abas laulato draugs... mirkst savas asinis... Letterezereesi!! tas ir jusu darbs -!! Un, un vaj Letterezer pili jau ug-
aperij ugunsleesmas -:-:- AK jus ragli, blezi, slepkavas -!!
un ugunsgrēkšari!! Un jus tadus manus Vitikalš milojat: -
soisnigi milojat!! jums tadeem vinj uzticeja tas, ka pats Da-
vai sirdi!! Azaj, raug! ka jus vinjam to atdarijusi, atlizi-
najusi — Letterezereesi!!!

Vitikalts: Aiiii... Aiiii...

Ludmilla: Dēvinj augsto, zeligo!! vins dauc vel manu vardu -!(me-
tas pee Vitikalta celos zemē) Teic vel veenu: - veenu vee-
niga vardinju - Vitikalt!! Atdari vel reiz savas actinas!
paskaties uz mani - Vitikalt!!! - - - Ne ka... vis, visnu-
papalam... (atri uzcelsameeš uz sapulcejušeem) Slepkavas
jus -!! Kam taupeet nu vel manis!! Ka -:- vaj nu ne veenam
no jums vairs ne drošsirdibas, ne eeroçe... man patarit
galu!! Aiaw pasaulē ne ka vairs nav: - gribu mirt...
ļoti labprat... gribu mirt... (metas pee Vitikalta celos)
Vitikalt!" ne atstaj mani še veenu... zem manis Letlist-
list!! eesam Kopeā... reizā... uz citu... labaku pasau-
li... - - - vins mirst!!... vins... mirst....

Sapulcejušee: (leelā izsamisešanā) Vins mirst... mirst!!! ja...
mirst....

## Peektais celeens.

### Letterezer pils mezmalā.

#### 1. skats.

Dēvi zvanisanu, Lejceems, Lejceemene, laudis, zēru-Vrebēs
gerbusees, cet pa celu no labās puses nākšanu uz kreiso pu-
si. Pēc britiņa, kad zvanisana beigusees, spelē muzikanti
at-tālumā, tevi reiz Koralu: - „Nu grib am mes to lēkt rakt."



#### 2. skats.

Lejceems.

Lejceems: (nāk leneem saleem no kreisās puses pa celu; atsezas uz
sevi kli pee barona ozolina) Lemei atvad... zemes-tēvu...
Letterezer pils pēdējo pasneeku Volfgangu baronu fon Ahlehawre-
na Kungu, guldina patlaban... Vzvestā kapā... Ahi, vina
valsts-locekļi, tiekšķejam vinju... tikai no at-taleenas no-
skatitamees... pavadīt uz pedejo gaitu... Jo ari pee vina a-
tras naves, esot mes Letterezereesi... ja, vaj la, vaininji... AK,
vaj! ak, vaj -!! AK breesmas un bedas un dirst-ēsti! Kas vee-
nā un tai pašā breiā pār mums vingrās!... Musu ba-
rons tapa cauri šaveenu varigi eevainots... vecais baron-
-pils Ievumā nomiris atrasts... Jaunais barons un vina
sulainis Abazupeneeki — pazudusi... Musu barona veeni-
gais bērns, mazais Vitiņš, vina uzraudzētaja Ērnina un-
un... mana... meita... Lete... Letterezā noslikusi....
Laivu, ar kuru visi trīs nelaimigee bij braukuši... atradam
tukšu ezerā peldam... brancejn ķiķus neatrod... Ahēs Lette-
zereesi, Azeviški es vinu, ka saukdams galvu esot visu to
šausalīgo nodarījumu cēlejs... izdarītajs... Nedams laikam
esot kājis... musu barona bērnu nonāvēt, jeb noslicinat...
bet nu zaglei, jeb slicinadajas pašas, lidz ar zogamo, vaj
slicinajamo, esot Letterezā atradušas sev galu... AK Kungs
un Dēvs -!! Šaus-Karstus melus melsat nu pilī, ģērvalstīs,
pilsetā — rakstat pat avizēs — ak Kungs un Dēvs -!!...

#### 3. skats.

Lejceems, Lejceemene.

Lejceemene: (ārā pa celu no kreisās puses, atsezas pee Lejceema) Tēt!
Ko tu nu te dakal ta veens savatne -:- Kam skrees no mums
nost -:- Nāc! eesam visi Kopā prom uz majn!...

Lejceems: Uz mājn -:- Kadel uz majn -:- Tur gruztumi un rūktumi, kas
man kez vainas ja ceeš ja ues, nespeez vis mani manā kā, ka
citur kur...

Lejiceemene: Tēt! Tēt!! Kotavnu-:-un Kuv tavmusu Lēte-:-:-

Lejiceems: To Dēeviņš zin!...

Lutmillov: Abans laulatu draugs... mirkst savās asinīs... Lelterezeeši!! tas ir jusu darbs-!!! Un, un vaj Lelterezpilī jau uzaprij ugunsleesmas-:-: AK jus ragļi, blezi, slepkavas!! un ugunsgrēkšari!! Un jus tavus manus Vuikalda miļoja:- sirsnīgi miļoja!! jums tavcem viņš uzticeja tā, ka pats savai sirdij!! Draug, draug! Ka jus viņam to atdarijuši, atklizinaņuši — Lelterezeeši!!!

Vuikalds: Alilli... Alilli...

Lutmillov: Dēeviņ augstu, zeļigo!! viņš jauc vel manu vārdu—!(metās pee Vuikalda celōs zemē) Teic vel veenu:- veenu vēlu niņņu vārdiņu — Vuikald!! Atdari vel reiz savas actiņas! paskaties uz mani — Vuikald!!! - - - Ne ka... vis, vismaz... pagalam... (ātri uzcelsameeš, uz sapulcejušeem) Slepkavas jus-!! Kam taupeet nu vel manis!! Ka-:- vaj nu ne veenam no jums vairs ne draudzibas, ne eerocēm... man patarit galu!! Aiz pasaulē ne ka vairs nav!- gribu mirt... ļoti labprat... gribu mirt... (metās pee Vuikalda celōs) Vuikald!" ne atstaj mani še veenu... ņem mani sev līdz, līdz!! eesam Kokļā... reizā... uz citu... labaku pasauli... - - - viņš mirst!"... viņš... mirst.....

Sapulcejušee: (leelā izsamiesanā) Viņš mirst... mirst!!:-!! ja... mirst.....

---

## Peektais celeens.

### Lelterezpilsmezmalā.

### 1. skats.

Dēeviņzvanisanu, Lejiceems, Lejiceemene, ļaudis, zēruzvrebēs gerbusees, cēlā pakā celu no labās puses nākdami uz kreisopusi. Pēc brīdiņa, kad zvanisana beigusees, spēlē muzikanti aiz-tālumā, tēvi reiz Koralu:- „Nu prikam mēs to lēkī rakt."



### 2. skats.

### Lejiceems.

Lejiceems: (nāk leneem solēem no kreisās puses pa celu, aiz sevis uz sekli pee barona ozoliņa) Lemei atdod... zemes-tēsu... Lelterezpilsipašneeku Volfgangu baronu fon Ahelhauzena Kungu, guļ viņa pašlaikam... Vzestā kapā... Ak, viņa valsts-locekļi, tēkstēju viņu... tikai no atstalenas nokatidamees... pavadīt uz pedējo gaitu... Lo ari pee viņa ārstas naves, es at mer Lelterezeeši... ja, vaj la, vaiņiņi... AK, vaj!" ak, vaj-!! AK breesmas un bedas un sirds-ēsti! Kas veenā un tai pašā veenā pār mums vinņa zārās!... Abusu barons lapa cauri saveenu variņi cevaļņotu... vecais barons-pils tuvumā nomiris atbrasts... Jaunais barons un viņa sulainis Abazupneeks-pazuduši... Abusu barona veenigais bērns, maņais Vuiķis, viņa uzraudzētaja Ernīņa un:- un... mana... meita... Lēte... Lelterezā noslēkuši..... Laiku, ar Kuru visi bīs nelaimigee bij braukuši... atradam tukšu ezerā peldam... brauceju lēkus neatrod... Aiz Lelte-

Vuikalds: — metiņu pēdējo reiz, pacel-skateenus vaiņiņu
& visu pēdīgā Lelterezpilsmezmalā un arāeevar Vuiķa
kur uz brīnišķeem atgreezatees un Dāņu celu reiz
jās saules-laimi pilnā meņā pabaudīju... Kur
Grūtu tik viņš atmest... brīdiņu pakavetees...
laid manis-!... mīļā vecīt...

Lejiceems: (nāk Kuv tu nu tik kalla veenu šavatnē-:-Kam šķēreesno mums nost-:-Nāc! eesam visi Kokļā jeroun uz majņ!...

Lejiceems: Uz majņ:-Kad uz majņ:-Kuv grutumi un rūktumi, Kas man kaz vainas jā ceeš jā nes, nespeeš vis mani manāk, Kā citus Kuv...

Lejceemene: Ja... ta nu gan tēt ir -! bet ko tu te -?

Lejceems: Vel grib wreiz ar Vinkaltu, baronu Jon Abelhauzena Rungu runāt: vel veenreiz ar viņu sarkatiees...

Lejceemene: Viņš celo sodeen no pils prom un kur un kā tas tu -

Lejceems: Nedzirdi viņš! Ka Vinkalts spēj tai te veetai pabraukt gar am vel pretīgo reiz še ne-apskatijees -

Lejceemene: Ak, viņš! un kas viņš te ar nāk, vai viņš nems tavu runu, vai tēvi pašu vairs ka veicā: Kas viņšeen, gauzo bet u sākumā, visi tavi vārdi: - vārdi zvera stam lidzīgi... palika bez ne kādas zēkmes, palika tik pat tuk, ka vējam teikti...

Lejceems: Ne maz jau nesaku, nezinu, vai Vinkaltam ar ko teikšu, vai ne ko: bet es, kad visām beetām viņu pašu vel veenreiz redzēt gribu... (berineeki zēl leni, ja tēvi, trīs un četri reizā pa celu no kreisās puses nākšanu uz lako pusi, dažu no vineem máj ar roku pret Lejceemu un Lejceemeni)

Lejceemene: Ar to ne neeka nepanāksi... Ēn, tēt! tu tak zini, ka lakat, kauz kauz lakat viņ: nedzirdi nu ceet, ne ka darīt... Atveli nu veen galigi un pilnigi visu, visu, kas ter teek pāri darīts, Dēevinam augstam!... Tu viņš jau zin: - ka tu ne kad tādus grēkus, tādus nozeegumus ne esi darijis, ka ter nu, un tik pat ak droši viņi uzkraukti un liegti teek...

Lejceems: Atveli Dēevam! un atveli Dēevam! to veenmēr man skanēt sreekšā, un ka es pats ne neeka no tam nezinātu, bet tālak jau man Dēevs pratu un saprašanu devis, lai ari es pats, varmacigeem uzbrukumeem un viseem citeem šaunumeem neapkusis, neapnicis cīkstos pretī.

Lejceemene: Ja, tēt! ja, ta ir gan; bet tak mes cilveki, ar savu pa-šu gribu un spēku veen, ne kas ko iztarijuši, ne kā ko iztarisam, un ne šaubā, ne taisā ciņā... Ēn, redz, viņš! Dēevinš augstais ir mus musu mozā šauk un šaj ā, ja, bagatīsoetijis: - lūgsam tik nu Viņu alažu un sirsnīgi lūdzi-ņi un ne-apnikuši: - lai Viņš mums, ja vinš ka mes mirstam, vel to želastību parādītu: - skaisti un gaiši kla-

ja celsans, ka mes Lielezeeši ne esam ne kad tik slikti, tik ļauni cilveki bijuši, par kadeem mūs musu pilskungi un šauke citi šapat nākt, nolieca: - lai gaiši un skaisti tik-tu viņ-zināms kas uz musu barona kungu šavis, kur jaunais baronu, kur Mazupeneeks palikuši, kur Vinkts un kur, kur - (raud)

Lejceems: Ēn Erminas un musu... musu Lētes vārdi... plūst ter viņ acīm lauka... Bet, vai zini ko? - veen -

Lejceemene: Nu -?

Lejceems: Man ka jaatlaban ļaut, ka mēs musu Lētiņu... un visus citus pazudušos tak vel reiz redzētum, ka -

Lejceemene: Ak, Dēevs! tēt, ši cilvēka mums jagultēna kapā... Ja, redzēt jau nu redzesam viņus visus gan, un, varbut, ka jau viņ redzesam: - bet ne vairs šai saulē - viņā!... Ēn un es am tēt! labak prom no šejienes: citi berineeki ki teicā, ne kur vis tālu ne aiz-eet, jo ims ka mēs nāk-šot... Nu, nāc nu! viņi gaida.

Lejceems: Gaida? kalale gaida? Man it ne neeka no viņeem un tapat ari vineem it ne ka no manis ne vajaga... Ej, ej veen tu pats prom uz māju...

Lejceemene: Atpak uz kameri tu nāksi...

Lejceems: Nu, ej! Man japaleek še pat... nāks varbut Kareevi ari še... šaus varbut... ej prom!...

Lejceemene: Lai nāk! lai šauj -!

Lejceems: Ēn, kas zin, vai man ari ne bus kads cits celš ja uz-ņem, ne ka celš uz māju...

Lejceemene: Nu, lai, lai -! Ēn kur jau tev bus ja eet, tur ari eesu lida - tas zitadi ne var but... Man mājā tik-tāl ka ne neeka nav...

Lejceems (pret sevi) Nu, tak veens cilveks -. Lida sims ne varēja ne mazz ka par savu vecēni kā turatees: - lej man ari veen pa-klausīgu, lej pazemīgu - bet kā tad nu viņai -? Ko, izpratis tu nu cilveks, šeevreeša tadu, pratu...

4. skats.

Bijušee Kareevi Vinkalts, Ludmilla, velak Irmgarde.

(Kareivi nāk pa celu no Kreisās puses un nostājās mežmalā, citi pa labo un citi pa Kreiso roku)

Viņkalns: (cela priekšā, nes Kreiso roku plenci, nāk ar Ludmillu pa vidu-celu no Kreisās puses:) Ludmilla! Mīļā! Ak, lauj man aiet! Nestājies man ceļā! Tik "ar Dievu," "pedējo reiz," "ar Dievu!" pasacīsu tai (kura, uz brīdi, atgriezīsies — kā tāzus citus reiz! — laimīgi, kāda laimīga jūtos ... Bet Tu nu gribi mūs atmest ... biedrību pazaudēt ... lauj mani —!

Ludmilla: (cela priekšā, cela-domiņa uz rokas) Viņkalns! apņēmējies!! ne cel labāk vairs ne savu kāju tē! Baile znaudz manus dīvainos jo šī jau ir to pēdējo reizi ... Kur slepkavas uz tevi glumējuši: — Kur tavas ... asinis jeluteņas .. un, un Kur ir mana muža visa gaužakā ... visu sīvāko brīžu pēdējā dziesmiņa!

Viņkalns: Ak (Mīļā)! nesaprotams, neiecemīnesams Tu vairs ne mani ... ne Kad —!

Ludmilla: Ka to var cilvēks jēdzīgā saprast, kas viņa sirdī, prātā, ka uganigeem burtiem uzrakstīts ... Nāc! ak, nāc pie manis —!!

Viņkalns: Bet nu jau ļe tik dauz sargā — (rāda uz kareiviem) Pāte viņus sasaukusi ... un tomēr vēl lūdzies —

Ludmilla: (uzrauga Lejiecemu) Viņkalns! nejēdzīgi —!

Viņkalns: (uzrauga Lejiecemu, Lejiecemeni) A — ! jā ... viņi ari ... tāpat kā viņieem ... kā alažiņas ...

Ludmilla: Lūdz viņus pēdējā, aizbrīdī: Tu ļaunajam un nozīmīgam vērsnēkam, Tu — ! Mēs tak nevaram nešķirties kad, kur viņš ir — ! Viņkalns —

Viņkalns: Mīļā, Mīļā! nerunā šķirdzīgās brīdī ceļus, asus vārdus ... Ak — ! nezinu ļaunu ļaunu ... bet man Lejiecema kā žēl, kā sirdī kāda sāpe ... kā —

Ludmilla: Kā žēl — ! Lejiecema žēl — ! Vīrī! apdomā jel ari, Ko Tu runā ?!

Viņkalns: (pie sevis) Ak, kauns mums gara-acīs Tādu gaužakā-kauna kāda, Kaitīga nopratēma, vienādatēma — —

Irmgarde: (nāk pa celu no Kreisās puses, uz traukta) Stunu, stundu! Lemaņi (Lemaņi kopā) ir gaida, ir gaida jau un gaida, bet aiz vēsa maz dzegaida — ! Lūdz grībēj tik vēentrūsēeņ — aiz Ko nu Tu slepkavo-tē ir kāda — ?! Nāk labāk tūlīnam prom !...

Ludmilla: Viņkalns neklausa ...

Irmgarde: Ta — ?! Pag, pag! Izsauksi Tu Eikumu un To Zemīti un tad rausam visa Kaļa, ar visa mūsu spēku: Viņkalns Karstē ceļā un likšam To zirgam ātrāk jo aiz projam Skrēet un vairākam uz kā ... (uzrauga Lejiecemu) Uzvelsi Gotti — ?! un To slepkavecem galvā arī ļe !! Vaj ļāvens jau atkal uz mūžību — ?! Sviests man Vrēk un brīc vēen: — Viņkalns! vaj Tu nu uz ceļu vairs nesaperāt — ?! Aiz tak uz vai un nedrīkstēja ar mani Karstēs — Ir gaida jūs ta gaida: aiz uz vai Sagaida

Viņkalns: Ne ... ne ...

Irmgarde: Lai Kamēr kas tak vai ir Vēlē dzīvi dzīvot!

Viņkalns: Jo ... jā ... (turpjās tēvi Lejiecemam)

Ludmilla: (uz Viņkalnu) Ludzams! uzmeklē ser atkal jaunu uzlaimi — !!

Viņkalns: Ne ... ne ...

Ludmilla: Abums viņas jau tā Ko, ta Vēenpat viņ ...

Viņkalns: Ja ... ja ... (norājās pret Lejiecemu) Lejiecem —!!

Lejiecems: Barona Kunga ? —!!

Viņkalns: Aban nav vairs ar jums un ne ar Kādu, cīkš Zeltiņeceli ti it ne kāda Darīšana ... jūs Kavēt zem tiešām ...

Lejiecems: Līnu ... barona Kunga ! ... ciemu ... Bet Kabrātes, ja! viņas tiešām : — Kas zem tā Kunga, Kam ne Kas nav ne jā-sūdz, ne ja saka : — Kas pats-ik vēena cilvēka Domas un darbus līn un pazīst jau no at-tālēnas ... un Kas vēl viņu ikā laikā ... ikā gala ... Bet nu, barona Kunga ?! ... nu, Kur mīļais ciems Tam ... pedējo reiz ... acīs skatāmees — (pie sevis) Dīevs aizgāja : Kas tad nu — ?! Aban jūs Ka mīļa precēs, aciņu mētās, sitās — ! Ļauj nupat man lūgt tik Tavēt manas, un Zeltiņes valsti-locekļu, at-laišnošanas, aizstāve-

ģanas zīņā, ko teikt un sacīt, bet nupat es atkal vairs ne neeka nezinu...

Vīnkalns: (pēc sevis) Vaj Ļejceema vaardzem, jēl viņa acu-skaidrumam tam pievilcīgs, burvīgs spēks —!! Ne gribēju viņu vairs ne dzirdēt, ne redzēt,.. bet nu, kur viņu tik ko pamanīju, visu man kā sīlst, kā karst ceem labvēlējumos pret viņu... (uz Ļejceemu) Runojiet, mīļo Ļejceem! runojiet vēl —!!

Ludmilla: (uz Irmgardi) Nu, jo aklousies —!! Vīnkalnam jau atkal kāds mīļais Ļejceems prieka-! Nu, kas tad tam vēl nekas —!!

Irmgarde: Ļejuciēs —! ar visu sava uzlaicīgu... un cīlēka vālīš-milestīti-! Ļajuciēs —! un vairākam uz ko... Ooo Dw Gott —!...

Vīnkalns: Teiciet, Ļejceem! teiciet man visu, visu! kas ceem jums uz sirds guļ!...

Ļejceems: (Vīļi aizgraibās) Pālvees, barona Kungs! pālvees... Pēdīgo reiz... tee vēl vārti... barona Kungs!... Ak! nezinu... ne varu jums ne mak vēl-sacīt... cēlā ļoti man sirds... barona Kungs!... (brīdiņu klusums)

Ļejceemene: Barona Kungs!... mans vecais ļaudeem tāds kārsaģa-ris, kārsanicis! — laikam no dzīves... un no deenas-kārstuma... Bet viņu labi pazīstam, labi zinu: — ko viņš no vālīš, un ko viņš jums no savas jūsas ķēroties grib sacīt... Ļa barona Kungs manļaudīm —

Vīnkalns: (uz Ļejceemu raudzīdamees, pēc sevis) Ahans Ļejceems... mans alaž speciģais un vīriskigais Ļejceems... sirds-apzīņa nu viņu laikam moka, ka viņš tā —! ka viņš tik ļoti aizgraibās un ka jaguris... — Ak, Deews! bet ja ne notiek viņam un tapat mancem cietem, senāk tik labeem ļaudīm, attentāta un cītas nelaimes zīņā pārestība vaj nāve tas varbūt nekaisinīgas sloģi, kas viņu tā nolocījis, novārdzinājis —!! Bet, ne, ne! kur un kā gan —!! Viņi ir vaļiņi... mani Lellezereeši: — ir nozeedzneeki... gaužī, grūti nozeedzneeki... Tā spriež ik-kurš cilvēks un ne veens es...

Lai ja nu mans Ļejceems... pēc nozeegumā izdarīšanas ne vis tik labi-noskaņots... domer ir viņš vēsinīgs: — viņam, kā valsts-galvai, kā svētku-deenas ir-likdarim vajadzēja zināt, kā valsts-locekļu starpā atrodas arī tādi radījumi, kuri pēc manas dzīvības ļiko, kuri — — savādi! savādi: — cik pēcpēri man nupat atkal vis prieks-mana gara-acīm lēlojās, ko ļe uz dzimteni atpreezotees pievīlojuši!... Ļa! prieks dīveem gaisem un ne cik daudz deenām, atskanēja ļe jaukas jautras dzeesmas un muzika... Bij stalti gara-vārdi celti — vis bij apaļ-puķu-kroņi pukēm, meijām... un galdu: — veesu-galdu bijāt jūs mums, Ļejceemen, tik bagātīgu klojušas...

Ļejceemene: Ak, barona Kungs! ko nu, barona Kungs! vēl bagātāku veļetumees jums un jusu augstai kundzei blāt — dārzin klāt...

Vīnkalns: Ļa, ļa — ! Bet nu ir daudz kas: — ak! nu ir vis pārvērtees: — mēs ne esam vairs tee, ne varam ne kad tee vairs but, kad mēs cīti cītam bijuši esam... Ļen musu deenas... ak! ilgas dūmas: ka nebūtu naktis...

Ludmilla: Ļa, Vīnkalniņ! ja... Ļa nu ir...

Irmgarde: Nu veenreiz, Vīnkalns, izrunā, Ļaisnu un patees-varīt!...

Ludmilla: Ludzams, Vīnk! nāc nu prom! (Stāvu ļe ka uz-tegotām oglēm...

Vīnkalns: Ahans Ļejceem... nu ķērsanās brīdis-klāt... Ļen, jūs, Ļejceemen... jūs solījāt vai pavīļas-Arteevas —

Ļejceemene: Ļa, barona Kungs! ja: Ar-visu un ļoti labprāt: — sneegšu jums ķēlīti cela-maizes — — puškīti ar-mūsu, ar-jūsu, ar-visu, ar-jūsu Lellezereešu vārdā — —

Vīnkalns: Labi, palīdz! labi...

Irmgarde: (uz Ludmillu) Nu nositīs, vai nosāvīs mūs, laikam, visus trīs ~~se... jau~~...

Lejceemene: (Drīži aizgraktā)

„Lai sargā Tev.. tas mīļais Dēvs...
Un viseem ceļeem... Kurtu ceeš...
Lai tava laika zociņa...
Un apeaķ... Dēvam pakreela...
Lai ceenā uzpeeš saulīte...
Nedz nakšķi meness ceķāļē:—
Tas Kungs lai tevi apeglaķā...
Lai tavu dvešļi apsargā...

Lai pasarga viņš āritam
Tev uz=ceļam un ee=ceļam...
Peeteri Dēvam laiciņi...
Peeteri Deevam mužiņi...“

Vīnkalns: (Jceesevis) Dēvs augstais, želigais—! ak, vai man ~~tkai~~ = ~~ši~~ atrīt, saprast to, Ko es pakļaušos dzīvejis esmu!! ~~Ak~~ Dat man noģist:— vai tee bij tikai skaņoši, bet tukši vārdi:— jēl, jēl! Dzīva taisnība... nīlika!! Kas uz viņeem mīdaetama plusta?! Ka jūs te nozeedznieeki, ļaundarību = tāmi... Ka viņi ein un skrej man sneegt tīk garu, ceļa = maiņi, tik dārgu, atmiņas puškīti?! Un Ko es laitu preti vārū, sāku—?! (uz Lejceemu paveerstameer) Lejceem—!! Lejceemen—!!

Lejceems: Veseli... karona Kungs!... veseli...

Vīnkalns: Veseli... paši ar... (Jceesevis) Ne Ka—! ne ta—!! Es neeņu ne Kur:— es nevaru; nevaru ne Kur ceet!! Man japaleek šķe = pat... Lai nāk! lai nāk atkal... slepkavas... lai ņauj uz mani... bet man japaleek... citādi nevaru... ne!!.. ne...

(Drīži at=skanēs zvanuļus skanam) Kas tas—?! skanas! jceemiļgas zvanuļu=skaņas—?! ak! Kaut viņas kutināt mas=skanas! ausušas skaistā, dzirā gaismas jasaulē! un kaut viņas pateiktas ta ļaužu atskanēt:— Ka viņas ~~ieaici=~~ ~~nāktas~~, a iekļidinātu, iznīcinātu visu ļaužu, dzīļo tum = sību, kurā mēs grimstam, slīkstam—!

Lejceems: (uz Lejceemeni) Vecenīt! Ka nu jaatlabam un tīk gļiņi zvanuļi skan—

Lejceemene: La, tēt! Kas brauceja brauc ja ļoseja—

Lejceems: La — brauc ja ļoseja... bet, veezuli ka: vaj tukša, jēli pilna—

Lejceemene: Ak, lai nu ļa, vaj ta, kas mums tur tēt—

Vīnkalns: Ludmillu, mamuliņ! sakat, runojat! Ko jūs abas ~~skaitat~~ uzzīrāt uz zvanuļu skaņam (Kuras ļai veetas tu = vāk un ar veenu tupak nāk?!

Ludmilla: Aizbrauteem jaatlabam jaaneet zeltdzeņeļi un viņas āpkārtni uz viseem laikeem—!! Ta zvanuļu skaņas ļaiši un skai = dri paātlabam uz mā...

Irmgarde: La, ja! Ludmillu, ta jau—

Vīnkalns: Ne Ka! ~~ne ta~~ ne ta—!! Kam ne klausāteem ar sirds ausīm?! (Skaņas skan ~~elektricitati~~ !! un ši ka atdzī = vinadami, ka uzjaubrinadami: Kur dzelmeedami un caur=bliedinadami vēsta, stāsta:— „mīļatees! ceļatees:— Kas jūs ilgi, grūti sapņojusi... gaisma:— zēls!... jauks zēls jums dzīv atausis! To ticeet, cereet, ja, ja!...“

Irmgarde: Vīnkalns! mans dēls, Vīnkalns! mans veenīgs preeks un mantu ļai pasaulē... ak! Kapēc tu nu šēr un sauc lauļati=draugs, un mani savu veco mati ta nomoka?! Tu domā un sadomā dzeesmi Ko uz! un neņrīli no ļejen ne mas projam nāk... no ļejen:— Kur tavu tēvs ne zin caur Ko nomiris?... no ļejen:— Kur tavu veenīpaši bērnības ari pagā = laiu... no ļejen:— Kur tavu brāļi, mani lakaiši... Harald pazu =

tu, vaj ari nobeigts ticis ... un Kur ... Kur karu pašam nasis=
nis izplaukšas ... noteicējas zemē ... un Kur mums viss
tris asinis ... varbūt notecēs, ja pāsi vēz neglabsameer, ja;
Vuikalts: Abeli —! neeki —!! Da nav! ne, nav! Just ka nav ne kas
noticis, ne noticīs —! ne, nepar Kr ne —!! (Preesevis) AK, Dievs
augstais! Zelgpais Heidzees man palīgā, lai šādi karotāmi zēemu bojā.
Ludmilla: Abiļo, labo Vuikalt! apzēlojees pats parsevi, ja ne par
mums ... Un ne esi vis vēl pilnīgi vesels ... Paž! rociņa,
vaja rociņa tev in plenes peasitējusi, peaž! (Kaušais Vuik=
kalts plenē karajuzo, Preiso roku) Un nu nāc! nāc
braukšam prom! Vuikt —!

5. skats.

Bijušee. Haralts, Kāpumeeks, velak Leltezereesi (berineeks).
Haralts nak Heipus pa ceļu no lalšs jeuses, Kāpumeeks vinamsēks.

Lemparte: Gvozdav Gatt —! Haralt — (atmetās ar Ludmillu)
Haralts: Vuikalt! Králit —!!
Vuikalts: Haralt, sveiks —! Haralt —
Ludmilla: Kur tad tu —?!
Haralts: Paldees Dievam! Ka jūs vēl zēvu ... AK, paldees Dievam! Ka tevi
Vuikalt! (Kerās Vuikaltam ap kaklu) un sveiku un veselu zēvu!! ...
Nu, sveika Ludmilla! un tu, mīļulīt! Dauža, ik zēnas, zēna=
ri! esmu un tevi domajis, par tevi lasījees ...
Lemparte: Haralt! manu berns, kur tu bij, Haralt?! un ka tu nu izska=
tīs: — karastu tev vīrus un mata sviņs palik! ... Ach, Ha=
ralt! un cik mums grūta, slikti gājis — un tēvs ... (raud) tavu
tēvs nav ari vairs pee mums ... aizgoja ...
Haralts: Es vinu ... labaku Dev=zemē ...
Vuikalts: Ka tu to zini, Haralt?!
Haralts: Ziņu ... zinu skaidri; zinu sen ... bet tam lasīju ari
viņa rāves=ziņu avizē ... Zināju agrāk ... neka
Lemparte: Ak tu ... Kā tā?
Vuikalts: Kuna! Klasti!

Ludmilla: Preeks ne šaubu Stenšaun tēvu paglabajam ...
Vuikalts: Kam vairāk nepasteidzees ... tas kuģu vēl tiks pee vinpa ... ne=
aizrakta kapa ...
Haralts: Steidzos, Aļaši Steidzos, Vuikalt! jo sviņš man Ka šeglin šeršas
pēc atveegļošanas: — pee va=šuzēšanas ... un pee jums visem ...
Vuikalts: Esmu lāti zinkāriņš, Haralt! kā ta par atveegļošanu, va=šu=
zēsanu tev —?! runā, klasti —!
Haralts: AK, brālīt ja! ... (Preesevis) AK. Kaut gan tikai nevainīgs liz=
vaineeks esmu ... tomēr negribu vis, gaiša at=ziņošanās jautājumu,
it visai veegli par manām lupām teeet ... AK, vaj! ... Ne es to
gribējis ... ne domajis ... ne es to pelnījis —! par kādu nelabvari
nu man ja=aizstās ... (uz Vuikaltu) Ka jūs visi te pils=mež=
malā —?! un ka jūs te bez Vuiļa? kur tad viņš vēni jaatš —?!
Vuikalts: Vuikts —?!
Ludmilla: AK Dievs ... musu Vuikts ...
Haralts: Vaj viņš šķiņš?
Vuikalts: Šķiņš ... ul! ... viņš tikai ceļ ... (meļa=meeja ...
Ludmilla: Leltezera, avotaiņa ... Vzelmē ... (raud)
Haralts: Ko —?! ko tu sacīji —?! Kas ir ar Vuikti —?
Lemparte: Viņš ... Leltezerā ... nostājies ...
Haralts: Vuikts nostājies —!! (vai but? nevaru ticēt —!
Ludmilla: Ja ... ak! ja ...
Lemparte: Tā ja ...
Vuikalts: Še šķirstesi tik breesmu ziņas ... jaašķasti pats ko labaku,
ja zini, vari ...
Haralts: Ja, ja: labaku ... un tomēr gaužaku vesti iz manas mutes
šķirtsees ... (noverzās, eiropa Lejceenu, Lejceenieši) A —! labdeen!
Lejceenu, Lejceenieši! Labi, ļoti labi: kā ari jūs že esat! Bet to=
mēr nav vēl deenpan klausītāju še ... Paž! ja ... Šurp braucot
redzēju, ne tāl no šejienes, valsts=loceklus zapulcējot ... un ari
viņiem mana gaužā sadzība noderēs par atspirkšķināšanu ...
par šoka atmelšķešanu, par ... AK! viņiem visiem, ka celā

dzīvotāji, daudz, negaidīti daudz jāri dzimtu!... (atkāpjās, mājas roku un lako jūsmā) Nāciet! nāciet, sveiki, draugi —!!

Vīnkalns: (jēzeviski) Draugi — !!

Irmgarde: Ludmilla, Hilli! Ko Haralds nupat vaicāja?

Ludmilla: Viņš vaicāja: „Draugi —"

Irmgarde: Nu, saprotot nu vecenīcelveks —!

Haralds: (uz ģaujām, berinieciem, kuri pacēlušu no labās puses, lēni turo=jās) Nāciet, Zeltozarenes! nāciet tuvāk! nāciet krāsi: — mans ari jums Ras ir Ko vēstīt —!... Un pēc tam apmeklēsim visi Ko=pā mana tēva, Volfganga... barona fon Abelhauzena... Kapu...

Irmgarde: Ludmilla! nun — unt!? Ko tad nu uzbūs —?!

Ludmilla: Haraldam ļoti ari valsts=lietās pieaugt...

Irmgarde: Kur tad to ģaidīs tē tik daudz Kopā bijušo —?

Ludmilla: Laikam no at=taleenas... tēva bēres noskatījušies... ~~muzikuu~~ noklausījušies —

Irmgarde: Laikam tā gan kūs bijis, ja...

Ļejiceemene: (uz Ļejiceemi) Tēt! redz, Ras jaunais karona Kungs: tā kā sa=graustā, samaitāts norvēģa...

Ļejiceems: Tā ir gan; dzirdēsim tik nu, Ko viņš pats mums teiks, Ko stāstīs — — (Lēnītēm, tikpat nāk pacēlušu no kreisās puses)

Haralds: Vēsi... Ā vīsi! Kas jūs ģe Kopā esat: — pateicīgi Dievam līdz ar mani! Kā viņš ģeļigi novērtēs: — Ka ne esmu... pats sava... (~~Haralds~~ (klauka sev ~~skuvās~~ cērt) vecīga... mežiņa brāļa: — dzimtā mīļotā brāļa... slepkava tiesi...

Vīnkalns: Haralds —!!

Ludmilla: Vīnkalns —!!

Irmgarde: Ludmilla! bērns, nu, Ko tā nu būs —!!

Vīnkalns: Haralds! Haralds!! Ko tu saci?!

Haralds: Pateicību... Zilu, dzīvu taisnību...

Vīnkalns: Nu tad talāk, talāk! un drīz, Haralds —

Haralds: Māmuliņ! tu tak vēl atmini: Ka mīļš ar tēvu, un tāvu ģaujām vēlējās, barona=svētku=dienas=pavadā, no ģā=jām uz pilsmežmalu, šo te pašu ceļu, pēc Vīnkalna paraus=tītes, apskatāties: — Ka viņam, ģimīs nedrošās laikos, valsts=lociņu starpā kustamam, klājas: Ā sveiciņi... vai viņam radi ģimtāri — Ka jūs ar tēvu ar vēlu runājāt un spriedāt — ne=laimotāes slepeni Ka uzbrukt... uzmākties...

Irmgarde: Ja, mans dēls: tā bij ģan... ja...

Haralds: Abēs ģājām ar tēvu... (~~Haralds~~ klauka sev ~~skuvās~~ cērt) un ber=bīšes jau ari vīs nogājām...

Vīnkalns: Apzeloj ies! Haralds, ne Kavējies, steidzies, stāsti —!!

Haralds: Tu sēdēji, brālīt! jautrs un mēģinājumu, pēc sava dzīvīga ozoliņa: — sēdēji, Ka savu uzticamo Zeltozarenes=u klepi...

Vīnkalns: (jēzeviski) Ak tu jauki brīnumīgā gaisma! Kas tu pat tādam cauri manām smadzenēm vērēs, ģaujēs —!!

Haralds: Bijām jau labus brīžus uz tēvi, Vīnkalns, Ka ari uz visādiem ci=tiem svētku=dalībniekiem slepenus noskatījušies, te gribēja tēvs pēkšņi atpakaļ dzīties uz pili... Es vēl Kavējos... un tēvi=ņa cēmēja Kavējos... un tālāk tēvs... saēdzīs... pārāva pēcmo=nas bises... lai es ģēl reiz nākot prom.... (~~Haralds~~ klauka sev ~~skuvās~~ pēkšņi) Bise... ~~spraga~~: — spraga vālā... ģāvēns: — ģā=vēns... skreja un, un... Ķēra tēvi... Vīnkalns...

Vīnkalns: Haralds!! Haralds —!!!

Ļejiceems: Dieviņ augstais —!! palīdzēs tēv — —

Ļejiceemene: (sāk tāmi, pacēlām rokām) Dēlēsim — tēlēt —!! esi tēlēts un slavēts — —!

Irmgarde: Pro Deus Patri —!!

Ludmilla: Kā to bieži domājis —!!

Vīnkalns: (jēzeviski) Ak, saules, mani ģaules: mani Zeltozarenes: — Ka lai nu dzīvas acīs pret jums ģēlēm, pacēlu, ~~kur es tēlēs~~ Kur es tēlēs uzlaisni: — tik bezdievīgi pret jums ietiecies — ~~es~~ mēs —?!

Haralds: Ģēlēm izdzīvējis — brīnumīgo nelaimi cēlāju=dzīs... pakrī=ta tēvs pēc zemes... Ķēru viņu sev zem pakšas... un skreju, Ka no „nelaika" trīcēt prom... Pils tēvumā noiekšēm, rāvās tēvs man uz rokām... un teica, vājā balsī: „Steidzies,

bēdz: – Zeltzereeeši tevi... dzīvu ne-atdošu... caur tevi vīnu sirdzu-sērdi: viņu karonu... jeagalam.... "Ārpus ļ. es Zeltzereeša un bērnu, bitamees no Zeltzereeešeem... Kaunetamees pats no sevis: – Ka es, brāli no slepekaveem, aizsargāt gribēšanus – pats viņa... slepekava Klevis bijis...

Vainikalts: Nozēlojamo, nabaga Harald!...

Haraldz: Bērejn izdzīvējā biedi, ari sev caur šaveenu, jēlcilvēki Ka, pastrādāt galu... bet ne varēju ne Ka savu nodomu izdarīt, jo šis te (zēna un Agrupeeku) manis urticamais Agrupeeks, bij man visur celā, reiz dabū solījumu sveki turēšanus: – „lai ja ceš man caur uguni, vaj ūdeni, Kur mans bārona Rempi bus... Kur bušu ari es Rēzāt – klāt bū Ka dzīvis."

Vainikalts: Talak, Harald, talak –!

Haraldz: No nāca Pētra-pilī... No dabū apziņas mocīt, nezināja pats... Kur skrēt, Ko darīt... Te lasīju nejaušu avīzē: – Attentats Baltijā uz Vainikalts, baronu fon Ahelhauzena Kungu, ne esot vis bezjēgu galu ņemis... Vainikalts, barons fon Ahelhauzens – izveseļojatees!... Attentāderzerat vel nezināms... „Pēdējais teikums sagrāba mani... Ka dzelzu-stangām... bet bārs (vārdiņš „izveseļojatees" mirkļa Ka dzīvs zelts iz avīzu-lapas man preti... un nebija ne Kāš vēl sirsnīgākas, pateicīgākas nopūtas uz debesim sutīšus, ne Ka tanīs acumirklīšos, vārdiņu: „izveseļojatees" skāst, skatīt, (lasīšanus... Un nu bilu Dievs-celā, pee Dieva, Vainikalts... pee jūsu Zeltzereeša: – manu gaužo nelaimi... manus bezsmigos, nežēlos grēkus... jums izstāstīt, izsūdzēt... Un nu jūs visu skaidri ieraudzīt... un nu varēt ar mani, Ka gribēšanu, ciešanu... jo caur mani esēt jūs bijuši, bijāt bērnu un tāpēc nesusi, ciešusi...

Vainikalts: Ak, ja... Harald! Ka gan, Harald! bet ari Dievs bērnu-vīlni dzīļi, dzīļi nolocījusi: – ar lūk esi Dieva Sveseles mokas un sapēc, lielā mērā nesis un ciešot... Kur Dzīvs... Kurš Dzīvs Dievs

Haraldz: Vainikalt! brāliti –!' (ari apskampējās)

Vainikalts: Dievs valdība ir mūs visus, ar-reiz dāvinājusi: – Bet, bij! paradīsi, gaužus, dzīļus paradīsi esam nēs: – esmu it sevišķi es, sakrojis, notiesātus manus laikos, uz Ticamos Zeltzereeešus... par laun tāreem, par – slepekaveem... bij, Ka es šos paradīsus marinājis, Ka viņus dzesiņu!

Haraldz: Vaj tad mūsu ļaudis to ne ceredzēs, Ka mēs maldījušees, Ka mēs nētīši grēkojuši, Ka – i un raudzīsaw un visu un Ka veen spēdami, uz laku greest.

Irmgarde: Ak, manu mīļa bērn! apdāvinājusi jo stundām par pieminu, visus jūs valsts mazturīgos, nabagus; aber tad, manu bērni! braukšam tad, Kad nu ari ne uz ilgu laiku – uz Kādam laiku no šejienes prom: – jo manu ļaudis bail, Ka nu to zemnieku pret mums atriebšees, tālaki Kaimiņu-ļaužu, ja...

– Ne Kur ne braukšu.

Ka slepekava, Kura Baltijā atkal notikusi: ne esot vis... bezjēgu galu ņemis: – Vainikalts, barons fon Ahelhauzens – izveseļojatees!... Bet slepekava pats vēl esot un pēdējā nezināms...

vīsa ne-
su mazā Vainiks pa-
ēstā skaidrīt... un vaj tēvs pa-
vairs nav? ne –?!

Ludmilla: Nav žēluma? Ka tu, mamuliņ, runā! Nevarēja nāts nerimstās ciešat... nebeidzās sāpēt... bet sargātees grēku nu dzīvēm un no visa spēka (tempateet) Tavas sērdnās jeat jeatiesām un taisnām notikt, un veltīgi (jāratot, spēreede-

bēdz: – Lelteretrees, tēvi... dzīvu ne-atdošu... caur tēvi vīram
dzīvu-dzīvu: vīnu karonī... jeagalam.... "Gunta Kuzepsone
Lūdzu, ej. es Lel-
dzos un bedzu, bīdamees no Lelteretreeseem... Kaunedamees
pats no sevis: – Ka es, brāli no slepekaveem aizsargāt gri-
bēdams – pats viņa... slepekava kļuvis bijis...

Vainikalds: Nozelojamo, nakaga Haralds!...

Haralds: Gerejn, izdzīvējo bridi, ari sev caur ļaveenu, jēli citadi ka,
pastrādāt galu... bet ne vareju ne kaunu no domu izdzīst, jo
dzirdēju, (tāda uz Maruseneeku) manu uzticamais Maruseneeks,
bij man visur celā, reiz tāto tolijenu sveti turedams: – „lai
ja cēt man caur uguni, vaj ūdeni, kur manis barona kungs
kūs... kur kuģu ari es klāt – klāt tiu ka dzīvs."

Vainikalds: Ak, ja... Haralds! Ka ļaun, Haralds! bet ari tēvi bedz-vilni
dzīli, dzīli nolocījuši: – ar ļu es i dzeseles mokas un sapes,
liela miera nesis un ceetis... Kur... Kurš dzīks tēvs
Haralds: Vainikald! brāliti – (abi apkampjās) Ko jā-runā!

Domājo, mīļumiņ! Ka mes ar Vainikaldu
uz Lelteretreeseem devīja pa nedza-
lu "Zaķu tajeem"... bet ka mūs mēs pasaz..
bet ka kāds estaka nevaldzēs celmi
mūs mēs pasa

Vainikalds: Visvaldība ir mūs veens brāļu, abi reiz dzimojuši:
Bet, dēls! paradīsi, gaužus, dzīļus paradīsi esam nēs: – esmūžī
dzīvoti es, sakrojis, no tuvedamu manus labos, uzticamos
Lelteretreesus... pa ar laumiņeem, pa ar – slepekaveem... dēls,
Ka es šos paradīsi marinašu, ka viņus dzīvus!!

Haralds: Vaj tad mūsu ļaudis to ne ceredzēs, ka mēs maldījuseeš,
ka mēs netīši grekojuši, ka – i un raudzīsam mūžīgu
un ka veen speedami, uz laiku greest.

Irmgarde: Ak, manu mīļa bēli! apdzīvināsam šo stundiņu par
peemiņu, visus šis valsts mazdzīvīgos, nakaguš; aber
tad, manu berni! brauksam tad, kad mūs ari ne uz ilgu
laiku – uz kādu laiku no šejeenu prom: – jo manu ļaužu
bail, ka nu to zemneeku pret mums atkreebsees, tālāk ka-
na! jūs ganzin, ja...

Vainikalds: Es tagad pat ne kur ne brauksu.

Haralds: Es ari ne. turpmāk

Irmgarde: Aber es... aber un tu, Ludmilla? Ko tu domā?

Ludmilla: Jā, acumirkli, mūžam dēls! ne ko cītu, kā to: Ka es
ļoti slikti... nejeedzu dami slikti, viņa ganza bedu-dzeenā,
un tapat līdz šim, pret mūsu ļaudīm izturejuses esmu:
vīneem, nevainīgam cilvekeem, caur maneem breesmī-
geem jēdzieneem, breesmīgi pāri darīdama... Es to
neaizmirsīšu, dzīv ne kad ne piedzīvošu, ne!...

Irmgarde: Ak, ko Ludmilla! ne esi ne mazliekļoti apdomīgi
tik gauzam smalkjūtīg! Ko to Lelteretreeti ne maz to
vīna ne rūp, nepārāt uzņemtā, ka tu domā? ja. Un jāz mu-
za Vainiti palīdzēju, jāzusu nav tik vel ne kādu
ēstu skaidrīti... un vaj tēvi jeb viņa sirds-sāpe un žēlums
vairs nav? ne –?

Ludmilla: Nav žēluma? Ka tu, mazulīņ, runā! Nedzeedzjama
vāts nerimstās gulat... ne beidz ai sāpēt... bet sargāteeš
grību un dzīvu un no visa spēka, tavas sedonas jeb
pateesām un taisnām noturēt, un veltīgi ne jāratot, ne pieeve-

lēt, par ne vinprotamām leetām... Ak, Vīcīt! manu berniņu!
cik laiti pēc tevis Rumtiņos ilgojos! Rauts gan it lali, skaidri zinu, ka mana ilgošanās tevi vel ļaunā sauļē redzēt vi velti gan, nesasneedzama...

Vīcītalts: Nesaki vis tā, Milli, ka... un pastāstāsim arī, kur tu, apņemees veltīgi nepratot, nespreedelēt par ne vinprotamām leetām...

Ludmillo: Ak – cilvēku ļaunu ļaunās necelās vis mīlestī augsam... ne-atgreezās ne kad sīkoņi vi upes, jēl ezera, ja viņš tur ~~ceļā~~ gan ~~ka~~ vairāk ~~pat~~ ~~pavēlas~~ pagreezējusi...

Vīcītalts: Zinams, ka ne... Bet Haraldu turējam arī, par pazudušu, jēl nomirušu... un, redzi! it pēkšķi stāv viņš ātkal, un sveiks un vesels, mūsu vidū...

Ludmilla: Cita leeta, Vīcītalts... Bet Brauksam tad nu ātkal atpakaļ uz pili...

Vīcītalts: Lai, brauksam. — — Lejceem, milo Lejceem! un jūs citi mani labee un uzticamee valsts-locekļi (runājot tuvāki!) cik gauzā, lēlāk un tīļā paārāta, neātar nu tagad Zelterezpils Kungi, it sevišķi es, preti jums Zelterezreeģeem!

Lejceems: Barona Kungs! mūsu pašu barona Kungs! ak, kam jūs nu ta –!? Dēvs augstais, pec sava svēta prāta, mūs visus kopā pieņēmēklējis, pārbaudījis... un kas tad tur nu mūsu starpā par pārāeem, kas –!?

Vīcītalts: Nu, Lejceem! ta ne –!... Lūk! raugāties Lejceem! un jūs visi citi mani laudis! – tur stāv Kareivi... saukti no Zelterezpils-Kungzēmu, par aiz-Sargeem preti jums Zelterezreeģeem: ka ruģeem negantneekeem – slepkaveem... Bet, uzskaucet nu jūs Kareiveem, jūs! kam jums pilnīgu teesiba uz to: – lai viņi aizsargātu mūs jūs Zelterezreeģus... no Zelterezpils Kungeem, ka smalkeem negantneekeem, smalkeem slepo —

Sapulcējušee: (uzkraukti, cits caur citu) Ne ka! ne ka –! Neminēt tad varam tu! mūsu pašu barona Kungs! Ak! Kam nu jūs ta –!?

Lejceems: Abuni nav ne kādu aizsargu preti mūsu pilskungeem vajadzējis un muzuļeem ari nevajadzēs! Tur no pārāeem, barona Kungs!

ne vam but mūsu starpā, ka jau teicu, ne runas...

Vīcītalts: To ne vam jēzeņemt... ne vam... (pēkšķi) Ak, laudīņ gan viņ-ņeem, karstas zāļu-beržu-stumbas, ja, bet pat karstas, ka viņ-gat Pļavas ~~"~~ Curumā, kur lovēs tā, ka Krusa bira... bet šee te brīži ir mana muza visu gauzākee, šausmākee brīži... kur pret cēromāteem vaideneekeem, jaunāsteekeem – pašam, man, par mazajām vaideneekēm, parādneekēm ja-atbrīvēšās... kaut ka

Lejceems: Nu, mūsu pēc, barona Kungs! lai ar jēlēk, ka ēzeet mūsu jaunāsteeks – lai jēlēk... tik jums, barona Kungs! ja-apņemās, ja-apsolās parādu uz tām pašām samaksāt, nolīzē-not, vai ja –!

ja-atsakās...

Vīcītalts: Nu, zinams, ka „ja", bet ka tad to spēsu –!

Lejceems: Kam, ka spēsēt... Nu, par nebēdzeem —

Lejceement: (pēkšķi) Mans vecais nu ištī speigs un ziņģēts ātkal – pal-dies Dēviņam!...

Lejceems: Apsolēt, barona Kungs! Zelterezpili ne kad uz ilgāku laiku ne-atdāt: – ne kad mūs, jūsu, jums barona Kungs! no visas sirds un sveseles patēriņas Zelterezeesus, nepamest bārus... un ta tad ar jēb kādeem parādeem (mūsu starpā, nav vien, kur tie nerunā: ne jums vārdiņu.

Vīcītalts: To vien –!? Zelterezreeģi! vai tad jūs ar teesām, tik prāt pēc-ņiņi, ka mūsu valsts-vecākais – „valsts-galva –!? Vai ari jūs, ar tik maz atlīdzinājumu varēt, gribēt meerā dzīvot!?

Sapulcējušee: (cits caur citu) Esam meerā, ļoti meerā, pilnīgi meerā, barona Kungs! Nu jau mums jāk ātkal sauliņē spīdēt: – nu uz-zēlis at-kal veco laiku –! Nu tad lai

Lejceems: ~~Lūdzam! Lūdzam!~~ (Dēvs augstais! kas mūs visus vada, par mums visiem valda... lai nes mūs ceļā glābēja roku!

tad mums nē briks bakkas ano!

6. skats.

Bijušee. Vīcītalts, Erna, Ļeļe, Matīsiņš, Bumburneeks.

(Erna, ārprātīga... nāk ar Matīsiņu, kuram Vīcītalts klēpī paceļ no lāpām pelnus)

Erna: (dzied) Ligo laiva uz ūdeņa — želaļasi nonīrusi — „Ļevus Kalns

Ludmilla: (Vīcītalta-rādītāja) Ģimilissov Portus –!!! vēen visu redzams: pasaulei bas pēc galā viņa slēcēs... slēcēt

(preeksvēst)

lēst, par ne vinprotamām leetām... AK, Vīcīt: manu bernin. cik laki pēc tevis Kurmiņos ilgojos: Kauš gan it labi, skaidri rēnu, ka mana ilgošanās tevi vel šai saulē redzēt vi veltīga, nesasneedzama...

Vīcīhalts: Nesaki vis Abilī, ka... un pastāstīsu, Kur Tu apņemees veltīgi nepratot, nespreedelet par ne vinprotamām leetām...

Ludmilla: AK – Kāpēc Tēvs necelās vis mīļoni augšam:: ne-atgree-zās ne kad sīkoņi vi upes, jēlu ezera, ja viņš tur ~~reiz~~ reiz kāpa, ja ~~viņš~~ vaiņakā ~~tas tēvs~~ pazuduši...

Vīcīhalts: Ienaids, ka ne... Bet Haralds Kurejam ari par pazudušu,

Vīcīhalts: No Deera puses: Kam nu vel ka skumdinajotīes —?!

Ludmilla: Abiļo, lakū, nozelojamo Juljeti: Ko lai pasaku —? Sus nelaimē krītušais — bet Kur un Ka —?!

Vīcīhalts: Lk neenam cilvekam var ~~pārlūkt~~ nelaime un bruk: ~~un Kurš nelaimīgam~~ bēdu ~~u~~ ~~ozai~~ necilvecīgi nelaimīgam ko pārmest, ~~ne~~ Juljete? viņam Ka pāri varēt... ne vel bēdāt, sviest: ~~Bet Kuo pēc~~

Juljete: Paldies: karona Kunīze, karona Kungs: par jusu labsirdību, apņēmību —

Leļ ceems: Abumā nāv ne kādu ainsargu preti musu pilskungeem vajadzēja un muzuķeem ari nevajadzēs: Ak no pasākumeem, karona Kungs:

ne var but musu starpā, Ka jau teicu, ne runas...

Vīcīhalts: To ne varu pieņemt... ne varu... (preeksvēst) AK, laudīm gan vis-ādeem, Kārtas šķirņu-bērnu-stumbras, jā, bet pat Kārtas, Ka viņ-gan Plēnas-Curumā, Kur lopes tā, Ka Kruzo bija... bet šķie-te brīži vi mana muža visu gaužakee, ~~šausmakee~~ brīži... Kur pret cerēmatēem vaidzineekeem, jaunāvdzineekeem – jaunāvdzineem, par ~~sauģēm~~ vaidzineeku, kalpu-neeku ja-adzīstās... tauj' Ka

Leļ ceems: Nu, musu pēc, baronā Kungs: lai ar jaleek, Ka cerēt-mu-ļu jaunāvdzineekī – lai jaleek... Lūk jums, karonā Kungs: ja-aš-ņemās, ja-ašsolās jaunāvdzineem uz tām pēdām jaunākšāt, mvlēšē-nat, vaj ja-?! ja-vzsakas...

Vīcīhalts: Nu, zināms Ka „jā," bet Ka tad to spēsu —?

Leļ ceems: ~~Ieņēmu, Ka spēcēt~~ Nu, par nedzēsēmu —

~~Vīcīhalts: Pēc cerēt Tēvs Abam vecaēm nu ūsti spēkus un ģērbts ādām — pal-~~

Vīcīhalts: Kauš tēk cerēta, ka Ka to gribu: ~~jums Kāpēc~~ ~~vaiņakā~~ un vraki-bet un palikt no šīs teņas līdz muža vakaram.

Leļ ceems: ~~Jaunāvdzineem vaiņakā~~ (preeksvēst) ~~Kāpēc vaiņakā Kāpēc~~ munš viņeem valda... lai ~~jaunāvdzineem~~ munš dzīvē, glabāja-Lai munš ne brūk-lākleņa-no-

6. skats.

Bijuse. Vīcīts, Erna, Lēte, Matīsiņš, Bumburneeks.

(Erna, ārprātīga... nāk ar Matīsiņu, kuram Vīcīts klēpī paceļ un lālās jaunā)

Erna: (Preeksvēst) Dīgo laiva uz ūdeņa — želaļāsi nomiruši — Lēvu Kalnā:

Ludmilla: (Vīcīticerandzīšana) Ģimilišķos Ūdeņos — !!! pasaulei bez galā-

Vīnkalns: Ludmilla—!!! Vīnīts—!!

Irmgarde: Gross Bnr Gott—!! auf Sie gross Bnr Gott—!! kurlo berning—?!

Matīsiņš: (Tad Vīnīti Ludmillai) Pe nu barona leelKungs! barona leels= Kungs! jusu visu milaka visdārgaka manta!

Ludmilla: Vīnīt! manu Vīnīt manu berniņ!!

Matīsiņš: Visai noguris nabadziņš... lalab nesu—

Ludmillaa: Sveiki sauc palsees! tukstoš palsees—

Vīnkalns: Palsees, vecais, palsees! (ņem ar Reņas nauda maku, sneedz Matīsiņam)

(Lejceems un Lejceema ne Vīnīti sveic, tāpat ari visam pusem.)

Matīsiņš: Ne, barona Kungs! ne—! Deevs lai pasarg—! Kur es lai zinot tik dauz naudas izleetot, cik viņas jusu makā?! Deevs lai pasarg—! (uz Matīsiņu)

Bumbeznieks: (peesteeg) Ak tu, Matīsiņ—! ak tava mulķi, nesaprašo— aizgaz = galva —!! (uz Matīsiņu)

Vīnkalns: (peesteeg) Kads celveks—?! neņem naudu pereti! (uz Matīsiņu) Bet kur jus manu bernu atradat? Kur viņš bij?

Matīsiņš: (ats Katidamees) Barona Kungs! Lejceemu Lete jums zinās sta= stīt, lūk! tur viņa nāk— (Lete nāk leni pa celju no lakās puses)

Lejceemene: (Leti sveicinajusi) Deeviņ augsto, Ķeliņo—!!

Lejceems: Kas tur tik leelas, leetas dari—!!

Lete: Tet— mamuliņ!! (apkampjejas visi trīs reiz)

Lejceemene: (glauž Letei vaigus) Bet kā tu meitiņ, nobalejusi, inkrejusi—

Lejceems: Ak, lai nu ka— bet lab vel redzamees!!

Lete: Lo, palsees Deevam—!!

Vīnīts: Mami! mami: est! Vīnīti grib est! Ļubru sveest maiziti, vaj galu, jeeniņu, mami—

Ludmillaa: Lo, Vīnīt! mani caliti, ja—! (ņem ar rokas=somiņas baet= miņu ap dod Vīnīsam)

Vīnkalns: Svārulīti, mīlulīti, mazuli, Kur tu tik ilgi, ilgi bij?! cik mes= tenis dēļ bedajuseet, skumstinajuseet esam!!

Irmgarde: bēk ātra Vīnīts to maizi Kaz: tas labu zēmē, zēmē, ka ov, patīk Deevam Gott jo druk! ais vezel, ja!...

Vīnīts: Mami! vel, vel maizites—!

Ludmilla: Deevam, Vīnīt! eepreeks, Deevam—!

Vīnīts—: Ne, nav mami Deevam! nav vis: Vīnīts grib vel ēst: ļati grib. Vajtēv, mami, maizites vairak nav, ē?! Lo tēv nav maizites, tad ēsīsim Kocētu, bet— ēsīsim!

Vīnkalns: Ja, Vīnīt! ēsīsim! braucsim Riz atkal atpakaļ uz pili un tur tur ķopā maizes un citus augus ēsīsim un dzersim pee= nu un viņu, ja...

Vīnīts: Nu ja, bet zigli—! tukšs brauc ātrāk!

Haralts: Kur mazdēls (Vīnīts) tad tēv jau bij laikus ar dzeves tukšumeem un šurumeem ja= aizsaristās—

Vīnīts: Ne Ka, Oukel Haralt! nekā, ne bij ne kas šurs... Šeiņa man bet dauz reiz cukuru— viņai bij ķeļa...

Haralts: Hahaha! vaj patees?! Ja, nu ja, ja...

Lete: Peeņemsim! peeņemsim lustros: ceemiņa, ļeliņa barona Kungs... Lustros zaļā, lustros Ernicas vārdā, Kura pa= te, deenu, vairs ne zin, ne māk lugtees... Viņa, nabadzīte! ak— jus jau redzeet protect—!... Peeņemsim! ka mes viņu tik talu no pils prom aizgajam, aizbraucam, kur breesmas uz mums bij ka jau gluneņajas... Ak, Deevs! kauj tik Vīnīti, ari tumsmak paliktu svaigs un vesels!

Ludmillaa: (uz Leti) Labo, labo, labaja, laimeņu!

Vīnkalns: Kur jus bijuseet?! kur slēpuseet?! Aiz dzonajam, tice= jam, ka Zelberers jus esot dava mitrā, klejā... aizbrauca tālu, aizbrauca tālu, Kur dauz uz= aizmirstēļu zeedeja, tās grikejam (plukt, ser vaiņageem... No aizeešanas brīža nogurusas, eepajam zeena= ķēni Kur, atpustees... Bet drīz aizsava, no ārpuses, Kāds celveks= ķēnga duris ceet... Kauc durv= ķērbiņu pēc redzejam, Ka du= zeet= zu (aiz= tēja bij— Barona Kunga. Leel= atiņa Kungs.

Vīnkalns: Ļeelatiņš
Ludmilla: (zeina) Korens—?!

Haralts: Ko tad tas zelvonajees—?!

Lete: Es drīz pee tam viņš laisijas zeena= ķēni—

Vīnkalns: Zeena= ķēni—?!

Lete: Atnestrenat...
Sapulcejsie: (ecklecejsamees) Atnestrenat — !?!
Vinikalts: (preesevis) Aban (atreekteesgriebeeaus...
Lete: Darbs spikta viņam neezpau ātri ne=izdotees, jo aizpaja
laks brīdis, kur viņš no akmeņa atkapees, sāka grasijās un
pee zzera iz Ravas puseles... bet tik ko zzēris saleecās, vaidz
pilnā balsī un nopakāš trīz no akmeņa, viss kura viņš
zzerat stavēja, Krumzmalā zemē... un gul veltagas turpat.
Vinikalts: Četrus gribētaus nogalinat... atravis jaatsev galu...
Dēva pōrkšt: ceeti un as un nē=ēdeeg=es pari pret Atnesenu, vinseen bijām.
Nabaga Atnesens... Nu jagaida, cik ātri pasprejams, kad viņa jes
glabašanu... Likšu viņu, uztal no tevis šusas=veetas, zemes=
klepi gulzinat: — jo viņš bij tevim vairak... uekā tik uz=
ticams Kalpa veen...
Lete!
Lustmilla: Abām ari ēst, tāti ēst. Bet vajtad jus pa visu to laiku, nevee=
na cilveka spēka turzmā nerezzejāt? vai nevarejat saukt
pee paliga? Kuŗā mes sestdzirdētas bijam=
Lete: Skrezejam gan barzna Kunzes! un teezpat ari sauc, bet veltī!
jo ne veens jaēd spēkam tuvu klāt ne nāca: — bailīgi atskā=
dinamees, at=raudzamees, gaja cits un, so un cits atkal uz atru
pusi jzzon. Sv tas spēkuļis ir tad tadaudzkārt spēku=
Vinikalts: Bet ko tad nu arā tikat: Lustilla: Ak ta —! spēkuļis.
Lete: Skaku ik teenas cik spēdama, zemu balsi pasaukt zemes
un nu bij tik tāl izrokāts, ka varejam ar musu ceetuma iz=
līst ārā. Ar Ernas palīdzību beidzu darbu agrak galā nacis,
bet viņa, nabadzīte, no izbailēm pazaudēja saslēgus, un gu=
leja tad veenā meegā... un kad atmodās, tad — ak! cik man
viņas žēl —!
Lustmilla: Aban ari žēl, tāti žēl — bet gadasaus jau viņas ārste=
šanu, ka veen speetanu braukšus
Vinikalts: Sv! nu ka tad, sobrīd vinš bēdīgs uz Rīgu pee Vaktera
Brat Kunga! ... vazzeet Dievs lūdzēs, žēlas —
Erna: (uz Vinikaltu) Kas —? ja! ko? vajtev nav atslēdziņa? Nu pa=

Vinikalts: Tris dzivibas tikotaus brēesmiņa navē
beigt... atravis Ledaziņ, pats sev galu...
Dēva pōrkšt...

Lejceemene: Šausalas skreen man cauri zirdi un viscem Kauleem,
Ernim uzskatot, uzklausot!... ak Dievs, Lete, meita: — Ka gan=
ēdēs
žēligam Dēvam (ēdeeg=) pateiksam, ka viņš teri, cauri tik
gauzam brēesmām speciģi (ar)dabijis un uzturejis gara spēg=
tu, zinātu un ari pee meesas veselu? — Ei, meita...
Ka man neesa ceeti vārdi sirdi sapejas: cik man bij zēl!
viņseen ātrumā, viņu uz tevi izgrudusi, izteekusi —!
Lete: Kas —? kurš vārds, mamuliņ?! Es jau ne kad ta —
Lejceemene: Lūk tas par to — „šūri...“
Lete: Ak ta —! jā, biju jaemirsusi —
Lejceemene: Aizmirsusi?! nu tad jau gauži labi! — (pee sevis) Dēva
laime! Ka musu Lete par to „slodzīšanu“ ne ka nezin... Un tai
jo Dēvs nogreez! Kad mēs ar tēvu tur veen bijam —! Grāfistējamees
leetas=sakara=nezinošanā, ka gar seenām — bet Lete gribēja
un bez želastības slodzīt!... Lai Dievs nogreez! Kad, šaunpratīgi
mes=cilvēki reizām esam... (uz Leti) Es nu manu Leti! ar veni,
vai vari mīnet, kad tu tavu leetu, es sev aizrati glabāju, nē?!
Lete: Nē, mamiņ! Ka nu lai zinu —
Lejceemene: Tu tak vel atminies —?! Lūk, tas ceemeklis — (ecklejojās)
Lete: Ceem=ēklis —? Kurš —?

Lete: Aizdzeniat...
Sapulcejiešie: (ceklee-šamees). Aizdzeniat—!!
Vii
Let
Vii
D
pi

Tecams Kalps-vēen...

Lete!

Ludmilla: Abiļo labo Lete! Bet vajtad jus-ja viņu to laiku, nevee-
na cilveka šķuņa turumā nerēdzējat? vai nevarējat saukt
jee paliga? Kuŗā mes eeslodzītas-lejam=
Lete: Skredzēja gan barono Rundes! un teezpat ari sauca, bet veltī!
jo ne veens šķēlās šķuņam tuvu klāt ne nāca:—kailiņi atskā-
dināmees, at-rauzāmees, gaja cits uz so un cits atkal uz abu
pusi jezon. Lo tas šķuņis ir tad tā sasaukties spēku=
Vīnkalns: Bet ka tad nu arā tikat? Ludmilla: Ak ta—! šķuņis.
Lete: Skaku ik deenas, cik spēdama, zem balķa jaturvē zemes
un nu ļij tik tāl izrokāts, ka varējam iz musu ceetuma iz-
līst ārā. Ar Ernas jaunīzibu beidzu varēs agrāk galā nacis,
bet viņa, nabadzīte, no izbailēm jaarzemēta saslimus, un gu-
leja tad veenā meegā... un kad atmodās, tad— ak cik man
viņas žēl—!
Ludmilla: Man ari žēl, tāpat žēl—! Abes gadadamu jaar viņas ārste-
šanu, ka veen speedamu braukšus
Vīnkalns: Lo! nu ka tad, šobrīdam runā tādu uz Šīgu pee vaktera
Brakšķa kunga? ... varbūt Deevs-likšas, žēlas—
Erna: (uz Vīnkalnu) Kas—? ja! ko? vajtev nav atdzeršana? Nu pa-

Klausees jēl! Atdzerš šķuņa kuris, lai mus ārā: nu, lai!
ārā, ārā—!! Šūk, kur Ķūzens... un Kazinam acis zvero...
viņš raugās laisni uz mums—uz Vīnkāli! Nes kā teesā-
tā—! Ļeguns... Ķūzenam uguns... glabeet Vīnkāli! Tais=
tais kā kunkuļat, dzērzeņat... apzēlojieetees—!! Nu, vaj ne veenam
nav atdzeršanas? ne—?! (ceļ pee veena ābra vaicadama) Vajtev
nav—? tev—? ne—! tev ari ne—? ne veenam ne—!? Vaj!!
vaj!! Vīnkāli, Vīnkāli! nāc—!! pasteidzies, tev iedzēšu: —
ar manēem lakatiņeem, zīdaudzēņeem—(ņem uz ausīm puš-
ķi novītušu puķīti) A—! neaizmirstelīkes? ar viņam puskoš-
rotaļas? Ai! kur baronov-svētku-deenas un Viktors un e-
mes-daucosam—hāhaha! (dzeŗ) Veena šņuva, ābra versa—
želakoši nomiruši—

Lejiceemene: Šausalas skreen man caur sirdi un visceem kauleem,
Ernuņu uzskatot, uzklausot!... Šķūk, Lete, meitu: -Ka gan mēs
želiņam Dēvam (tam) pateiksam, ka viņš teri, caur tik
gaužam breesmām speedzis (ar)dzīvinājis un uzturējis gara spēg=
tu, žigtu un ari pee meesas veselu? —Ei, meitu...
Ka man veens ceeti vārdu sirdi sapeņas: cik man bij žēl!...
viņšeen ātrumā, viņu uz tevi izgrudusi, izteekusi—!
Lete: Kas—? kurš vārds, mamuliņ? Tu jau ne kad ta—
Lejiceemene: Šūk tas par to—, šūri..."
Lete: Ak ta—! jā, biju jaaemirsusi—
Lejiceemene: Aizmirsusi? nu tad jau gauži labi!—(pee sevis) Deeva
laime! Ka musu Lete par to „slodzīšanu" ne ka nezin... Ilm. lai
jo Deevs nogreež! Kad mēs ar tēvu tovcen bijam—! Grābstījamees
leetas-sakara-nezinošanā, ka gar seenām— bet Lete pribējam
un bez želastības „slodzēt!"... Lai Deevs nogreež! Kad, šaunpērātiju
mes celeki reizām esam... (uz Leti) Tu nu manu, Lete! ja zini,
vaj vari mēnet, kad tu tavu leetu, ei-sev-azoti glabāji, nē ja?
Lete: Nē, mamiņ! Ka nu lai zinu—
Lejiceemene: Tu tad vel atmineesi—? šūk, tas-ceemeļs— (ceklejojas)
Lete: Kuŗš—? Ceem-ēelis—? Kuŗš—?

Lejceemene: Nu, tas, kurš viņšeen pee musu tēva nacatapat — ja parenatos...

Lete: Ak ta...

Lejceemene: Lo, un tošeen, kad musu barona kungs bij tēvi Ērmaņi līdz paņemis un jāli: ja! tošeen bij ceemēls Grenholds atkal pee mums... un projam ejat — (ņem un azots mutautu, atraisa sasecto kuriti, ņem un tēvu grēkšenu, sneedz Letei) Nu, redzi! vaj nav glīzs —!

Lete: (grēkšenu saņemusi) Lāti glīzs —! jealšees mamiņ!... Kungelis

Lejceemene: Ja — un projam ejat, tēva tas pats ceemēls (mantso grēkšenu — preekš tēvis... un lugšanas beidza: — lai tu, grēkšenu valkadama vinu, tēvejn, peenākat tapat, ka vinš tēvi ne kad neaizmirsīsat!... Un tad bij Grenholdam, tēvkata darišanu pēc, ja tēvīzās aiz pilsētu un — ta ka taisni tošeen!

Lete: Vaj un ilgu laiku?

Lejceemene: Ne jau, ne! Viņš solijās, un trīs veen, pee mums atkal atbraukt.

Lete: Ta, nu ja pret ne esam maja, ko tad nu —!? atkal — Ērmaņi bukiem kur kundzēt, Kungelis ņina nu

Lejceemene: Un nu meit! lai tad nu Dēvinš peats tēv tuvumā tuvumak palīdz! Tik neaizmirsti veen ne kad un ne kā, ne gruša tumšā: Viņu alažin peesaukt, peelugt... Un lai klajās tēv tad ka klausamees: — lai spīd saulīte, jēk liist Kruša-leetus... lai pošā tēv tavi līkačilvēki, jēk racinš, pulgs... ne kas, ne kas..., jo: „Kas Dēvam debesīs leek valdīt, Un viņu mozam cerēdams, Tam grib tas viņa bēdas palīdzēt, To brīnišķi uzturēdams..." Vaj atkal: — „Ja man tas Kungs par draugu, Ko ceenaidneeku pulkā Man darīs — —!?"

Ērma: Kas tur —? Līk tur —! Ka spīd, ka mirdz —!! vaj atkal ugunsgrēks!? Ak ne... Vaj laimīte? zelts, vaj sudrabs? kabatas! zelta kalts? auklīte, cepure neeki — halaha! Bet kas tur tā zvilņo, laistās —!! vaj kāda zvaigznīte — rīta-zvaigznīte!? ne, jo —! Ūdeņeeks!! Jēzeeks!! Nesapratos!! Ta jau saulīte!! augstā, spožā, istā — saulīte!! nacaitsaulīte!... (gozejās) Ēēk... jauki... saulgoz!!



Dēbesis plavinēja līdz aemi... zemē — mote smaida

Dēbesīm: — Aj! jauko saulgozīt —!! Bet nepatīt — ja! Kad tumšums metās... Kas tur — līk tur, Ka mudīgi, ceļš peeskrēja celās... uzlās: — Viktor, Viktor, ellējeneeks! Kā?... viņš paņēmis... Nelaikā — ej apskaro Ka [illegible] rukšanās-laikā un gaišā Viktor! man tēvi žēl: Ka tu tam ļaunā, tik nelaimē spēdarīt ej!... — Un ka tur: līk, tur: — ka ļaunā rāpēja tā —?! Aj! Veena sūra skrāpe, Ēlabāši Pleķēja dūšu aukstu kāšu, Ka mēli, vīzaci, ēgunī meli... Uz vīni ļaužu nozūkušu... Rada uzlaimīgo... nevaenīgo cilvēka asinis: suņi jau gatavi saurus gaļu... man jāleeni tik uz ātreekšu... bet tos pēdējos uzlaižu... Ne par ko ne!... Tos vajaga grūtdeenam kašam, Ko raudāt jāreeka-asaros... par savu valšo liktenī: — par draugalas-bērnu un vāzu citu Dēva-bērnu gan prātīgu, labsirdīgu, Ākāmu —!! leelu, melnas mockoņa ātkal!... un viņam — un varu uzrakstīt: — Grafeene skaunība vūs Kindvirkuti —

Viktors: (pleķēsimees —!! (aizsedz, aciš ar rokām, pee krūtīņa) A —!! (apskatīsamees) jaukā pavasarā —!! vēsmiņas, zuzēnā... pukstēs reeb atkal: — tējozes, vijolītes — halaha! Pēna-bralīti vīnas vakarjojās! Soldeeti! palīdz: par glīzi tuksenī darbeeņu... tukši pudeles... Tad Dēvi tēv peeskrēja un visu lalu!! — Ka debesīs... rīts gaišs —! cēls, apsaks, kājām... un mājām!... Ļaužu sutu pārbaudījis —

Lemitis: Nu, Akmeņeneeks, dēls! pastaigi jel un mums par, ka tēv pa laukiem veicees: — vaj lilas, vaj rožu, vaj jūlas, vaj pļavējāji, uz reizu?

Akmeņeneeks: Ak, ko —!

Lemitis: Esi tāds ka apzeļojis, ka sakaltis no vaiga... un ka tad un ta —?!

Akmeņeneeks: Ja, vaj tad mēs ēvam, vaj juljam ar mūz: — ēēk skrējam un pukam un ņemamees veen...

Tikums: Un ko tad nu, līk, nu ta likteņa-tēva un viņa mīkstsirdīgam sadī, ko?

Akmeņeneeks: Lec mūs meera —! stāv meerā...

Tikums: Lo, ta, nu ja...

Zemits: Bet laikam tad cēsaki (caur rautu) ne kā ter tev pa:
pratam — ko?

Abaruņeeks: Nopeerņemi ne mazāk labāk gaiŗi mēs kā sieri
Vainaļš: (preecīgs) Apēsim ja! Rīgā ir dižā kā
dobleji ja! Dūš Lungur! Zoļu: Lai tad Dzīvoklīša dēļ
Dzīvokļu — — Dzīve ja! Dzīve Kungi!... ai jaunu Dzīvi...! (prasa)

Lejceems: Barona Kungs! musu pašu barona Kungs! ak, kam
nu jūs atkal tik tāļu, kuŗieni!! Pec tam beidzam un
gaŗas nelaimes Dēviņš mums tik daudz preeka peešķiris:
preecasimees! Un ja šogad svaigena laika, ecēsim visi kopā
Lazniča: — Tur ir visi tenakā veeta... Kur par nelaimi un
pasaules ļaunumeem izzēlatees, izraudatees... un par pre-
keem un nepaiditu, nepelnītu laimi, vislabāk inpreecatees,
izklusetees varam...

Vainaļš: Teesa! mīļo bāleliņ Lejceem! tad nākošu svaigen vidi,
it visi eesim uz musu mīļo Dēva-namu... bet šo-
gad lai ir mums Lazniča šķepat: — šķepat, kalā jaukā
Dēva-laukā... Noskaiņosim visi Kopā „Dievs-zeizu": —
viņā ir visas runas, teikšanas un pateikšanas, lūgšanas
un aizlugšanas ēekšā...

Lejceems: Ja, barona Kungs! jā.

Vainaļš: Un buķu mums Kalna garīgu Dzeesmu-gramata, bijusi
pee rokas, nodzeedātum ari Kalna Dzeesmu —

Lejceems: Dzeesmu-gramata"! barona Kungs, man ir — (ņe-
ņem uz Lejceemeni) lūk, šī tur —! (uz Lejceemeni) nāc šurp!
aceenit! nāc turak —!

Lejceemene: Tēt! vaj Dieviņ! tēt, Kads ari nu tu —! Jo kad nu es Kadu
Dzeesmiņu, peršiņu no galvas māku, vaj tad es tālak Kada
Dzeesmu-gramata," ko —!! Bet, vaj zini, tēt! ir nu jau
nu mums pa vam daudz, daudz jaunu Dzeesmu, Kā zelta Dzees-



mu: — Debesu-tēvam par slavu un godu nodzeedāt, Kā
Viņš mūs un it pasargā, iz tik smagam, grūtam laikam, Kā
un celis, Kā vanesis ir! Jā! Lai tēv teic kam veen ir mēle: Lai skan
Lejceems: Ja, nu ja! aceenit... Bet Kuŗu dzeesmu tad tu nu vis-
pirms uzsāksi, ko —?!

Lejceemene: „Es Debesu Kungu teikšu, Atdosim mūsu nodomiņas —
vaj atkal: — „Tic Debesu Kungam tēvu, tēlu vari, mana
tēcēlāt" vaj atkal: — „Debesu mūsu pajumte un pātarums,
Debesu mūsu ceribiņa — vaj atkal: — Kas Dieviņam tic, aug-
stakam, tam labums tēcēls pārlieku — vaj atkal: — „Grēks
ir tevim, cilvēks, Kā vēl Javam Debesu nepateikt, — un,
tēt, mān tā dažreiz rādās: Kā ne Kas pateesi pa ne vārgaks,
ķēpīgāks nav jēdz Kas ne domāts, ne rakstīts: ne Kas šīs
dzeesmas gala-vārdi, Kuŗi skan: „Viņš, viņš Dievs, Kā ūdens-
plūdi? Debesu svēts, tā veen ne zeļ..." vaj atkal —

Lejceems: Nu, redzi nu, aceenit! neteec nemaz pate ar savam
dzeesmām sanāceem „vaj atkal" ne gala, Kads daudzums
tev viņu „atrodi" — un teicees „Dzeesmu-gramata" ne erod... un,
Kā nu ne es, Kā —

Lejceemene: Ak, lai nu, tēt! lai —. Bet, vaj zini ko —?

Lejceems: Nu —?

Lejceemene: Nomsanu tak labak par pirmo dzeesmu: —
gnidzu „Dzeesmu-Dzeesmu"! Kā Salamana dziesma —!

Lejceems: Kuŗu tu domā?

Lejceemene: „Lai tēv teic kam veen ir mēle: Lai skan tīra laba spēks
Nu, mūsu pašu Luther-tēva: — „Debesu Kungs
ir mūsu stiprais pils, Kuŗ bedz varam dzīvēties, ...

Lejceems: Ja, jā! to — (bet spēlē, lai visi pulkstenīši skan)

Lejceemene: Un to Kveens no galvas māku un lai, nav ne vārdiņa
preekš a jāteic, ne Kā... Vakar Lejceems spulcesimees lai nu visi
Lejceems: Labi! lai ta pašlaik — tad ja tiešām turak Kopā
Abuži kanti spēlē Koralu: „Debesu-Kungs ir mūsu stiprais pils —" ja:
pulcejsee mētāsčebīs: Lejceems lai pulcesimees lai nu visi turak
Beigumā. Kopā —!

Perb. 1862

# Kalender für 1894.

St. Schmiedestr. № 6. Ottomar Grünwaldt & Co., St. Schmiedestr. № 6.
**Papier-, Schreib- und Zeichnen-Materialien-Handlung.**

## Januar.

| | | | |
|---|---|---|---|
| S | 1 | **Neujahr** | 13 |
| S | 2 | **S. n. Neujahr** | 14 |
| M | 3 | Elmire | 15 |
| D | 4 | Methusalem | 16 |
| M | 5 | Simeon | 17 |
| D | 6 | **Heil. 3 König.** | 18 |
| F | 7 | Melchior | 19 |
| S | 8 | Erhard | 20 |
| S | 9 | **1. S. n. Ep.** | 21 |
| M | 10 | Paul d. Eins. | 22 |
| D | 11 | Franziska | 23 |
| M | 12 | Reinhold | 24 |
| D | 13 | Senta | 25 |
| F | 14 | Robert | 26 |
| S | 15 | Felix | 27 |
| S | 16 | **2. S. n. Ep.** | 28 |
| M | 17 | Anton | 29 |
| D | 18 | Ellen | 30 |
| M | 19 | Sara | 31 |
| D | 20 | Fab. Sebast. | 1 |
| F | 21 | Agnes | 2 |
| S | 22 | Vincentius | 3 |
| S | 23 | **3. S. n. Ep.** | 4 |
| M | 24 | Timotheus | 5 |
| D | 25 | Pauli Bek. | 6 |
| M | 26 | Hans | 7 |
| D | 27 | Ilona | 8 |
| F | 28 | Karl | 9 |
| S | 29 | Samuel | 10 |
| S | 30 | **4. S. n. Ep.** | 11 |
| M | 31 | Thekla | 12 |

## Februar.

| | | | |
|---|---|---|---|
| D | 1 | Brigitte | 13 |
| M | 2 | **Mar. Lichtm.** | 14 |
| D | 3 | Ida | 15 |
| F | 4 | Veronika | 16 |
| S | 5 | Agathe | 17 |
| S | 6 | **5. S. n. Ep.** | 18 |
| M | 7 | Richard | 19 |
| D | 8 | Salomon | 20 |
| M | 9 | Apollonia | 21 |
| D | 10 | Pauline | 22 |
| F | 11 | Euphrosyne | 23 |
| S | 12 | Caroline | 24 |
| S | 13 | **Septuages.** | 25 |
| M | 14 | Valentin | 26 |
| D | 15 | Gotthilf | 27 |
| M | 16 | Juliane | 28 |
| D | 17 | Constantia | 1 |
| F | 18 | Concordia | 2 |
| S | 19 | Susanne | 3 |
| S | 20 | **Sexages.** | 4 |
| M | 21 | Eleonore | 5 |
| D | 22 | Petri St. | 6 |
| M | 23 | Clotilde | 7 |
| D | 24 | Ap. Matth. | 8 |
| F | 25 | **Alma** | 9 |
| S | 26 | **Eveline** | 10 |
| S | 27 | **Quinquages.** | 11 |
| M | 28 | Justus | 12 |

## März.

| | | | |
|---|---|---|---|
| D | 1 | Fastnacht | 13 |
| M | 2 | **Aschermittw.** | 14 |
| D | 3 | Kunigunde | 15 |
| F | 4 | Alice | 16 |
| S | 5 | Aurora | 17 |
| S | 6 | **Invocavit** | 18 |
| M | 7 | Ella | 19 |
| D | 8 | Dagmar | 20 |
| M | 9 | **Busstag** | 21 |
| D | 10 | Jenny | 22 |
| F | 11 | Constantin | 23 |
| S | 12 | Gregor | 24 |
| S | 13 | **Reminiscere** | 25 |
| M | 14 | Mathilde | 26 |
| D | 15 | Ulrike | 27 |
| M | 16 | Gabriel | 28 |
| D | 17 | Gertrud | 29 |
| F | 18 | Adeline | 30 |
| S | 19 | Joseph | 31 |
| S | 20 | **Oculi** | 1 |
| M | 21 | Benedikt | 2 |
| D | 22 | Raphael | 3 |
| M | 23 | Longinus | 4 |
| D | 24 | Kasimir | 5 |
| F | 25 | **Maria Verk.** | 6 |
| S | 26 | Emanuel | 7 |
| S | 27 | **Lätare** | 8 |
| M | 28 | Eugenie | 9 |
| D | 29 | Philippine | 10 |
| M | 30 | Mary | 11 |
| D | 31 | Detlaus | 12 |

## April.

| | | | |
|---|---|---|---|
| F | 1 | Theodora | 13 |
| S | 2 | Theodosia | 14 |
| S | 3 | **Judica** | 15 |
| M | 4 | Ambrosius | 16 |
| D | 5 | Berthold | 17 |
| M | 6 | Hertha | 18 |
| D | 7 | Virginie | 19 |
| F | 8 | Edgar | 20 |
| S | 9 | Valerie | 21 |
| S | 10 | **Palmsonntag** | 22 |
| M | 11 | Hermann | 23 |
| D | 12 | Julius | 24 |
| M | 13 | Justinus | 25 |
| D | 14 | **Gründonn.** | 26 |
| F | 15 | **Charfreitag** | 27 |
| S | 16 | Elma | 28 |
| S | 17 | **Ostersonntag** | 29 |
| M | 18 | **Ostermontag** | 30 |
| D | 19 | **Fanny** | 1 |
| M | 20 | **Sulpicius** | 2 |
| D | 21 | **Ilmar** | 3 |
| F | 22 | **Arend** | 4 |
| S | 23 | **Georg** | 5 |
| S | 24 | **Quasimod.** | 6 |
| M | 25 | Ev. Mark. | 7 |
| D | 26 | Ellis | 8 |
| M | 27 | Clementine | 9 |
| D | 28 | Theresia | 10 |
| F | 29 | Raimund | 11 |
| S | 30 | Lilly | 12 |

## Mai.

| | | | |
|---|---|---|---|
| S | 1 | **Mis. Dom.** | 13 |
| M | 2 | Sigismund | 14 |
| D | 3 | † Erfindung | 15 |
| M | 4 | Florentine | 16 |
| D | 5 | Gotthard | 17 |
| F | 6 | **Dietrich** | 18 |
| S | 7 | Henriette | 19 |
| S | 8 | **Jubilate** | 20 |
| M | 9 | **St. Nikolai** | 21 |
| D | 10 | Gordian | 22 |
| M | 11 | Mamertus | 23 |
| D | 12 | Pancrat. (Wally | 24 |
| F | 13 | Servatius | 25 |
| S | 14 | Christian | 26 |
| S | 15 | **Cantate** | 27 |
| M | 16 | Peregrinus | 28 |
| D | 17 | Herbert | 29 |
| M | 18 | Erich | 30 |
| D | 19 | Philipp | 31 |
| F | 20 | Sibylla | 1 |
| S | 21 | Ernestine | 2 |
| S | 22 | **Rogate** | 3 |
| M | 23 | Leontine | 4 |
| D | 24 | Esther | 5 |
| M | 25 | Elfriede | 6 |
| D | 26 | **Chr. Himmelf.** | 7 |
| F | 27 | Ludolf | 8 |
| S | 28 | Wilhelm | 9 |
| S | 29 | **Exaudi** | 10 |
| M | 30 | Wigand | 11 |
| D | 31 | Alide | 12 |

## Juni.

| | | | |
|---|---|---|---|
| M | 1 | Gottschalk | 13 |
| D | 2 | Emma | 14 |
| F | 3 | Erasmus | 15 |
| S | 4 | Friederike | 16 |
| S | 5 | **Pfingsten** | 17 |
| M | 6 | **Pfingstmont.** | 18 |
| D | 7 | Lucretia | 19 |
| M | 8 | Fridolin | 20 |
| D | 9 | Valeska | 21 |
| F | 10 | Ginevra | 22 |
| S | 11 | Sigrid | 23 |
| S | 12 | **Trinitatis** | 24 |
| M | 13 | Tobias | 25 |
| D | 14 | Josephine | 26 |
| M | 15 | Amilde | 27 |
| D | 16 | Justine | 28 |
| F | 17 | Arthur | 29 |
| S | 18 | Albert | 30 |
| S | 19 | **1. S. n. Tr.** | 1 |
| M | 20 | Florian | 2 |
| D | 21 | Emil | 3 |
| M | 22 | Ludmilla | 4 |
| D | 23 | Malwine | 5 |
| F | 24 | **Joh. d. Täuf.** | 6 |
| S | 25 | Milly | 7 |
| S | 26 | **2. S. n. Tr.** | 8 |
| M | 27 | 7 Schläfer | 9 |
| D | 28 | Josua | 10 |
| M | 29 | **Peter Paul** | 11 |
| D | 30 | Pauli Ged. | 12 |

## Juli.

| | | | |
|---|---|---|---|
| F | 1 | Monica | 13 |
| S | 2 | MariaHeim. | 14 |
| S | 3 | **3. S. n. Tr.** | 15 |
| M | 4 | Rig. Ueberg. | 16 |
| D | 5 | Edith | 17 |
| M | 6 | Hector | 18 |
| D | 7 | Aline | 19 |
| F | 8 | Adelaide | 20 |
| S | 9 | Thusnelda | 21 |
| S | 10 | **4. S. n. Tr.** | 22 |
| M | 11 | Emmeline | 23 |
| D | 12 | Heinrich | 24 |
| M | 13 | Margaretha | 25 |
| D | 14 | Oskar | 26 |
| F | 15 | Apost. Theil. | 27 |
| S | 16 | Hermine | 28 |
| S | 17 | **5. S. n. Tr.** | 29 |
| M | 18 | Rosine | 30 |
| D | 19 | Camilla | 31 |
| M | 20 | Elias | 1 |
| D | 21 | Daniel | 2 |
| F | 22 | **Mar. Magd.** | 3 |
| S | 23 | Adelheid | 4 |
| S | 24 | **6. S. n. Tr.** | 5 |
| M | 25 | Jakob | 6 |
| D | 26 | Anna | 7 |
| M | 27 | Martha | 8 |
| D | 28 | Cäcilie | 9 |
| F | 29 | Edmund | 10 |
| S | 30 | Rosalie | 11 |
| S | 31 | **7. S. n. Tr.** | 12 |

## August.

| | | | |
|---|---|---|---|
| M | 1 | Pet. Kettenf. | 13 |
| D | 2 | Ellinor | 14 |
| M | 3 | August | 15 |
| D | 4 | Roman | 16 |
| F | 5 | Oswald | 17 |
| S | 6 | **Christi Verkl.** | 18 |
| S | 7 | **8. S. n. Tr.** | 19 |
| M | 8 | Gottlieb | 20 |
| D | 9 | Ivar | 21 |
| M | 10 | Laurentius | 22 |
| D | 11 | Olga | 23 |
| F | 12 | Clara | 24 |
| S | 13 | Elvire | 25 |
| S | 14 | **9. S. n. Tr.** | 26 |
| M | 15 | **Maria Himlf.** | 27 |
| D | 16 | Anastasia | 28 |
| M | 17 | Adele | 29 |
| D | 18 | Helene | 30 |
| F | 19 | Melanie | 31 |
| S | 20 | Bernhard | 1 |
| S | 21 | **10. S. n. Tr.** | 2 |
| M | 22 | Nadine | 3 |
| D | 23 | Benjamin | 4 |
| M | 24 | Bartholom. | 5 |
| D | 25 | Ludwig | 6 |
| F | 26 | Natalie | 7 |
| S | 27 | Gebhard | 8 |
| S | 28 | **11. S. n. Tr.** | 9 |
| M | 29 | **Joh. Enth.** | 10 |
| D | 30 | **Alexander** | 11 |
| M | 31 | Wilma | 12 |

## September.

| | | | |
|---|---|---|---|
| D | 1 | Aegidius | 13 |
| F | 2 | Elise | 14 |
| S | 3 | Bertha | 15 |
| S | 4 | **12. S. n. Tr.** | 16 |
| M | 5 | Percy | 17 |
| D | 6 | Magnus | 18 |
| M | 7 | Regina | 19 |
| D | 8 | **Mariä Geb.** | 20 |
| F | 9 | Bruno | 21 |
| S | 10 | Albertine | 22 |
| S | 11 | **13. S. n. Tr.** | 23 |
| M | 12 | Erna | 24 |
| D | 13 | Sebaldus | 25 |
| M | 14 | † **Erhöhung** | 26 |
| D | 15 | Nikodemus | 27 |
| F | 16 | Jacobine | 28 |
| S | 17 | Wera | 29 |
| S | 18 | **14. S. n. Tr.** | 30 |
| M | 19 | Werner | 1 |
| D | 20 | Marianne | 2 |
| M | 21 | Ev. Matthäi | 3 |
| D | 22 | Mauritius | 4 |
| F | 23 | Wendela | 5 |
| S | 24 | Joh. Empf. | 6 |
| S | 25 | **15. S. n. Tr.** | 7 |
| M | 26 | **Joh. Theol.** | 8 |
| D | 27 | Adolph | 9 |
| M | 28 | Wenzeslaus | 10 |
| D | 29 | Michael | 11 |
| F | 30 | Hieronymus | 12 |

## October.

| | | | |
|---|---|---|---|
| S | 1 | **M. S. u. F.** | 13 |
| S | 2 | **Erntefest** | 14 |
| M | 3 | Elsa | 15 |
| D | 4 | Franziskus | 16 |
| M | 5 | Amalie | 17 |
| D | 6 | Fides | 18 |
| F | 7 | Caritas | 19 |
| S | 8 | Samuela | 20 |
| S | 9 | **17. S. n. Tr.** | 21 |
| M | 10 | Arvid | 22 |
| D | 11 | Burchard | 23 |
| M | 12 | Wallfried | 24 |
| D | 13 | Irma | 25 |
| F | 14 | Wilhelmine | 26 |
| S | 15 | Hedwig | 27 |
| S | 16 | **18. S. n. Tr.** | 28 |
| M | 17 | **Florentin** | 29 |
| D | 18 | Ev. Lucas | 30 |
| M | 19 | **Reform.-Fest** | 31 |
| D | 20 | Wendelin | 1 |
| F | 21 | Ursula | 2 |
| S | 22 | **Cordula** | 3 |
| S | 23 | **19. S. n. Tr.** | 4 |
| M | 24 | Hortensia | 5 |
| D | 25 | Beatrice | 6 |
| M | 26 | Amandus | 7 |
| D | 27 | Laura | 8 |
| F | 28 | Sim. Jud. | 9 |
| S | 29 | Engelbrecht | 10 |
| S | 30 | **20. S. n. Tr.** | 11 |
| M | 31 | Wolfgang | 12 |

## November.

| | | | |
|---|---|---|---|
| D | 1 | Aller Heil. | 13 |
| M | 2 | Aller Seelen | 14 |
| D | 3 | Erika | 15 |
| F | 4 | Otto | 16 |
| S | 5 | Charlotte | 17 |
| S | 6 | **21. S. n. Tr.** | 18 |
| M | 7 | Engelbert | 19 |
| D | 8 | Alexandra | 20 |
| M | 9 | Theodor | 21 |
| D | 10 | **Mart. Luther** | 22 |
| F | 11 | M. Bischof | 23 |
| S | 12 | Cornelia | 24 |
| S | 13 | **22. S. n. Tr.** | 25 |
| M | 14 | **Friedrich** | 26 |
| D | 15 | Leopold | 27 |
| M | 16 | Ottomar | 28 |
| D | 17 | Hugo | 29 |
| F | 18 | Alexander | 30 |
| S | 19 | Elisabeth | 1 |
| S | 20 | **Todtenfeier** | 2 |
| M | 21 | **Mar. Opf.** | 3 |
| D | 22 | Alphons | 4 |
| M | 23 | Clemens | 5 |
| D | 24 | Leberecht | 6 |
| F | 25 | Katharina | 7 |
| S | 26 | Conrad | 8 |
| S | 27 | **1. Advent** | 9 |
| M | 28 | Günther | 10 |
| D | 29 | Eberhard | 11 |
| M | 30 | Ap. Andreas | 12 |

## December.

| | | | |
|---|---|---|---|
| D | 1 | Arnold | 13 |
| F | 2 | Meta | 14 |
| S | 3 | Agrikola | 15 |
| S | 4 | **2. Advent** | 16 |
| M | 5 | Sabine | 17 |
| D | 6 | **Nikolaus** | 18 |
| M | 7 | Antonie | 19 |
| D | 8 | Mar. Empf. | 20 |
| F | 9 | Joachim | 21 |
| S | 10 | Judith | 22 |
| S | 11 | **3. Advent** | 23 |
| M | 12 | Ottilie | 24 |
| D | 13 | Lucie | 25 |
| M | 14 | Ingeborg | 26 |
| D | 15 | Johanna | 27 |
| F | 16 | Alwine | 28 |
| S | 17 | Ignatius | 29 |
| S | 18 | **4. Advent** | 30 |
| M | 19 | Loth | 31 |
| D | 20 | Abraham | 1 |
| M | 21 | Ap. Thom. | 2 |
| D | 22 | Beata | 3 |
| F | 23 | **Victoria** | 4 |
| S | 24 | **Adam u. Eva** | 5 |
| S | 25 | **Weihnacht** | 6 |
| M | 26 | **Stefan** | 7 |
| D | 27 | **Ev. Joh.** | 8 |
| M | 28 | **Unsch. Kindl.** | 9 |
| D | 29 | **Noah** | 10 |
| F | 30 | **David** | 11 |
| S | 31 | **Sylvester** | 12 |

**26. Februar:** Geburtsfest Seiner Majestät d. Herrn und Kaisers Alexander Alexandrowitsch III. — **2. März:** Fest der am 1. erfolgten Thronbesteigung Seiner Kaiserlichen Majestät Alexander Alexandrowitsch. — **6 Mai:** Geburtsfest Seiner Kaiserlichen Hoheit d. Thronfolgers, Cäsarewitsch und Grossfürst Nikolai Alexandrowitsch. — **15. Mai:** Krönungsfest Seiner Majestät d. Herrn u, Kaisers Alexander Alexandrowitsch u. Ihrer Majestät d. Kaiserin Maria Feodorowna. — **22. Juli:** Namensfest Ihrer Majestät d. Kaiserin Maria Feodorowna. — **30. August:** Namensfest Seiner Majestät d. Herrn u. Kaisers Alexander Alexandrowitsch. — **17. October:** Fest der Wunderbaren Errettung Ihrer Majestäten bei Borki. — **22. October:** Fest des Wunders am Bilde d. heil. Mutter Gottes v. Kasan. — **14. November:** Geburtsfest Ihrer Majestät d. Kaiserin Maria Feodorowna. — **6. December:** Namensfest Seiner Kaiserlichen Hoheit d. Thronfolgers Cäsarewitsch und Grossfürsten Nikolai Alexandrowitsch.